ELSPETH O’BRIEN

PUNTEA SUSPINELOR

Traducere din limba italiană de ION SCURTU

EDITURA ALCRIS

Colecţia „ROMANTIC”

CAPITOLUL I

— Eşti sigură că vrei s-o faci? Infirmiera îşi privea colega, care ar fi trebuit să se pregătească pentru a doua intervenţie din acea zi şi care, în schimb, plângea, emoţionată în mod vizibil.

— Sigur. Pacientul a sosit deja? Theresa Callan îşi şterse lacrimile şi-şi refăcu machiajul. Sunt bine, dar aşa pe neaşteptate mi-am dat seama cât de mult am să vă simt lipsa.

— De asta plângi? Ai să vezi că imediat ce vei începe cursul de obstetrică ai să uiţi de noi şi de Saint Edmund. Credeam, însă, că totul era din cauza acelui chirurg frumos care a participat la intervenţia pe cord deschis.

— Chiar aşa? Theresa a reacţionat cu un ton plictisit, ca şi cum ar fi vrut să se apere.

— Îţi mărturisesc că chiar el m-a trimis să verific caracteristicile persoanei tale, pentru că şi-a dat seama că erai tulburată.

Theresa s-a înroşit.

— Nu-mi dau seama dacă a manifestat interes pentru mine sau se temea că nu aş putea să-i fiu de ajutor la viitoarea intervenţie. A zâmbit puţin, gândind: Nu a înţeles nimic, dar ce importanţa are? Şi aşa de mâine va pleca, este aici doar ca asistentă.

Theresa se gândea la munca ce o aştepta şi a urmat-o pe colega ei în localul alăturat sălii de operaţie, unde profesorul Nuttall cardio-chirurg cunoscut, discuta cu un asistent şi un alt medic, venit de curând în echipă. Cei trei, cu bustul gol, se spălau şi se pregăteau pentru intervenţia următoare. Cu toate că masca şi fesul de pe cap îi ascundeau trăsăturile feţei necunoscutului, Theresa a tresărit: era el. A fost şocată, fără voia ei, de prezenţa fizică a medicului. Avea un torace muşchiulos şi bronzat şi spate puternic. La un semn al profesorului, ea s-a apropiat de chiuvetele unde se spălau pe mâini şi pe braţe înainte de a intra în sala de operaţii.

Mânuşile au intrat uşor pe mâinile date cu talc şi halatul, cândva ajustat

pe talie, ajungea la nivelul gleznelor care erau cuprinse în încălţăminte sterilă, fără să-i împiedice mişcările.

A încercat să ignore privirea insistentă care o fixa pe deasupra măştii şi nu a mai avut timp după aceea să-i dea atenţie.

Theresa Callan era responsabilă a mai bine de trei cărucioare, toate ocupate cu instrumente şi casolete necesare intervenţiilor, cărora ea le cunoştea perfect denumirea şi destinaţia. La cel mai mic semn al chirurgului trebuia să-i dea tampoane, pensete hemostatice, bisturie, aspiratoare şi o infinită serie de alte instrumente necesare în diferite faze ale intervenţiei.

Mai bine de o jumătate de oră nu se auzea decât respiraţia şi, numai atunci când coastele pacientului erau expuse, profesorul şi chirurgul necunoscut se consultau asupra diagnosticului, stabileau ce era de făcut.

Theresa a sesizat competenţa chirurgului şi dorinţa profesorului Nuttall de a-i prezenta tehnicile de care dispuneau. În special, părea mândru de echipa lui şi sublinia importanţa spiritului de grup.

— Munca noastră nu va mai fi de acum aceeaşi din moment ce o vom pierde pe domnişoara Callan. Am o stimă deosebită pentru capacitatea sa profesională şi nu ştiu dacă vom reuşi s-o înlocuim cu cineva de aceeaşi valoare profesională.

Pentru moment nu vom reîncepe, s-a gândit Theresa, deoarece şi după prima intervenţie profesorul o lăudase şi s-a arătat foarte afectat din cauza plecării sale, suscitând murmure de aprobare de la toţi cei prezenţi. Chiar în timp ce-i făcea aceste complimente a intrat medicul necunoscut care a rămas să observe intervenţia de la oarecare distanţă. Theresa spunea în acel moment:

— Înainte de a începe activitatea la Queen Charlotte Hospital voi face ceva practică particulară: am primit o propunere să lucrez câtva timp în Italia. Este vorba de un englez care se află într-un mare hotel.

— Altceva nu mai ştii nimic? Este norocos tipul acela să te poată avea pe tine ca infirmieră, a subliniat profesorul Nuttall. Theresa i-a răspuns imediat:

— Ştiu că se numeşte Julian Speaker şi că se află la Motel Danieli din

Veneţia. Se pare că este un cardiopat, dar poate că voi descoperi că este vorba de un ipohondru care are numai unele probleme digestive.

Profesorul i-a replicat zâmbind:

— Nu pari foarte încântată de ideea unei călătorii în Italia şi a petrecerii unei bune perioade de timp în unul din cele mai frumoase hoteluri din lume.

— Nu am fost niciodată în Italia dar, după câte se spun, se pare că acolo, femeile sunt inoportunate în permanenţă de bărbaţi care se gândesc numai la sex; din această cauză sunt mai puţin entuziasmată. Nu-mi convine să stau tot timpul la pândă.

Infirmiera şefă îl prezentă pe noul venit. Theresa nu a înţeles numele, dar a rămas şocată de privirea lui pătrunzătoare şi a încercat să-şi reia treburile pentru a masca starea de nelinişte pe care i-o provoca intensitatea ochilor iscoditori. Vizitatorul s-a deplasat puţin şi Theresa l-a auzit şoptindu-i, prin spate, la ureche:

— Dacă dumneata te referi la sir Julian pe care îl cunosc eu, cred că nu ar trebui să vorbeşti astfel despre el.

Fraza glacială a fost spusă în aşa fel ca s-o poată auzi numai ea.

— Omul acela a făcut mult pentru Veneţia. A sensibilizat opinia publică şi a strâns fonduri pentru salvarea patrimoniului artistic al oraşului. În plus, a sprijinit cu sume însemnate de bani această acţiune şi este una dintre persoanele cele mai demne de stimă pe care le cunosc. Cu toate acestea, viaţa lui poate fi considerată ca atârnând de un fir de aţă; nu este aşa cum îţi poţi imagina, un bolnav închipuit, aflat într-o vacanţă continuă. Cu toată sinceritatea, cred că merită o infirmieră mai bună ca dumneata.

Chiar şi după terminarea celei de a doua intervenţii profesorul Nuttall a lăsat în sarcina chirurgului cel tânăr, căruia acum toţi îi spuneau Peter, sarcina de a coase la loc fibrele musculare şi pielea toracelui. În linişte, infirmiera Callan îi dădea instrumentele necesare, având satisfacţia că el nu putea să-i facă niciun reproş.

Profesorul a cerut lui Peter să-l asiste pe pacientul abia operat până ce-şi revine şi, apropiindu-se de el l-a invitat la cină, în seara aceea, acasă la el.

— Îmi pare rău, profesore, dar sunt ocupat cu un bolnav foarte grav şi nu am să pot să vin, s-a scuzat tânărul.

Cardiochirurgul a mulţumit şi a salutat personalul aflat în sala de operaţii. În timp ce asistenţi şi infirmiere se îngrijeau să completeze ultimele faze ale intervenţiei; apoi pacientul va fi dus în salonul de cură intensivă şi control permanent prin monitoare.

Când Theresa a revenit în sala de operaţii, după ce a dus ultimul cărucior în camera de sterilizare, întreaga echipă de cadre medicale plecase, lăsând răspândită ici-colo îmbrăcămintea folosită în timpul intervenţiei. Strângând o mască, s-a gândit că nici măcar nu a văzut la faţă pe cel care i-a vorbit cu atâta duritate şi s-a crispat uşor. Vocea aceea rece şi tăioasă a atins-o ca un pumn în plină figură. Se simţea insultată şi acuzată de superficialitate; o considera nedemnă de a se apropia de pacientul apărat, cu atâta pasiune, de către brunetul necunoscut.

„Dar este brunet?” s-a întrebat Theresa; ochii şi carnaţia închisă o făceau să presupună acest lucru. „Niciun blond nu ar putea să aibă mâini aşa de închise la culoare şi ochii negri ca cărbunele”. A deschis robinetul cu violenţă şi jetul de apă i-a udat halatul. Ce importanţă putea să aibă culoarea ochilor sau a părului?

— Deci, ne părăseşti. Într-adevăr, Theresa?

Doctorul Ben Mather, anestezistul, revenise să ia geanta cu medicamente pe care, pentru siguranţă, o purta tot timpul cu el, cu toate că uneori nici nu mai avea nevoie s-o deschidă. A zâmbit cu ochii obosiţi şi amabili care arătau solicitudine în relaţiile cu tânăra.

— O să-ţi simţim lipsa, ştii?

Lacrimile i-au năvălit în ochii Theresei.

— Sunteţi toţi aşa de drăguţi cu mine încât ar trebui să fiu nebună să mă gândesc să plec.

— Poţi să te întorci oricând după ce te vei obosi să ajuţi copiii la naştere. Apoi a adăugat zâmbind: Mă tem că dragul nostru Pietro s-a c-am plictisit puţin.

— Cine? a întrebat ea. De ce îi spui aşa, şi nu Peter, cum îi spuneau toţi în sala de operaţie?

Doctorul Mather s-a pus pe râs.

— Nu ţi se pare că seamănă cu italienii aceia cu mâinile puţin cam lungi pe care tu îi criticai puţin mai înainte?

— N-aş crede! a exclamat Theresa. El a ridicat din umeri şi tânăra s-a relaxat. M-ai înspăimântat pentru moment, dar engleza vorbită de el este prea perfectă şi este imposibil ca un străin să vorbească aşa de bine limba noastră. Ştiu că-ţi cam place să mă ironizezi.

— La revedere, Theresa. A sărutat-o pe obraji şi a adăugat:

— Să fii deşteaptă la Veneţia şi să stai la distanţă de tinerii frumoşi şi bruneţi.

— Nu o să am timpul necesar ca să întâlnesc măcar vreunul, a răspuns Theresa salutându-l.

Infirmiera şefă, Pomery, care trebuia să termine de completat fişa clinică a intervenţiei, a văzut-o pe tânără şi a invitat-o să bea o cană cu ceai.

— Eu mai am încă multe de făcut dar tu poţi să te odihneşti puţin, eşti în picioare din zori. Plecarea ta va lăsa un gol, ştii, Callan? Poate că-ţi voi părea egoistă, dar ai fi putut să mai aştepţi un an, nu? Va fi necesar mult timp pentru a califica cel puţin două infirmiere care să te poată înlocui pe tine.

— Nu pot. Am avut mare noroc că am reuşit să intru la cursul de obstetrică de la Queen Charlotte. Ştii bine cât de dificil este să ocupi un post într-un spital aşa de prestigios. Într-o zi poate că am să revin, dar este necesar să fac şi alte specializări dacă vreau să continui această carieră.

Doamna Pomery o privea pe Terry care îşi sorbea ceaiul: o buclă a părului îi cădea pe fruntea palidă şi ochii mari verzi erau ca de obicei, foarte luminoşi. Infirmiera şefă nu se căsătorise până acum, şi nu avea o relaţie stabilă cu niciunul dintre atâţia oameni care roiau în jurul ei.

— Te invidiez, sunt secole parcă de când doresc şi nu reuşesc să-mi permit să petrec o vacanţă în străinătate, şi Veneţia era obiectivul meu preferat, a oftat.

Theresa a sesizat o umbră de tristeţe în ochii femeii şi s-a întrebat dacă ar fi putut să petreacă chiar la Veneţia ultima vacanţă cu soţul ei înainte

ca el să fi dispărut.

— Am să-ţi aduc o amintire; dacă nu chiar o gondolă, sau cel puţin o capelă de gondolier.

— Distrează-te şi fii atentă. Există într-adevăr ceva magic în atmosfera acelui oraş. Este făcut pentru îndrăgostiţi şi tu, frumoasă cum eşti, sigur nu vei trece neobservată.

— Ştiu să am grijă de mine. Am auzit atâtea despre italieni încât voi sfârşi prin a fi foarte prudentă, ca să-i descurajez chiar şi pe cei mai inofensivi tineri.

— Apropo, ştii că ai făcut impresie asupra vizitatorului nostru? A rămas impresionat de dexteritatea, siguranţa şi priceperea ta şi mi-a pus o mulţime de întrebări despre tine şi experienţele tale profesionale.

Theresa nu a spus absolut nimic. Nu era cazul să povestească tot echivocul ce reieşea din fraza spusă de el sub formă de glumă, care îi făcea apropouri despre italieni şi despre pacientul de la Veneţia. Probabil că chirurgul necunoscut caută un nod în papură pentru a o împiedica să intre în serviciu pe lângă cunoştinţa lui, dat fiind faptul că nu o găsea demnă să lucreze pentru sir Julian.

— Nu ştiam nimic despre faptul că Danieli ar putea să fie un hotel de mare lux, acest lucru mi l-a spus profesorul Nuttall, a precizat Theresa schimbând discuţia.

Da, este chiar lângă piaţa San Marco, pe Riva degli Schiavoni. Cum îi spun ei, cu faţa spre lagună. Este un hotel de prestigiu şi faimos în toată lumea.

— Tu ai fost acolo?

— Numai pentru un sfârşit de săptămână minunat. A fost o experienţă de vis. Cât vei sta acolo? Totul a fost stabilit în grabă, nu-i aşa?

— Da, mi-au plătit o lună anticipat şi voi fi cazată într-o cameră din acelaşi apartament cu pacientul. Totul este cam ciudat. Cei de la agenţie mi-au comunicat că acest client al lor vrea ca să fiu plătită şi să pot beneficia de cameră o lună întreagă, orice s-ar putea întâmpla.

infirmiera şefă a spus gânditoare:

— Poate că are în intenţie să-ţi garanteze cel puţin o lună de muncă.

Este o călătorie frumoasă ca să poţi ajunge la Veneţia! Şi te-ai gândit la asta?

— Desigur, s-ar putea întâmpla şi asta. Poate că este într-o stare mult mai gravă decât mi-au dat să înţeleg cei de la agenţie. Trebuie să mă pregătesc pentru orice surpriză.

În realitate, acum ştia că sir Julian era foarte bolnav şi că o aşteptau ore lungi de asistenţă şi o muncă dură.

— Termin de şters instrumentele şi le pregătesc pentru sterilizare. Voi pune etichete cu conţinutul fiecărei pungi pentru ca orice infirmieră fără experienţă să se descurce. Rapid în caz de necesitate.

— Mulţumesc, Theresa eşti un înger. Eu mai degrabă prefer să stau ore întregi sub tensiune în sala de operaţii, decât să mă ocup de aceeaşi muncă de rutină, care este necesară înainte şi după o intervenţie.

Theresa a intrat în sala de sterilizare, care era îmbâcsită de vapori, şi în timp ce aşeza instrumentele în autoclave, se gândea la iminenta ei călătorie într-o ţară necunoscută, la un hotel de lux care o intimida şi în mijlocul unor persoane a căror limbă nu o cunoştea. S-a decis să-şi cumpere un mic dicţionar şi un manual de conversaţie. Continua să-i revină în minte Peter. În mod sigur acesta era un nume englezesc şi nu toţi locuitorii din insulele britanice erau blonzi. Dimpotrivă, mulţi dintre cei de origine celtică aveau părul şi pielea de culoare închisă. Mai mult ca sigur că anestezistul îi spunea Pietro pentru a o lua pe ea peste picior, auzind câteva cuvinte în momentul când se certau. Se gândea la zilele sale de la spitalul Saint Edmund: a fost o perioadă liniştită şi îi părea rău să plece în altă parte. Pe de altă parte, aici nu avea posibilitatea să avanseze pentru că infirmiera şefă Pomery era încă tânără şi putea să mai lucreze ani mulţi.

Oportunitatea schimbării specializării i se părea o ocazie bună. În răstimpul a trei luni între o muncă şi alta. Trebuia însă să lucreze pentru ea însăşi, dat fiindcă nu putea să se bazeze pe un sprijin de familie. Părinţii ei erau morţi de câţiva ani, în Africa unde au mers să lucreze trimişi fiind de Organizaţia Mondială a Sănătăţii. O epidemie de holeră i-a distrus în numai câteva zile, astfel că unica lor fiică se afla, deodată, în situaţia de a se descurca singură. Alegând meseria de infirmieră i s-a părut că va

continua drumul indicat de părinţii săi, în favoarea umanităţii suferinde.

I s-a pus un nod în gât: nu merita, desigur, acuzele de insensibilitate şi incompetenţă adresate de necunoscutul acesta. Erau ani mulţi de când studia şi se dedica profesiei de infirmieră şi îşi făcea propria meserie cu rafinament şi bunăvoinţă. Unica consolare era să spere că nu va mai trebui să-l vadă deloc şi, dat fiind faptul că ea se îndepărta de Saint Edmund şi el părea că este angajat să se ocupe de un caz foarte grav prin împrejurimi, lucrul părea probabil.

Aerul de primăvară era încă foarte înţepător şi, în timp ce se îndrepta spre biroul infirmierelor, Theresa se gândea la clima pe care o va găsi în Italia. Cu siguranţă că acolo va fi mai cald, cu toate că se aflau doar în luna aprilie. Doamna Poinery i-adat sfaturi utile asupra felului în care să se îmbrace şi ce să-şi ia cu ea. Restul garderobei sale, fiind nevoită să elibereze camera spitalului Saint Edmund, trebuia s-o expedieze la Londra unde poseda un mic apartament lăsat de părinţi. Desigur, nu avea îmbrăcăminte elegantă şi se întreba dacă, dat fiind tipul hotelului, pacientul său ar putea să dorească s-o vadă bine îmbrăcată atunci când nu mai purta uniforma.

În ultimele luni nu prea a avut ocazii să facă cheltuieli şi contul din bancă s-a arătat a fi mult mai mare decât putea spera ea. A fost cuprinsă de o oarecare euforie şi s-a hotărât să meargă după cumpărături, gândind că Veneţia merita unele achiziţii mai aparte şi sperând că toate temerile sale nu o vor împiedica să aprecieze magia oraşului acela faimos.

Dimineaţa următoare era o zi radioasă care făcea să strălucească întregul oraş Cheltenham. Theresa se simţea în formă şi dornică să se prezinte cât mai bine. Voia să facă o impresie bună asupra noului pacient şi se convingea că nu trebuie să ia în seamă judecăţile maliţioase ale necunoscutului cu ochii negri. Trecând prin faţa vitrinelor, a întrevăzut propria-i imagine reflectată şi a fost plăcut impresionată. A intrat într-un mare magazin şi a urcat la etajul unde era îmbrăcămintea pentru femei, aflându-se imediat într-o ambianţă elegantă, unde chiar şi mocheta reda atmosfera plăcută.

Din fericire, a avut timpul să se învârtă printre diferitele modele expuse

fără a fi talonată de supraveghetoare şi astfel a putut să aleagă în mod liber ceea ce i s-a părut că i se potriveşte cel mai bine. După ce s-a decis să-şi cumpere două fuste şi două bluze, combinate, privirea ei a descoperit o rochie de seară, de culoare verde-închis, plisată foarte fin. Era un model mai deosebit, iar culoarea de verde profund părea să-i reliefeze frumuseţea ochilor şi accentua strălucirea părului său. A îmbrăcat-o şi a simţit-o mulându-i-se perfect pe corp. A aruncat o privire asupra preţului şi a făcut un gest de surprindere. Supraveghetoarea, care a sosit în acel moment, i-a făcut complimente şi văzându-i încurcătura în care se afla i-a spus:

— Această rochie pare că este făcută special pentru dumneavoastră.

— Dar este prea scumpă şi nu pot să-mi permit să cheltuiesc atâta. Trebuie să mai fac şi alte cumpărături.

— Ce păcat! a continuat fata. Aşteptaţi puţin, mi-a venit o idee. Cred că rochia aceea are un mic defect şi ar putea să fie clasată la solduri săptămâna viitoare. Mă duc să mă interesez, să văd ce se poate face. A revenit cuprinsă de euforie pentru că reuşise să-i reducă preţul la jumătate.

— Este un semn al destinului! a murmurat Theresa... Trebuie s-o cumpăr. Poate că nu voi avea niciodată ocazia de a o îmbrăca, dar îmi place mult. Cine ştie... şi-a permis să viseze, poate că voi avea ocazia să-l însoţesc pe pacientul meu la o ieşire, cel puţin la o cină... Pentru a-şi completa garderoba a mai cumpărat şi o bluză de mătase şi o rochie frumoasă din in de culoarea cacao, uşoară şi elegantă, adaptabilă la orice ocazie.

Bucuroasă fiind de cumpărăturile făcute, a decis să-şi încheie ziua cu un prânz servit la restaurant şi l-a ales pe cel al unui hotel aflat în apropierea parcului. Îşi dădea seama că îşi permite prea mult lux, dar trăia o stare curioasă de euforie. Fiind o zi frumoasă, multă lume a ieşit în timpul prânzului la soare în parc, mâncând covrigei şi bucurându-se de statul în aer liber ca şi când ar fi fost tot vară. Privind în jur, se întrebă dacă la Veneţia se va putea opri pe stradă, de una singură, pentru a privi oamenii care trec, cu aceeaşi linişte, **fără** teama de a fi agresată.

La un moment dat a văzut un om înalt şi brunet, cu o valiză, care parcurgea cu paşi mari o alee a parcului şi părea că se îndrepta către hotelul la care se afla ea. Era prezentabil şi multe tinere se întorceau în jurul lui pentru a-l privi.

De ce, oare, îmi vine în minte şi acum imaginea necunoscutului din sala de operaţie? s-a întrebat contrariată. Nu avea elemente pentru comparaţie pentru că nu-i cunoştea decât ochii şi carnaţia brună. Individul din parc era îmbrăcat foarte lejer pentru clima englezească, şi atât talia perfectă cât şi croiala scoteau în evidenţă stilul italian. Asocierea aceasta neliniştitoare i-a readus în minte cuvintele doctorului Mather, dar. Încă o dată, s-a convins că imaginaţia şi resentimentul îi făceau figuri. Individul acela din parc avea aspectul unui turist sau al unui om de afaceri şi după aparenţe nimic nu arăta ca el. În realitate, ar putea să fie de profesie medic.

Ajuns la trecerea de pietoni, s-a oprit aşteptând, cu un aer nerăbdător, să traverseze strada. A intrat în hotel şi Theresa l-a pierdut din vedere. A privit în jur dar individul nu a apărut în salonul restaurantului şi curiozitatea ei devenea tot mai mare. Ce stupiditate să cauţi conexiuni cu orice preţ! A comandat o salată de fructe şi o cafea şi s-a aşezat în linişte să răsfoiască un ghid despre Veneţia, pe care i l-a dăruit doamna Pomery. Când a ieşit din sala restaurantului, a trebuit să treacă prin holul hotelului şi a observat, printre bagajele pasagerilor în tranzit, o valiză asemănătoare cu cea a individului văzut în parc. Era bagajul clasic lejer, tipic celor care călătoresc cu avionul, şi pe partea exterioară avea biletul de bagaje al campaniei, pe care era drapelul italian.

Încercând să-şi păstreze calmul, Theresa şi-a zis că toate acestea demonstrau numai faptul că acel individ era în mod sigur italian şi se afla în drum spre patrie, ceea ce era un lucru normal. Se simţea obsedată de Italia, şi totul era pentru că acel aiurit de Ben Mather a făcut unele glume şi apropouri cu ea. Ea ştia bine că chirurgul a fost nevoit să refuze o invitaţie la cină pentru a alerga la patul unui bolnav, care se afla la alt spital, nu prea departe de aici.

CAPITOLUL II

Soarele strălucea peste lagună şi era mult mai cald decât la aeroportul din Gatwick. Theresa stătea la umbră, alături de bagaje, privind împrejur puţin cam dezorientată şi intrigată de faptul **că** nu ştia de ce o fi acceptat să ajungă până aici. Poate că atunci când va lucra va avea preocupări şi va fi absorbită de muncă, şi nu se va mai simţi atât de singură şi rătăcită într-o ţară străină. Făcându-şi umbră cu mâna deasupra ochilor, a privit apa pe care nava hotelului Cipriani se îndepărta rapid. Era ciudat, dar legase prietenie cu o femeie care acum era la bordul acelei bărci cu motor.

Încă de când se aflau la Gatwiek, stând la rând pe un hol strâmt în aşteptarea îmbarcării în avion, un om corpolent, cu un bagaj voluminos de mână, încerca să-şi facă loc, provocând vociferări şi împingând o tânără doamnă, cu tocuri înalte, care a căzut la pământ. Theresa a observat că glezna de la piciorul doamnei s-a umflat rapid şi, cum era şi normal, şi-a oferit ajutorul. Între timp a intervenit şi o stewardesă, întrebând-o pe acea doamnă dacă doreşte să fie dusă la cabinetul medical pentru a primi primul ajutor.

— Trebuie să plec neapărat, a spus nefericita şi s-a întors spre Theresa solicitându-i tot sprijinul pe durata călătoriei. Fata a preferat să nu-şi dezvăluie profesia de infirmieră, dar abilitatea ei s-a manifestat în precizia cu care a ştiut să ceară cele necesare pentru a se putea îngriji de femeia în cauză. A solicitat să i se aducă câteva feşe. Gheaţă, o tabletă calmantă şi un scaun pe rotile. Stewardesa, mulţumită de intervenţia nesperată, i-a oferit, deci, Theresei un loc la clasa întâi alături de pasagera care necesita asistenţă.

Existau puţini pasageri în sectorul acela, astfel că s-au bucurat de mult spaţiu, ca într-o rezervă. După decolare, când nici nu se stinseseră semnalele care obligau la purtarea centurii de siguranţă, Theresa a aplicat comprese cu gheaţă la glezna accidentatei şi apoi i-a făcut un pansament solid şi strâmt pentru a bloca articulaţia.

— Este mult mai bine aşa, dumneata ai o baghetă magică – a spus doamna care de acum îşi recăpătase puţină culoare în obraz. Avea o construcţie fină, aristocratică şi cu o figură fragilă, ceea ce explica uşurinţa cu care a fost trântită la pământ.

— Nu puteam sub nicio formă să pierd zborul pentru că trebuie să fac o vizită unui prieten care este foarte bolnav. Mă voi caza la Cipriani şi mâine dimineaţă voi pleca imediat să-l caut.

A privit la îmbrăcămintea modestă şi simplă a Theresei, care era îmbrăcată în gins şi bluză fără mâneci, şi a întrebat-o dacă la Veneţia se va duce cumva direct la Lido. Terry nu cunoştea acel loc, dar din tonul vocii a intuit că ar putea să fie vorba ceva mult mai puţin elegant decât Cipriani. Se văzuse lovită în orgoliul ei de irlandeză şi i s-a părut o revanşă posibilitatea de a afirma:

— Eu merg la Danieli, **fără** însă a preciza motivul şederii la prestigiosul hotel.

— Într-adevăr? Doamna a zâmbit. Trebuie neapărat să vin acolo mâine dimineaţă. Poate că vă cer prea mult, dar aş dori să contez încă pe ajutorul dumneavoastră. Aţi putea să-mi veniţi în întâmpinare la debarcader pentru a-mi da o mână de ajutor ca să ajung la hotel? Existau în ea o căldură şi o spontaneitate specifice, pentru care motiv Theresa a tras concluzia că ar putea să fie italiancă, cu toate că vorbea o engleză perfectă. Aproape intuindu-i gândul, doamna i-a spus:

— Ştii, eu sunt jumătate italiancă şi jumătate englezoaică. Trăiesc la Londra, dar am mulţi prieteni aici, la Veneţia.

Călătoria a fost rapidă şi liniştită, iar glezna părea deja mai puţin umflată când un asistent de pe aeroport a ajutat-o pe doamna să coboare scara avionului. Aproape toţi pasagerii erau turişti şi imediat au fost cu toţii îmbarcaţi pe vaporaşe însoţiţi de ghizi ai agenţiilor de voiaj, astfel că numai Theresa, pacienta ei ocazională şi alţi doi oaspeţi de la hotel rămăseseră sa aştepte bărcile cu motor particulare. Numai când a trebuit să-şi ia rămas bun, doamna s-a prezentat.

— Mă numesc Francesca Vidali şi sper să vă văd mâine dimineaţă la zece. Dacă va interveni altceva neaşteptat ne vom telefona. Vă rog să mă

credeţi, vă sunt foarte îndatorată pentru tot ce aţi făcut pentru mine.

Spunându-i aceste cuvinte de recunoştinţă, a mângâiat-o cu o mână pe braţ, ca semn de simpatie şi afecţiune.

Apoi a sosit şi barca cu motor pentru hotel Danieli. Bagajul Theresei a fost urcat în barcă şi ea s-a aşezat pe un scaun, sub pânza care o apăra de soare. Pilotul era un băiat brunet şi, pentru un moment, şi-amintit de individul cu ochii negri pe care dorea atât de mult să-l uite. „Dacă voi fi Constrânsă să văd sute de italieni care o să-mi amintească de el, sejurul meu va fi ca în infern", s-a gândit. Un pasager o privea Ku insistenţă, dându-i să înţeleagă interesul său. Şi Theresa a fost nevoită să lase ochii în jos pentru a evita privirea aceea care parcă voia să creeze un raport de intimitate între **ei.**

Barca cu motor continua traseul său de-a lungul lagunei. La un moment dat, de pe un canal lateral a apărut o barcă neagră, cu podoabe aurite care îi confereau solemnitate. Pe ambarcaţiune se vedeau coroane de flori, în timp ce doi oameni o făceau să înainteze, manevrând energic nişte vâsle lungi, spre o insulă puţin mai îndepărtată.

Theresa a fost străbătută de un fior re ce, cu toate că temperatura zilei era cu totul alta decât cea de iarnă. Barca neagră era urmată de alte numeroase ambarcaţiuni, care formau cortegiul funerar. Atmosfera era mişcătoare şi solemnă, cu toate că soarele făcea să strălucească toate culorile. Tânăra era fascinată şi în acelaşi timp întristată din cauza acestei viziuni neobişnuite a funeraliilor desfăşurate pe apă; apoi, pe neaşteptate, i-a apărut în faţă Veneţia în toată splendoarea ei, iar imaginile triste au fost uitate: frumuseţea impunătoare a ceea ce vedea în faţă era, de fapt, atât de fermecătoare de-ţi tăia răsuflarea.

Imediat după apariţia pieţei San Marco, barca s-a oprit chiar în faţa hotelului Danieli.

Aerul condiţionat din hol i-a urat parcă un bun venit. Recepţia se afla puţin mai în faţă pe dreapta, dar Theresa zăbovea privind în jur în frumosul salon: aproape că voia să reînvie emoţia de a-l cunoaşte pe noul său pacient. „Încă cinci minute de libertate" s-a gândit zâmbind. Dar de ce atâta nelinişte? Sir Julian Speaker era englez şi nu existau raţiuni pentru

care ea ar fi trebuit să se teamă de întâlnirea lor, cu toate insinuările absurde ale chirurgului.

— Sunt aşteptată la apartamentul 27, spuse ea unui funcţionar care se afla la biroul de recepţie.

Omul a rămas surprins şi după ce i-a cerut să aştepte o clipă s-a întors în spate pentru a se consulta cu un coleg. Amândoi păreau că o privesc cu o oarecare nelinişte, de parcă nu ştiau că era aşteptată în acel loc. Funcţionarul s-a întors rugând-o să se aşeze într-un fotoliu din hol şi a lăsat-o singură. După câteva minute, Theresa a început să fie neliniştită şi a încercat să caute în poşetă scrisoarea agenţiei şi cea de la sir Julian, luată de secretarul său, al cărui nume era neinteligibil. De altfel, s-a decis să se întoarcă la recepţie pentru a le arăta propriile scrisori de acreditare. În acel moment funcţionarul tocmai discuta cu un nou venit care îl asculta atent şi-l aproba ca şi cum ar fi fost pe punctul de a lua o decizie. Atunci când tânăra a ajuns lângă ei, individul s-a apropiat de ea făcând să se audă zgomotul unei legături cu mai multe chei pe care le învârtea în mână, după care a invitat-o să-l urmeze.

Funcţionarul de la recepţie părea vizibil uşurat pentru că a reuşit să paseze problema pe alte mâini.

Theresa a rămas uluită, privind fix cheile. Chipul nu i-a sugerat nimic, dar ochii erau în mod cert aceiaşi care o persecutau de două zile, de când i-a văzut pentru prima dată în sala de operaţii.

— Nu doreaţi să urcaţi? Ce mai aşteptaţi?

— Mă scuzaţi, dumneavoastră cine sunteţi? l-a întrebat.

În acel moment individul a zâmbit.

— Nu mă gândeam că o mică mască ar fi putut să ascundă aproape totul. Dumneavoastră ştiţi bine cum şi unde ne-am întâlnit deja. Ce altceva mai doriţi pentru a urca, o probă a integrităţii mele morale?

— Ceea ce ştiu este că am venit aici pentru a îngriji pe SirJulian Speaker. Despre dumneavoastră cunosc numai abilitatea dea încheia o operaţie, i-a replicat Theresa.

El a condus-o spre un salon mai micuţ aflat alături de lift, a invitat-o să ia loc şi pe un ton ironic, i-a spus:

— Nu vă faceţi probleme, domnişoară, nu am nicio intenţie să vă agresez. Mă numesc Pietro Bassano, sunt chirurg cardiolog şi am venit aici pentru a încerca o intervenţie asupra iubitului meu amic Julian. Am ajuns prea târziu. Pacientul nostru a murit în dimineaţa asta.

— Ah, nu! a exclamat Theresa.

— Totuşi, da! a răspuns el cu un zâmbet amar. Lumea nu mai este aceeaşi fără el. Peste două zile vor fi funeraliile, dar mai înainte i se va face autopsia, pentru că chiar el a cerut acest lucru, în speranţa de a aduce o ultimă contribuţie pentru ştiinţă. Acum putem să urcăm? Apropiindu-se de lift i-a explicat... Eu am un rând de la apartament şi alt rând le are secretarul lui sir Julian, care este şi fiul său vitreg.

În lift, bagajul Theresei îi ţinea la distanţă, totuşi încerca să stea cât putea mai depărtată de acel individ care i-a răvăşit în mod violent ultimele două săptămâni din viaţă. El a observat-o cât era de ghemuită în colţul liftului şi s-a indispus.

— Călătoria pe care aţi făcut-o a fost **Inutilă,** domnişoară Callan. Aici nu mai este nevoie nici de mine, nici de dumneavoastră şi pute**m să** ne întoarcem acasă. Să nu vă pară rău, înseamnă că de acum veţi avea tot timpul pentru **a vă** pregăti la cursul de obstetrică, fără **să vă** mai asumaţi riscul de a tulbura ultimele zile din viaţa unui bătrân italian.

— Dumneavoastră sunteţi persoana cea mai ingrată pe care am întâlnit-o vreodată! a exclamat Theresa. Simplul fapt că aţi prins cu urechea un fragment dintr-o discuţie nu vă **dă** dreptul să calificaţi într-un asemenea mod o persoană care pentru dumneavoastră este totuşi o necunoscută.

— Necunoscută? N-aş zice. Vă cunosc, din punct de vedere profesional şi am mai înţeles că vă închipuiţi că ştiţi totul despre bărbaţii italieni. Eu sunt pe jumătate italian: merit oricum prejudecata dumneavoastră?

Spunând astfel, s-a apropiat de ea, **fără să** mai ţină cont că au ajuns la etaj şi uşile liftului se deschiseseră complet.

— Nu vă priveşte situaţia mea. Am documente care mă autorizează să rămân aici timp de o lună de zile, orice s-ar întâmpla, a afirmat Theresa cu un aer sfidător. Cu toate că prezenţa acelui om îi era neplăcută, încât îi venea să renunţe la orice intenţie de a se opri la Veneţia, a vrut să-l facă

să înţeleagă că se amesteca cu neruşinare în viaţa ei şi nu era menirea lui să-i spună ceea ce trebuia să facă.

— Nu ştiţi limba italiană, aici la Veneţia nu cunoaşteţi pe nimeni, în plus sunteţi convinsă că orice italian este gata să atenteze la inocenţa dumneavoastră, admiţând că mai există încă. Puteţi să-mi spuneţi atunci, de ce vreţi să mai rămâneţi aici?

— Dumneata eşti un om vulgar şi prost educat şi nu înţeleg să mai rămân aici ca să te ascult.

A vrut să iasă din cabină, dar în clipa aceea uşile s-au închis pentru că liftul fusese chemat la un alt etaj. Pe neaşteptate, el a trecut peste bagaje şi a năvălit peste ea prinzând-o cu forţa în braţe şi sărutând-o pe gură, fără a-i mai da posibilitatea să se retragă.

— Dat fiind faptul că te aştepţi ca italienii să se comporte astfel, ar fi un mare păcat să te decepţionez, nu ţi se pare? Ochii săi străluceau ca nişte cărbuni aprinşi.

Uşile de la lift s-au deschis pentru a lăsa să intre un cuplu de americani, pe care el i-a întâmpinat cu un zâmbet impecabil. A insistat dându-le lor întâietate şi au descoperit că mergeau la acelaşi etaj. În acea discuţie, Theresa nu a mai putut nici să obiecteze, nici să reacţioneze cu violenţă, aşa cum ar fi vrut în mod instinctiv. Americanii au ieşit primii, comentând politeţea şi aspectul frumos al italianului pe care l-au întâlnit. Theresa îi vedea îndepărtându-se pe coridor şi şi-a dat seama că este din nou singură şi la dispoziţia capriciilor acelui om. Nu avea unde să fugă de el dacă ar fi încercat s-o sărute din nou şi în intimitate – şi dacă corpul său i-ar fi răspuns cu o excitaţie jenantă.

El întârzia ţinând cheile în mână, în faţa apartamentului care a fost a lui sir Julian, şi Theresa l-a rugat să-i prezinte persoana cu care a stabilit acordul, pentru că chirurgul îi părea că este un intermediar ciudat şi nu prea de încredere.

— Cei din familie ar putea să dispună de mine în alt mod dar, chiar dacă acest lucru nu se va întâmpla, nu cred că-mi vor refuza masa şi cazarea pentru această noapte, a precizat Theresa pe un ton hotărât.

— Ai dreptate, nici chiar eu nu aş putea să mă comport aşa! Zâmbetul

lui nu era ironic şi Theresa se îndoia până şi de ceea ce se întâmplase mai înainte cu câteva minute.

— Dumneata confirmi încă disponibilitatea de a fi utilă?

— Normal! răspunse Theresa întrebându-se dacă ar putea să existe o lady Speaker, care ar avea nevoie de asistenţă în aceste clipe de durere.

— Atunci iau de bune cele spuse, a exclamat el.

— Dar nu mi se pare să fie lucruri care să te privească, a protestat Theresa.

— Sigur că mă privesc, a intervenit el, adăugând apoi în şoaptă:

— Tocmai de aceea ar fi mult mai bine dacă te-ai întoarce acasă.

În apartament au găsit un tânăr, care stătea la un birou de lucru plin cu dosare. Acesta s-a ridicat şi le-a venit în întâmpinare cu multă amabilitate spunând:

— Fotografia pe care sir Julian a primit-o de la agenţie nu scoate în evidenţă frumuseţea dumneavoastră, a şoptit strângându-i mâna puţin mai mult decât era necesar... Doriţi un ceai? a întrebat-o ridicând receptorul telefonului pentru a-l comanda... Apropo, nici măcar nu m-am prezentat, eu sunt Luigi Ravenna, secretarul şi fiul vitreg al sărmanului sir Julian.

Şi doctorul Bassano a acceptat oferta unei căni cu ceai şi Theresa a avut impresia că Luigi ar fi făcut onorurile casei chiar şi aici pentru a scoate în evidenţă că de fapt lui îi revenea misiunea să ţină locul fiului vitreg. S-a informat cum a decurs călătoria şi a insistat ca ea să se retragă în camera ei până va sosi ceaiul. Theresa a apreciat mult atenţia ce i se acorda şi era uimită că el s-a gândit la necesităţile ei în călătorie şi după toate emoţiile.

— Am timp pentru a face un duş? l-a î**ntrebat ea.**

— Sigur, ştiu că voi englezii sunteţi foarte rapizi când vă faceţi toaleta. Şi apoi duneavoastră aveţi o carnaţie aşa de frumoasă, că nu-i vor trebui prea multe dichisuri pentru a redeveni perfectă. I-a arătat camera ei, cu o baie mai deosebită şi a lăsat-o singură.

— Este puţin artificial, dar este amabil, se gândi Theresa în timp ce căuta în valiză ceva nu prea mototolit. A decis să-şi îmbrace o fustă înflorată şi o bluză turcoaz, două dintre atâtea achiziţii făcute în ziua

precedentă. S-a simţit imediat mai înviorată şi relaxată şi s-a întors în salon unde, între timp, sosise căruciorul cu ceaiul. Theresa a turnat ceaiul în ceşti cu multă siguranţă şi le a aşezat în faţa celor doi, observând că Pietro nu i-a mai adresat nici măcar un zâmbet de mulţumire, dar a continuat în mod mecanic să învârtească linguriţa în ceaşcă fără s-o ducă deloc la gură.

Theresa a sorbit ceaiul şi a simţit cu plăcere că era foarte bun. Doamna Pomery o pusese în gardă, apropo de ceaiul care se bea pe continent, că este o infuzie ciudată de culoarea paiului care nu are nimic comun cu băutura naţională engleză, aromată şi tonifiantă. Apoi s-a gândit că un hotel de un asemenea prestigiu internaţional nu putea să ofere decât un serviciu absolut perfect clienţilor. Atmosfera s-a mai destins puţin atunci când Luigi a început să povestească despre zilele care au precedat moartea lui Sir Julian. Se înţelegea **că** fiul vitreg avea pentru el un mare respect, până şi Pietro părea emoţionat de manifestările de afecţiune pe care Luigi le arăta faţă de bătrânul domn. Cei doi oameni păreau că nu-şi fac probleme de mustrări de conştiinţă, **cu toate că** Theresa presimţea **că** în sufletul lui Pietro plutea un sentiment de neîncredere.

Când a aflat că Pietro era nepotul lui sir Julian, şi deci legat de el printr-o legătură de rudenie, situaţia i s-a părut şi mai clară. Dar atitudinea de neîncredere a lui Pietro nu putea să derive din neînţelegeri legate de succesiunea bunurilor defunctului, s-a gândit Theresa. Şi-a adus din nou aminte că Pietro Bassano era un nume de prestigiu în domeniul cardio-chirurgiei. Un om cu rezultate ştiinţifice mari nu putea să fie amestecat în probleme de moştenire. Punctele slabe păreau să fie mai degrabă orgoliul decât susceptibilitatea, cum de altfel Theresa a putut să constate personal. A fost suficient de a adăuga o singură frază de-a ei la adresa italienilor pentru ca să se simtă ultragiat personal şi atunci nu a pierdut nicio ocazie pentru a o umili.

A observat că Luigi era neliniştit, ca şi cum ar fi dorit să se debaraseze de prezenţa celuilalt, şi de fapt de mai multe ori a făcut apropouri ironice la faptul că un chirurg de faima lui Pietro ar fi trebuit să aibă, cu siguranţă, lucruri mult mai urgente de făcut, decât să petreacă o după-amiază astfel.

Petro Bassano, cu o isteţime deosebită, a schimbat situaţia, spunând:

— Deoarece mâine va trebui să mergi la Verona pentru afaceri, mă gândesc că astăzi tu ai o mulţime de probleme urgente de rezolvat. Luigi a ezitat dar nu a putut să facă abstracţie de argumentele acelea evidente şi astfel şi-a strâns documentele în valiza diplomat pentru a se retrage să lucreze în biroul său. Pietro, cu o temere forţată, l-a întrebat:

— Ai un birou în camera ta. Adevărat? Mă gândesc că faci bine să laşi liberă camera asta pentru că domnişoara Callan poate doreşte să stea puţin liniştită până la ora cinei.

Luigi i-a aruncat o privire răutăcioasă şi Pietro a continuat:

— Apropo, domnişoara s-a oferit să mă ajute, astfel că am decis să dorm aici în noaptea asta.

— Să vă ajut? Dar în ce sens? Chiar că nu reuşesc să înţeleg, a replicat Theresa.

— Tu nu aveai de unde să ştii că eu îl îngrijeam pe sir Julian, până când ne-am revăzut astăzi. Munca va fi exact ca la Saint Edmund, a precizat doctorul Bassano.

— Dar voi vă cunoaşteţi deja? a întrebat Luigi neîncrezător şi expresia lui de uimire ar fi distrat-o pe Theresa dacă nu ar fi fost nervoasă din cauza că chirurgul o amestecase în treaba lui.

La răspunsul vag al lui Pietro, Luigi a fost uimit şi s-a hotărât să-şi reia munca, afişând o atitudine de surprindere şi spunând:

— Aş dori ca Pietro să nu te plictisească cu prea multe glume şi sper ca să rămâi aici mai mult timp, astfel vom avea posibilitatea să ne cunoaştem mai bine.

— Şi eu sper acest lucru, a răspuns Therresa cu sinceritate, constatând că raportul cu acest tânăr păreau mai uşor de reţinut deoarece părea dominat de un sentiment deosebit. Când i-a sărutat mâna luându-şi la revedere, Theresa s-a înroşit. Tulburarea ei se datora amintirii sărutului pe care doctorul i-l dăduse forţat, la urcare.

— Mă tem că domnişoara ne va părăsi repede, pentru că are de îndeplinit alte obligaţii în Anglia şi imediat ce nu voi mai avea nevoie de dânsa va fi liberă să se întoarcă acasă, a precizat Pietro cu un aer distins.

Luigi era pe punctul să obiecteze, dar apoi a ieşit fără să mai spună nimic.

— Eu am să plec atunci când am să consider că este oportun să fac acest lucru! A exclamat Theresa, indispusă mai ales de faptul că nu a reuşit să-şi controleze tonul strident al propriei voci.

— Numai după ce vei termina ce ai de lucru, a replicat el.

— Dar despre ce lucru este vorba? Dumneata nu ai nevoie de mine, a răspuns Theresa, mereu tot mai nervoasă şi alarmată.

— Avem o intervenţie de executat mâine. După câte ştiu, ţi s-a plătit, în mod anticipat, pentru o lună, mi se pare. Luigi a vrut să precizeze că, conform contractului, vei putea să trăieşti aici toată perioada, respectând dorinţa lui sir Julian.

Theresa s-a simţit uşurată şi i-a mulţumit lui Luigi în gând pentru că a clarificat lucrurile cu acel om capricios şi autoritar.

— Să ştii, oricum, că unchiul meu era un filantrop şi tu te bucuri de avantajele generozităţii sale. Raţiunea pentru care a decis să se lase operat nu era atât în speranţa de a se însănătoşi, cât pentru dorinţa de a putea să fie de ajutor umanităţii, punând cazul lui la dispoziţia ştiinţei. Ar fi putut să fie, de altfel, dorinţa lui ca tu să poţi să-mi fii de ajutor.

Theresa s-a înroşit până în vârful urechilor, spunând:

— Voi încerca să nu trădez încrederea lui sir Julian şi din această cauză am să vă ajut. Nu sunt o persoană care încearcă să se bucure de o vacanţă pe gratis. Când o să vă decideţi să aveţi încredere în buna mea credinţă?

— Am încredere, a răspuns doctorul Bassano, dar ochii lui nu păreau să confirme acest lucru.

— Spuneţi-mi ce va trebui să fac mâine şi voi fi gata să execut. Doriţi să vă asist la sala de operaţii? Amintiţi-vă însă că eu nu cunosc niciun cuvânt în italiană şi absolut că nu mă va înţelege, a precizat Theresa.

— îţi cer numai ceea ce erai obişnuită să faci pentru profesorul Nuttall! Părea mai degrabă o rugăminte decât un ordin. Dacă o să mai am nevoie şi de altceva, am să-ţi dau de înţeles, a concluzionat Pietro.

Theresa l-a privit drept în ochi, dar nu reuşit să-i citească niciun sentiment. Era greu să vorbeşti cu el despre probleme profesionale, dar

era dificil să nu constaţi diferite tente ironice în cuvintele sale.

— Poate că sunt prea suspicioasă şi am devenit o nevrotică, şi-a zis, nu peste mult timp o să mi se pară ca orice bărbat pe care-l întâlnesc şi vrea să mă seducă.

— Mă gândesc că ar trebui să mergem să mâncăm imediat, dat fiindcă tu ai avut o zi grea, i-a propus el şi Theresa nu a înţeles dacă era într-adevăr amabil sau doar se prefăcea că este.

— Pot să mănânc aici, nu este necesar să te deranjezi, doctore Bassano. I s-a părut ciudat să-i spună aşa, pentru că se gândea la el ca şi cum ar fi Peter, dar la Veneţia se italienizase complet şi până şi engleza lui nu mai părea aşa perfectă.

— Sper că nu vrei să te opui dorinţelor unchiului meu şi în mod sigur el ar fi dorit ca tu să accepţi invitaţia mea, a replicat Pietro.

Acesta este un procedeu frumos pentru a sări obstacolul, s-a gândit Theresa, dar pare clar că acţionează din obligaţie şi nu la liberă alegere.

— Moartea unchiului dumneavoastră cred că a fost o veste neplăcută, vă prezint condoleanţele mele. Poate că durerea pentru pierderea acestei rude putea, în parte, să scuze grosolăniile sale.

Ochii negri ai lui Pietro s-au îndulcit.

— Era fratele mamei mele, care s-a măritat cu un italian; tatăl meu a fost cel care i-a dat posibilitatea să cunoască şi să iubească această ţară. Veneţia a devenit a doua sa patrie şi oraşul nu va uita niciodată pe omul acesta minunat.

Theresa s-a emoţionat din cauza suferinţei ce era evidentă din felul în care Pietro rostea cuvintele şi a încercat o senzaţie ciudată de tinereţe în confruntările lor. A sunat telefonul făcându-i să tresară şi el a răspuns discutând în italiană timp de câteva minute. Theresa nu înţelegea absolut nimic şi s-a mai convins încă o dată de izolarea în care se afla în acest oraş, unde, de una singură, nu ar fi putut să facă altceva decât să intre în magazinele pentru turişti unde toţi vorbeau engleza.

— Şi totuşi trebuie să lipsesc puţin. Mă aşteaptă pentru a semna documentele referitoare la autopsie – i-a explicat Theresei, apoi, cu voce tare l-a strigat pe Luigi. Acesta a intrat imediat ca şi cum ar fi aşteptat în

spatele uşii. Pietro l-a înştiinţat că funeraliile au fost reprogramate pentru ora amiezii, aşa că a trebuit să amâne plecarea de la ora prânzului la Verona. Privind-o pe Theresa, a întrebat-o:

— Tu doreşti să participi la funeralii?

— Desigur, cu toate că nu am putut să-l cunosc pe sir Julian, cred că merită să-i aduc acest omagiu.

Poate că a scăpat un fulger de emoţie în ochii aceia negri, dar a dispărut imediat, până să înceapă Luigi să protesteze pentru că Plecând târziu, o să fie nevoit să se oprească să doarmă la Verona.

— Toţi vom avea câte un inconvenient, chiar şi pacientul meu va trebui să aştepte câteva ore în plus pentru intervenţie şi domnişoara Callan va fi nevoită să-şi amâne turul turistic al oraşului, i-a spus Pietro pe un ton ferm.

Telefonul a sunat din nou. Minunându-se că era căutată Theresa, doctorul Bassano i-a dat receptorul, adăugând:

— Nu mi-ai spus că ai unele cunoştinţe la Veneţia, i-a şoptit în ureche, înflăcărându-i, poate în mod intenţionat, obrajii. Theresa a simţit un fior de plăcere, care s-a mărit treptat pe măsură ce-i simţea aroma lavandei folosite după bărbierit, pentru că se apropiase mai mult de ea.

Theresa a recunoscut imediat vocea Francescăi Vidali şi a întrebat-o dacă mai avea probleme cu glezna.

— Mă simt mai bine, mulţumesc. Am să vin la Danieli pe la ora zece, cum am stabilit; mai târziu, însă, mi-ar plăcea să luăm prânzul împreună.

— Vă mulţumesc mult, dar nu este momentul potrivit. Am venit aici pentru a acorda asistenţă unui englez bolnav... Nu a putut să continue.

— Sir Julian Speaker, cumva?

— Chiar el.

— Ce coincidenţă, este persoana pe care trebuie să vin s-o caut. Ce face? Vreau neapărat să-l văd.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă dau o veste rea.

Pietro Bassano, auzind conversaţia, s-a gândit că Theresa stătea de vorbă cu un ziarist şi i-a luat receptorul din mână, întrebând-o cine este la aparat. Chipul lui s-a destins când a recunoscut interlocutoarea,

exclamând:

— Francesca, draga mea, trebuie să-ţi dau o ştire tragică: Julian a murit imediat după sosirea mea.

Theresa, încă consternată de felul în care o făcuse să-şi întrerupă conversaţia, asculta înnebunită cuvintele care, după tonul vocii, păreau afectuoase, şi pe care Pietro i le adresa acelei doamne. Inconştient, îşi făcuse deja nişte iluzii, dar în zadar. Ea nu-i servea decât ca infirmieră, trebuia să se convingă de acest lucru; ar fi vrut chiar să încerce s-o ducă în pat, dar Francesca era femeia care se părea că ocupa un loc special în viaţa lui. A invitat-o să participe la funeralii pe o gondolă de familie, apoi Theresa a înţeles că vorbeau despre glezna luxată şi de îngrijirile pe care ea i le acordase pe parcursul călătoriei.

După conversaţia aceea, telefonul a sunat iarăşi: era recepţia care solicita documentele Theresei, şi Pietro s-a oferit să i le ducă el pentru că tocmai ieşea în acel moment.

— S-a făcut foarte târziu şi mă gândesc că-ţi va conveni să rămâi la cină aici în hotel, în seara asta.

— Sunt obosită şi mă gândesc că voi rămâne în cameră, a replicat Theresa pe un ton uscat.

Între timp Luigi s-a arătat în uşă.

— Ieşi şi tu cu mine? l-a întrebat Pietro.

— Nu pot, am multe telefoane de dat pentru a comunica schimbarea orei ceremoniei funerare.

— Atunci, te rog să ai grijă ca domnişoara să poată servi cina în cameră şi să o lăsaţi în linişte. Are nevoie să se odihnească pentru că mâine va fi o zi lungă şi obositoare.

Cuvintele păreau să aibă un uşor ton de comandă şi Luigi a fost de acord, declarând că va coborî mai târziu, singur, la restaurant.

Theresa a avut timp să-şi desfacă bagajele şi să le aranjeze până să vină cameristul cu căruciorul cu masa pentru cină. Mâncarea, pusă în vase de argint, părea rafinată şi plăcută. Niciun zgomot nu se auzea de la camerele alăturate şi Theresa s-a întrebat cine a ales pentru ea un meniu aşa de plăcut. Pietro sau Luigi? Sau totul a fost lăsat la aprecierea vreunui

camerist şef?

Apartamentul era de mare clasă, cu toate că nu oferea căldura unei adevărate locuinţe. S-a întrebat unde trăieşte Pietro Bassano şi dacă este cumva căsătorit. Gândurile sale au făcut-o să-şi piardă apetitul şi nu a reuşit să termine mâncarea pe care o avea pe farfurie. Poate că Francesca era tovarăşa lui de viaţă. Sigur, mâinile ei, fragile şi delicate, puteau să reuşească să ţină în mod corespunzător un bărbat mai mult decât ar fi putut să reuşească acelea capabile şi robuste ale unei infirmiere.

„Câte gânduri nebuneşti, şi-a zis, parcă n-aş fi eu. Ce am eu de-a face cu raporturile lor?”

Somnul şi oboseala începeau să-şi spună cuvântul şi Theresa a împins căruciorul la uşa de la intrare, de unde va putea fi luat de camerist. A deschis fereastra o clipă, dar camera ei dădea spre un loc închis şi a închis-o imediat, pentru a nu pierde beneficiul aerului condiţionat.

i-ar fi plăcut să iasă să facă câţiva paşi pe malul apei. Dorea să vadă cupola din piaţa San Marco aprinsă de ultimele raze de soare, dar era obosită şi apoi nu îndrăznea să se aventureze să iasă afară de una singură. Şi-a îmbrăcat un chimono de mătase, moale şi proaspăt, de un albastru pastelat, şi în timp ce îşi peria părul se gândea cu ce s-ar putea îmbrăca mâine. Ce zi! Funeraliile şi o intervenţie chirurgicală. Trebuie să poarte uniforma de infirmieră şi la ceremonia funebră? A scos-o afară din dulap şi a aşezat-o pe un cuier, iar jos a pus pantofii albi. A auzit un zgomot în anticameră şi, gândindu-se că ar putea să fie cameristul, a scos afară capul ca să controleze, dar nu a văzut pe nimeni. A auzit scârţâitul uşii care se închidea şi s-a gândit că poate a plecat cu căruciorul.

Imediat după aceea, uşa de la camera ei s-a deschis uşor şi în prag a apărut Luigi, purtând în mână un coşuleţ cu gheaţă şi o sticlă de vin spumos.

— Mă gândeam să toastez cu tine, i-a spus pe un ton confidenţial, privind-o cu ochii înflăcăraţi, în timp ce ea îşi strângea nervoasă chimonoul pe talie, într-un gest de autoapărare.

— Eşti delicioasă, poate chiar mă aşteptai?

— Nu, tocmai mă pregătisem de culcare, vă rog să plecaţi pentru că

mâine o să am multe de făcut şi pentru seara asta am băut destul.

— Sunteţi aşa de frumoase voi, englezoaicele, dar este tot aşa de adevărat că sunteţi cam reci? Nu cred. I-a şoptit privind-o cu ochii răutăcioşi.

— Este mai bine dincolo, e mai plăcut, a propus Theresa cu un zâmbet forţat când şi-a dat seama că tânărul nu avea intenţia să mai plece;

În timp ce el s-a întors pentru a se îndrepta spre salon, ea i-a închis uşa în spate, învârtind cheia în broască.

Luigi a început să bată furios în uşă, strigând o serie de cuvinte în italiană, pe care Theresa nu le-a înţeles, dar şi-a imaginat cu uşurinţă ce voia. În acel moment o voce masculină l-a liniştit cu autoritate pe Luigi, care a făcut cale întoarsă, decepţionat şi resemnat. O clipă după aceea Pietro bătea în uşa tinerei liniştind-o. Numai după multe asigurări din partea doctorului Bassano, Theresa s-a decis să deschidă.

Aerul ei de spaimă o făcea şi mai seducătoare şi doctorul, care se afla în picioare în prag, o privea cu admiraţie.

— Voiam să mă conving personal că te simţi bine, dar aspectul tău este o adevărată tentaţie şi nu este de mirare că Luigi încearcă să te seducă. Ar fi trebuit să ştii acest lucru şi să te comporţi cu prudenţă majoră.

— Eu credeam că sunt în siguranţă.

— În siguranţă cu doi bărbaţi în apartamentul tău? Să nu-mi spui că eşti aşa de ingenuă. A văzut uniforma atârnată şi i-a spus s-o îmbrace, atât pentru a participa la funeralii, cât şi în clinică.

— Ai făcut bine că ţi-ai pregătit-o, vreau ca tu s-o îmbraci pentru a fi clar tuturor care este menirea ta aici. Reputaţia are până la urmă preţul său.

— În hotel se ştie că sunt o infirmieră şi nu mi se pare oportun să îmbrac aceeaşi uniformă atât în exterior, cât şi în clinică. La cursul de infirmiere nu ne-au recomandat aşa ceva. Este o problemă de igienă.

— Dar în clinică o să-ţi dăm noi altă îmbrăcăminte, a rostit scurt el şi a adăugat... Acum închide-te cu cheia şi să nu deschizi la nimeni sub niciun motiv, mai ales că eşti îmbrăcată aşa de sumar.

— Şi dacă cineva doreşte să-mi vorbească?

— Comunici prin uşă, dar ţine-o încuiată, ai înţeles? închide cu cheia şi

să nu deschizi la absolut nimeni, şi nici măcar mie!

A plecat închizând uşa şi ecoul cuvintelor lui i-a răsunat în minte mult timp în urmă, lăsând-o perplexă şi dezorientată.

CAPITOLUL III

Flori aruncate pe apă au însoţit tot traseul bărcii funebre care purta sicriul lui sir Julian Speaker spre insula San Michele. Multe ambarcaţiuni s-au adăugat cortegiului format din gondole cu rudele şi prietenii intimi. Cu toate că nu-l cunoştea, Theresa era emoţionată. Multă lume îşi manifesta stima şi participa la durerea familiei, demonstrând cât de mult îl apreciau veneţienii pe sir Julian pentru tot ceea ce a făcut pentru oraş şi locuitorii săi.

Pietro Bassano şi Luigi Ravenna, fiind rudele cele mai apropiate, stăteau în picioare în spatele sicriului şi dădeau un aer de solemnitate ultimului omagiu adus marelui om englez.

După funeralii, participanţii s-au regăsit la hotel Danieli pentru refacere la un scurt toast de salut şi mulţumire tuturor celor care au participat la ceremonie. Theresa se simţea înstrăinată, dar uniforma de infirmieră conferea demnitate prezenţei sale. Francesca, elegantă într-o rochie de şifon gri, îşi manifesta durerea în mod discret dar natural, şi Pietro îi stătea alături arătându-se plin de solicitudine şi grijuliu.

Theresa s-a îndreptat spre scări, sperând să reuşească să urce în cameră neobservată, dar imediat şi-a dat seama că cineva o urmărea. Era Luigi, zâmbitor şi gentil, cu totul diferit de cel care o inoportunase în seara trecută.

A ajuns-o pe palier şi i-a spus:

— Am urcat să iau nişte documente pe care să le iau la Verona. De ce nu vii cu mine azi după-masă?

— Credeam că ştii că trebuie să-l asist pe doctorul Bassano la o intervenţie.

— Da, ştiu, dar nu este neapărată nevoie. Vino cu mine şi o să te fac să descoperi un oraş delicios.

În timp ce tânărul deschidea uşa apartamentului şi întârzia puţin ca să scoată cheia din broască, Theresa a alergat spre propria cameră şi s-a

închis înăuntru. Chiar dacă în dimineaţa asta Luigi părea cu totul altul, nu era cazul să-şi asume riscuri. El a bătut la uşă.

— Nu m-ai iertat, deci. Îmi pare rău, voiam numai să fim prieteni, nu e nimic rău în asta, nu?

Theresa a ignorat cuvintele lui. Şi-a scos uniforma, a privit în dulap şi a ales o rochie de in maron, cu pantofi şi cordon din lac negru. Şi-a desfăcut cocul şi a lăsat să-i cadă pe umeri frumosul păr de culoare arămie. S-a apropiat de uşă pentru a-şi da seama dacă Luigi mai era acolo afară. A deschis numai când a auzit sosind o cameristă, îndreptându-se spre ieşirea din apartament. Luigi stătea de vorbă cu omul de serviciu care, văzând-o pe tânără, i s-a adresat direct folosind greoi câteva cuvinte în engleză.

— Domnişoara Callan? Doctorul Bassano întreabă dacă sunteţi gata pentru prânz.

Theresa i-a zâmbit.

— Iată-mă. Acum cobor, a spus urmându-l spre ieşire.

— Credeam că ai plecat deja. Domnişoară, a intervenit Luigi cu un aer de prefăcută nevinovăţie. A încercat încă o dată să se afle singur cu ea şi nu avea în mâini niciun fel de documente despre care vorbise.

— Şi documentele? Le-ai lăsat în cameră? a întrebat Theresa răutăcioasă.

Luigi, pus în mare încurcătură, a spus că a uitat şi s-a întors din nou în cameră. În timp ce-l observa cum urca scările, Theresa şi-a dat seama că va trebui să fie foarte atentă cu el.

Când a coborât în salon, participanţii la ceremonie se ţineau de glume şi beau aperitive. Pietro i-a venit în întâmpinare invitând-o să bea un Campari. Privirea lui era rece şi pătrunzătoare.

— Am preferat să mă schimb, a explicat Theresa. Mulţumesc pentru că ai trimis să mă cheme, dar te asigur că sunt o persoană foarte punctuală.

— Nu te-am mai văzut deloc şi apoi Francesca te caută, aşa că te-am chemat.

Theresa s-a apropiat de frumoasa doamnă, care era fericită că o revedea şi i-a mulţumit din nou pentru asistenţa acordată. Francesca era o femeie fermecătoare şi nu era de mirare că doctorul Bassano putea să fie

îndrăgostit de ea.

— I-am spus lui Pietro cât îţi sunt de recunoscătoare şi i-am cerut să te invite şi pe dumneata mâine seară la cină, la Cipriani, dacă nu ai alte angajamente.

A răspuns că i-ar face multă plăcere; în realitate nu era aşa, pentru că intuia că invitaţia era un fel de obligaţie amabilă faţă de o sărmană infirmieră singură şi înstrăinată. În mod sigur s-ar simţi în plus, ca o a treia persoană incomodă.

Theresa s-a plictisit mult în timpul mesei. Se aşezase între doi domni care vorbeau o engleză de baltă, astfel că orice tip de conversaţie era imposibil. Din locul pe care se afla putea să vadă pe Francesca şi Pietro, care stăteau unul lângă altul, râzând şi discutând cu plăcere. Ochii lui erau ageri şi veseli şi demonstrau o personalitate strălucită şi spirituală, aspecte pe care ea nu a avut posibilitatea să le cunoască.

La un moment dat privirile lor s-au încrucişat şi el i-a făcut un semn, arătându-i ceasul, ceea ce însemna că era ora de plecare. Theresa s-a scuzat faţă de comeseni şi s-a îndreptat spre hol. Unde între timp doctorul Bassano aranja să vină o barcă cu motor.

— Ai cinci minute pentru a îmbrăca uniforma, i-a spus pe un ton care nu admitea replică.

— Să mă scuzi, dar aş putea să vin îmbrăcată aşa cum sunt. Pentru că la clinică tot va trebui să mă schimb?

— Eşti în serviciu, aminteşte-ţi. Şi atunci când ieşi cu mine vreau ca toţi să ştie că eşti asistenta mea, a replicat brusc.

— Nu înţeleg. Aici la hotel se ştie că sunt o infirmieră şi nu mai cunosc pe nimeni altcineva la Veneţia. Ce importanţă are?

— Dacă vom ieşi împreună, vei fi luată drept amanta mea, o tânără pe care o duc cu mine să doarmă la hotel. La asta adaugă faptul că mai există şi Luigi şi gândeşte-te! ce impresie şi-ar putea face oamenii despre tine. Nu vreau să lezez sub nicio formă nici reputaţia ta şi nici a mea. Schimbă-te repede, pentru că barca cu motor va fi aici peste puţin timp. Te aştept acolo afară, unde trag ambarcaţiunile.

A urcat în cameră şi s-a schimbat într-o clipită; după cinci minute era la

locul indicat, impecabilă în uniforma ei. Doctorul Bassano i-a întins mâna pentru a o ajuta să intre în ambarcaţiune, dar gestul lui a fost mecanic şi rapid şi nu a durat mai mult decât era necesar.

Liniştea dintre ei era greu de suportat şi Theresa a întrerupt-o protestând din nou pentru obligaţia impusă ei de a purta uniforma de infirmieră ori de câte ori ieşea din hotel.

— Ar trebui să înţelegi că este o măsură de protecţie. Descurajează oamenii care ar fi tentaţi să te agreseze. Pe de altă parte, aspectul tău este provocator şi trezeşte tentaţii. L-ai văzut pe Luigi, nu? Şi totuşi nu este un obsedat. Dimpotrivă, a fost tot timpul un băiat excepţional şi un secretar ireproşabil.

— Aş putea să-mi continui vacanţa mergând să locuiesc la o pensiune, astfel nu aţi mai fi deloc nevoit să mă vedeţi.

— Eu trebuie să te văd oricum. Inima Theresei a început să bată mai tare. Oare voia să spună că era interesat de ea, nu numai ca profesie? Dar el a adăugat: Mai întâi trebuie să te duc la cină la Francesca şi apoi, cum ţi-am spus deja, avem probleme de muncă de executat împreună.

Clinica era ascunsă în spatele unui zid înalt cu o intrare care dădea spre cheiul ce se întinde de-a lungul Canalului Grande. Au traversat o curte cu plante înflorite. Un tufiş de trandafiri căţărători acoperea faţada vilei şi culoarea trandafirilor se confunda cu cea a cărămizilor, care erau puţin mai aprinse. Theresa a luat o floare de trandafir căzută la pământ şi i-a inspirat parfumul delicat. Pietro Bassano a reţinut acel gest şi i-a zâmbit pentru prima dată.

L-a urmat în interiorul clădirii, care nu părea că ar putea să adăpostească o sală de operaţii dotată şi modernă ca cea de la Saint Edrnund. Tavanul făcut din tăblii de lemn îmbinate şi mobilierul te făceau să te gândeşti, mai degrabă, la o locuinţă particulară de mare prestigiu.

El se pare că-i citea gândurile, pentru că a spus:

— Cândva clădirea era un palat splendid cu servitori şi gondolieri, iar uniforma lor avea aceeaşi culoare cu cea a ornamentelor de pe gondolele de familie.

— Culorile acelea pictate pe panouri, acolo afară, la intrare? a întrebat

tânăra.

— Da, roz. Argintiu şi gri. Par a fi nişte enorme bastoane de zahăr colorat. Tonul era glumeţ, dar Theresei i s-a părut că emana o afecţiune sinceră, ca şi cum ar fi fost o legătură cu familia care a locuit cândva în acel loc.

Au trecut printr-un alt portal, printr-un coridor şi încă o uşă şi au ajuns într-o încăpere modernă şi luminoasă din cauza pereţilor albi şi lucioşi. Au fost primiţi de un individ în halat care i-a salutat călduros. Prezenţa lui era deci aşteptată şi Theresa s-a simţit intimidată.

— Dragă domnişoară, ne gândim că infirmierele noastre pot să înveţe multe de la dumneavoastră, i-a spus medicul.

— Dumneavoastră sunteţi foarte amabil, sper să vă fiu de folos, dar gândiţi-vă că nu ştiu să vorbesc limba italiană şi aş putea să comit erori neplăcute.

— Nu este posibil. Pietro mi-a spus că a lucrat cu dumneavoastră şi conlucrarea era aşa de perfectă că nu mai era necesar să spună un cuvânt. Este ca în dragoste, dacă există înţelegere, cuvintele nu-şi mai au rostul, a conchis medicul zâmbind cu şiretenie.

— Dumneavoastră vorbiţi bine englezeşte, dar din felul în care pronunţaţi cuvintele se înţelege că sunteţi italian. Numai dumneavoastră vorbiţi de dragoste în orice împrejurare. i-a zâmbit puţin răutăcioasă, iar el a izbucnit în râs.

O infirmieră a condus-o într-o sală să se schimbe, i-au dat nişte pantaloni albi şi o bluză din bumbac cu mâneci scurte, peste care a îmbrăcat apoi halatul steril pentru sala de operaţii, după ce în prealabil şi-a spălat mâinile şi braţele.

A aruncat o privire în sala de operaţii şi i s-a părut impecabilă., acest lucru liniştind-o foarte mult. În încăperea alăturată Theresa a fost ajutată să îmbrace halatul şi mânuşile sterile.

Au fost aduse cărucioarele cu instrumentele încă aşezate în cuvele de oţel, care au fost aduse din autoclave. Astfel i-au permis să-şi aranjeze instrumentele după sistemul ei cel mai convenabil de muncă.

A pregătit un prim cărucior cu tot ceea ce era necesar pentru

dezinfecţie. Bisturiele pentru tăierea pielii, pensetele hemostatice şi multe tampoane. Totul a fost socotit şi înregistrat de o infirmieră care se afla lângă ea şi lua notiţe. În cel de al doilea cărucior a aşezat ceea ce era necesar pentru executarea inciziei în profunzimea muşchilor şi a rezecţiei coastelor. Ca de obicei, instrumentele erau ţinute separat pentru fiecare fază a operaţiei, atât din motive de spaţiu, cât şi pentru a preveni contaminarea ţesuturilor profunde cu ceva care a atins mai înainte pielea.

Pietro a intrat deja pregătit pentru operaţie şi a privit cărucioarele cu un aer de satisfacţie.

— Sper ca pe timpul operaţiei să nu mai am nevoie de ceva care lipseşte de aici, pentru că nu aş şti cum să mă adresez celorlalţi, a spus Theresa.

— Cu profesorul Nuttall nu s-a întâmplat niciodată. Exista o mare înţelegere între voi şi eu vreau ca să se creeze aceeaşi legătură între mine şi tine.

Au trecut-o fiori: ochii ei neliniştiţi sugerau înţelegere.

— Dar personalul nu va fi oarecum plictisit de prezenţa mea? a întrebat Theresa.

— Cred că vor fi bucuroşi să înveţe, aşa că nu vor auzi deloc vocea mea. Cât despre bărbaţi, ei mă vor invidia gândindu-se că între noi ar exista ceva mai mult decât raporturi profesionale de muncă. Apropo, mi se pare că a sosit momentul să întrerupem conformismul, deci să mi te adresezi cu „tu” **fără** probleme, a afirmat cu îndrăzneală doctorul Bassano.

— Şi atunci pentru ce faci atâtea mutre salvând aparenţele? Glumeşti cumva?

— Este logic, draga mea. Cea mai mare parte a oamenilor doresc corpul tău, iar eu doresc abilitatea ta profesională.

Theresa i-a întors spatele, nesigură fiind dacă s-o accepte ca pe o apreciere sau ca o ofensă, acum când a înţeles că nu prezenta interes pentru el ca femeie.

Apoi nu a mai fost timp pentru astfel de dileme, pentru că, încă o dată, se afla în situaţia de a reda unui om posibilitatea să-şi trăiască existenţa normală.

Primul cărucior a fost deja dat la o parte şi intervenţia devenea din ce în ce mai delicată. Chirurgul lucra cu precizie şi siguranţă, iar Theresa era tot timpul pe fază intuindu-i fiecare mişcare. El a întrebat nervos:

— Câte tampoane mai sunt?

Theresa le-a numărat pe ale sale şi le-a adunat la cele care au rămas nefolositoare. Cu satisfacţie, a constatat că erau la fel ca la începutul operaţiei. Fata a zâmbit şi s-a adresat doctorului Bassano:

— Vreţi, vă rog, să-i mulţumiţi, în numele meu, infirmierei care m-a ajutat şi spuneţi-i că o felicit pentru dexteritatea cu care a acţionat?

A avut plăcerea să constate că Pietro, deşi cu întârziere, a subscris la cererea ei.

— În acest fel i-am redat încrederea în sine însăşi şi niciodată nu i se va mai întâmpla să fie distrată ca astăzi, a precizat Theresa.

— Câtă înţelepciune în capul unei tinere infirmiere! a spus ironic Pietro.

Când ultimul cărucior a fost dat de o parte, Theresa se afla singură cu o tânără ajutoare de infirmieră care, vorbind puţin engleza, i-a dat de înţeles **că** poate face un duş şi apoi să bea o cafea. Doctorul Bassano a intervenit în discuţie şi i-a comunicat **că** o va aştepta la intrarea în clădire peste o oră. Tânăra ajutoare a suspinat...

— Dacă nu aş fi avut deja un prieten, m-aş fi îndrăgostit de doctor. Este aşa de frumos, aşa viril!

— Şi aşa de arogant, a adăugat Theresa.

Peste o oră era la intrare, unde o aştepta Pietro. S-au apropiat de micuţul dig care se afla în faţa vilei şi au sărit în barca cu motor. Theresa s-a interesat de starea pacientului şi a aflat că era bună. Barca a plecat cu viteză şi aerul proaspăt a reconfortat-o pe tânără care, numai atunci şi-a dat seama că era seară de-acuma. Pietro a întrebat-o dacă era obosită, dar Theresa a preferat să vorbească despre clinică, făcându-i complimente pentru **că** a reuşit să creeze o ambianţă atât de modernă şi eficientă, fără să distrugă nimic din frumuseţea palatului.

— Aparţinea familiei mele de multe generaţii şi, acum că este al meu, am reuşit să-l fac util pe lângă faptul că este frumos. Am reţinut câteva camere pentru folosinţa particulară, iar restul este aproape în întregime

destinat clinicii.

— Atunci de ce stai la hotel?

— Îi promisesem lui sir Julian că am să stau alături de el şi că voi mai rămâne acolo câteva zile, timp în care să rezolvăm rapid câteva afaceri ale sale.

Au sosit iarăşi pe puntea din faţa hotelului Danieli şi Theresa s-a simţit ridicolă, în timp ce intra în hotel, în ireproşabila uniformă de infirmieră, alături de faimosul chirurg.

Multe dintre persoanele care erau prezente în hol s-au întors să-i privească şi Pietro nu a întârziat să-i sublinieze:

— Vezi că ai nevoie de uniformă pentru protecţie? i-a spus cu o voce abia şoptită.

Funcţionarul de la recepţie i-a dat cheile de la apartament şi o mapă cu corespondenţă. Theresa aştepta, la câţiva paşi în spate, ca un subaltern, noi ordine. După ce a răsfoit corespondenţa, Pietro a reţinut numai câteva plicuri, iar restul i le-a returnat pentru că erau de competenţa lui Luigi Ravenna. Întorcându-se, a fost surprins văzând-o încă acolo.

— Ce, nu vrei să dezbraci uniforma? Cum de nu ai urcat încă în cameră? a întrebat-o.

— Eu nu am cheia.

— Mă voi îngriji eu imediat de asta. Ţi-este foame?

— Puţin, a răspuns. Pot să cobor la restaurant sau vrei să iau masa în cameră?

— Categoric nu. Vom lua cina în afară. Între timp au ajuns la apartament şi el a poftit-o să intre... Eu trebuie să cobor pentru a da două telefoane, dar peste o jumătate de oră voi fi gata. Îmbracă-te cu ceva drăguţ, dar nu bătător la ochi, te rog.

— Credeam că nu vrei să te faci văzut plimbându-te cu mine dacă nu sunt îmbrăcată în uniformă, a obiectat Theresa.

— Draga mea fetiţă, cred că vrei să fiu luat drept un invalid, i-a explicat cam răutăcios.

Este nebun, se gândea Theresa în camera ei, în timp ce căuta ceva care era potrivit pentru seara aceea. A fost plăcut surprinsă văzând că cealaltă

uniformă, pe care o trimisese la spălat, era curăţată şi călcată deja şi aşezată pe umeraş în şifonier. „Să sperăm că nu va mai fi nevoie s-o îmbrac, şi-a zis. S-a machiat cu grijă, discret, în tonuri aurii, care se pretau la carnaţia sa deschisă şi la părul blond. Şi pentru a-i face lui în ciudă, a ales o îmbrăcăminte colorată, ale cărei nuanţe se estompau una în cealaltă şi care îi venea minunat, reliefând formele ei statuare.

Poate că tentativa de a părea seducătoare era cu totul în zadar, dar în mod sigur nu s-ar fi îmbrăcat astfel dacă ar fi trebuit să iasă cu Luigi. Pietro Bassano nu făcea altceva decât s-o pună în gardă faţă de toţi bărbaţii pentru a o împiedica să fie distrată în activitate? Cât despre el, nu i-a demonstrat altă atenţie decât cea legată strict de muncă în sala de operaţie. În mod sigur, clinica era scopul vieţii sale şi din această cauză reputaţia lui de chirurg era ceea ce îl interesa cel mai mult. Ea îi servea ca infirmieră şi ar fi devenit o problemă dacă s-ar fi îndrăgostit de cineva. Dragostea făcea de nesuferit unele obligaţii şi ea nu ar fi putut să fie supusă şi la dispoziţia lui ori de câte ori ar fi avut nevoie. O voia să fie tot timpul numai la dispoziţia lui, deci, dar numai pentru a-şi satisface unele calcule. A zâmbit în mod răutăcios şi a zis:

— Bine, doctor Bassano, în seara asta vom vedea dacă eşti chiar imun la fascinaţia mea.

Ştia că Francesca avea un rol important în viaţa lui, dar voia să vadă cum ar reacţiona, pentru prima dată când va fi faţă în faţă cu ea, într-o postură romantică.

A auzit unele zgomote în salon şi a ieşit în pragul uşii de la cameră. S-a străduit să-şi ascundă, cu greu, emoţia pe care o avea în momentul acela când îl vedea în faţa ei aşa de frumos şi elegant. Era antipatic şi distant, dar în mod sigur unul dintre oamenii cei mai atrăgători pe care i-a cunoscut vreodată. Ochii lui negri au privit-o în fugă.

— Eşti gata? Vreau să mergem într-un local unde se mănâncă mâncăruri specifice bucătăriei veneţiene.

— Nu era necesar să-ţi strici seara cu mine, i-a zis. El îi ţinea uşa deschisă şi a invitat-**o să** iasă fără să o atingă nici măcar cu un deget.

— Trebuie să mâncăm totuşi după munca obositoare de astăzi. Apoi mai

este un lucru pe care vreau să-l rezolv cu tine, Theresa.

Ea a fost cuprinsă de o emoţie puternică când l-a auzit spunându-i pe nume. S-a întors spre el cu ochii care îi străluceau într-o aşteptare neliniştită.

— Ce anume? a şoptit.

— Mâine am o altă intervenţie şi mi-ar face plăcere să pot conta pe ajutorul tău.

CAPITOLUL IV

— Pot să ies de una singură? Luau masa împreună şi Theresa l-a privit neîncrezătoare.

— Nu eşti o prizonieră, i-a răspuns Pietro. Eşti liberă să mergi unde vrei, dar să te întorci la masa de prânz. Vom mânca ceva uşor şi apoi vom merge la clinică.

— Atunci nu există niciun pericol ca să fiu răpită? Sau numai între orele nouă şi unsprezece nu sunt expusă la riscuri? a întrebat cu un sarcasm evident.

— Nu aş zice. În dimineaţa asta eşti în siguranţă pentru că nu este Luigi aici. Va reveni în seara asta când noi vom fi la cină la Francesca şi, dacă vor mai fi şi alţi neaveniţi, cred că tu vei reuşi să-i ţii la distanţă singură. A zâmbit. Gândeşte-te ce supărat va fi Luigi că va trebui să plece Multe zile şi săptămâna viitoare. Va trebui să meargă la Verona şi apoi la Roma şi la Florenţa. Părea că se distra la această idee. Sărmanul Luigi, va rămâne cu coada între picioare! A pus jos ceaşca de cafea... Ai bani suficienţi la tine?

— Desigur. Am tot salariul şi apoi nu sunt chiar o cerşetoare, i-a răspuns, ofensată pentru că încă odată a tratat-o fără jenă, ca pe o slugă, nu ca pe o prietenă. Când am sosit mi-ai spus că aş face mai bine să mă întorc acasă, acum mă gândesc că ai avut dreptate. Mă simt prost dispusă şi nemaiputând să fac munca pentru care am fost solicitată, aş prefera să plec, a accentuat Theresa.

Ochii lui Pietro păreau trişti, dar poate că era numai din cauza cuvintelor sale.

— Îţi sunt chiar aşa de antipatic? Ţi-am cerut prea mult, nu-i aşa? îmi pare rău că gândeşti astfel despre mine.

Ar fi vrut să-i spună că nu i-a cerut nimic din ceea ce ea dorea. Voia să simtă forţa braţelor lui, căldura corpului său şi farmecul sărutărilor sale. Şi-a dat seama cu stupoare că se îndrăgostise de acel om capricios şi autoritar şi că dorea de la el dragoste şi pasiune. În schimb obţinea numai

ordine şi gentileţe formală. În prima seara au cinat pe malul apei, iluminată de reflexele lampioanelor, într-un local caracteristic oraşului şi sub un cer de catifea neagră presărat cu stele. Totul era de un romantism perfect, dar el nu-i arătase nici cel mai mic semn de afecţiune. Îi vorbise despre Veneţia, despre munca lor, s-a arătat grijuliu şi amabil, dar nimic mai mult. La reîntoarcerea în hotel i-a mulţumit pentru clipele plăcute oferite de compania ei, sărutând-o pe frunte şi lăsând-o singură să se zvârcolească toată noaptea în pat, dezamăgită că nu putea să-şi regăsească liniştea sufletească. Niciodată nu şi-a putut închipui că ar putea să dorească un bărbat cu atâta ardoare şi pasiune.

Afară timpul era fantastic. A ridicat privirile spre cerul albastru şi cristalin: s-ar fi putut să fie un paradis pentru doi îndrăgostiţi. Pentru ea, care nu reuşise să trezească nici măcar un minimum interes din partea lui Pietro, frumuseţea Veneţiei nu mai prezenta niciun interes.

Vedea gondolele legate de piloni multicolori, legănându-se încet pe apă. Privea la gondolierii îmbrăcaţi în tricouri cu dungi albe şi bleu de un pitoresc grotesc, şi cu părul de culoarea paiului cu şuviţe colorate, care mânau ambarcaţiunile folosindu-se de o singură vâslă cu o măiestrie înţeleaptă, dar nu încerca nicio emoţie.

A traversat piaţa San Marco şi pietrele pavajului i-au amintit plimbarea din seara trecută, când s-a plimbat cu un bărbat înalt, brunet şi liniştit, care părea preocupat să o distreze numai o seară, pentru a nu se simţi îndatorat faţă de ea. A avut o strângere de inimă.

S-a unit cu un grup de turişti însoţiţi de un ghid care ţinea ridicată în sus, deasupra capului, o umbrelă deschisă pentru a indica traseul de parcurs prin labirintul de străduţe şi poteci specifice Veneţiei. După puţin timp a lăsat grupul să-şi urmeze drumul şi s-a oprit să privească vitrinele pline de lucruri preţioase. Erau articole foarte frumoase de îmbrăcăminte şi fulare din mătase şi multe alte articole din sticlă de Murano. A cumpărat o serie de elefanţi micuţi din sticlă suflată, care ar putea să fie o amintire graţioasă pe care s-o ducă acasă, în Anglia.

Într-o altă vitrină a văzut măşti de diferite forme şi culori. Una roşie, de diavol, era o copie exactă a celor folosite mai de mult la balurile mascate.

În magazin puteau fi văzute reproduceri de tablouri cu aspecte din viaţa veneţiană, care au constituit sursa de inspiraţie pentru toate măştile acelea. S-a înfiorat la gândul că în spatele uneia din acele măşti ar putea să se afle, la un bal, ascuns sub masca roşie, Luigi?! A alungat aceste gânduri pentru că întreprinzătorul secretar nu ar fi putut să-i mai facă nimic în acea zi.

Se simţea prizonieră şi se lupta cu propriile idei: nu ştia ce să facă, să evadeze din această situaţie apăsătoare, sau să rămână pentru a putea cel puţin să fie alături de omul de care se îndrăgostise. Dar şi-a amintit fulgerător de serata care urma şi s-a tulburat din nou la gândul că Pietro şi Framcesca, în armonie, amabili, aflaţi într-o stare care îi privilegia, puteau să arate afecţiunea care îi unea.

S-a oprit şi s-a aşezat la o masă într-o cafenea, aflată în aer liber, pentru a se bucura de mângâierea razelor soarelui şi să admire spectacolul persoanelor care se plimbau, până când s-a făcut ora ca să se întoarcă la hotel. A urcat în apartament. L-a găsit gol şi s-a hotărât să facă un duş.

Căldura apei, prosoapele de baie albe ca spuma şi o cremă parfumată o îmbiau la o plăcută refacere: hotelul Danieli oferea condiţii excelente şi rafinament clientelei proprii. Dezbrăcată, numai în lenjeria ei intimă, îşi făcea masaj la picioare în momentul în care a simţit pe cineva intrând. Era camerista de pe etaj cu un vas cu gheaţă, pahare şi un aperitiv. Theresa a încercat s-o facă să înţeleagă că nu dorea aşa ceva, dar fata i-a indicat prin gesturi că i s-a ordonat să le aducă în cameră.

În timp ce se îndrepta spre dormitor, preocupată fiindcă s-ar putea ca Pietro să urce să bea ceva în compania ei, a auzit din nou deschizându-se uşa de la apartament. A strigat:

— Pietro?

Dar nu a obţinut răspuns. S-a gândit că ar putea să fie din nou camerista dar, puţin după aceea, în uşa dormitorului a apărut Luigi. Sorbind-o din ochi, atras de carnaţia ei uimitoare pe care o scoteau în evidenţă desuurile în care era sumar îmbrăcată, avansa încet spre ea. Terorizată, Theresa s-a dat înapoi spre uşă şi a scăpat alergând spre salon.

— M-am gândit la tine toată noaptea şi m-am întors pentru a putea să te

văd măcar o clipă. Hai, nu-ţi fie frică de mine. Ştiu că mă placi, astfel nu ai fi aşa de tulburată.

Theresa privea în jur disperată. Cum putea să-l convingă că nu avea niciun fel de atracţie pentru el?

— Tocmai voiam să iau un aperitiv, i-a spus cu tremur în glas, sperând că nu a fost el cel care a ordonat să i le aducă în cameră. De fapt, Luigi a privit surprins cele două pahare, întrebându-se dacă nu cumva Pietro urma să sosească dintr-o clipă în alta. Clipa aceea de ezitare i-a permis Theresei să fugă în camera ei şi să se închidă cu cheia pe dinăuntru. A auzit un zgomot strident de pahare sparte şi uşa de la intrare izbită cu violenţă.

„A plecat”, s-a gândit cu uşurare şi a... Sărit jos din pat deschizând uşa pentru a se convinge de acest lucru. În schimb l-a văzut pe Pietro care o chema cu voce neliniştită.

— Sunt bine, da, sunt bine, i-a spus. El s-a liniştit, dar agitaţia care i se putea citi pe faţă dădea de înţeles cât a putut să fie de furios.

— Îmbracă-te! i-a ordonat. Ea şi-a pus repede o rochie şi l-a ajuns în salon, unde l-a găsit şi pe Luigi.

— Ştiu că ar fi trebuit să stau cu uşa încuiată, dar mă gândeam că nu mai poate să intervină niciun pericol, dat fiind faptul că el era plecat din oraş.

Luigi a râs în silă şi a spus ceva în italiană care l-a făcut să fiarbă de ură pe Pietro. Cei doi şi-au adresat câteva replici seci şi iritante, după care secretarul a părăsit apartamentul apucând cu mânie geanta diplomat cu documente cu care venise.

Pietro părea că vrea să uite incidentul. A comandat alte pahare şi altă gheaţă, după care a turnat Campari, peste care a pus puţină apă minerală.

— Bine, acuma eşti gata să cobori să prânzim? a întrebat-o pe un ton formal.

— Mulţumesc, i-a răspuns degajată.

— Pentru ce? Pentru că te-am salvat, sau pentru aperitiv? Sau mai degrabă ar trebui să fiu eu cel care îţi mulţumeşte pentru că l-ai făcut pe Luigi să înţeleagă că, cu mine nu eşti expusă la niciun risc de a fi agresată?

— Dar, într-adevăr... ieri seara ai fost... a încercat să explice Theresa.

— Un perfect gentleman? Poate **că** voi fi în Anglia, dar nu te baza prea mult, dragă fetiţă. Nu te alarma, nu am nicio intenţie să-ţi sar în spate ca să-i furnizez lui Luigi probe asupra masculinităţii mele.

La masă obrajii tinerei fete erau încă înflăcăraţi pentru remuşcările pe care le avea Pietro. Aproape că nu a atins mâncarea şi a refuzat să bea vinul.

— Foarte înţelept, trebuie să lucrăm, a fost comentariul doctorului Bassano.

— O poţi face şi fără mine. A exclamat ea dintr-odată. Eu vreau să mă întorc acasă, printre oameni care mă înţeleg şi mă apreciază.

— Uiţi că ai acceptat o invitaţie în seara asta?

— Dar care este menirea mea? Tu te simţi bine în compania Francescăi.

— Da, îmi este tare dragă. Ochii lui erau pătrunzători, dar ea încerca să scape de privirile lui.

— Trebuie să vii pentru că Francesca vrea să te vadă şi doreşte să lege prietenie cu tine. Îţi este foarte recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut pentru ea în timpul călătoriei.

— Atunci înseamnă că va trebui să mă caute în Anglia, pentru că eu vreau să plec cât se poate de repede.

— Şi nu o să te mai întorci deloc?

— Veneţia nu este un oraş adecvat pentru fete singure. Tu mi-ai spus acest lucru. Ar fi trebuit să te ascult şi să fac cale întoarsă imediat ce am aflat de moartea lui sir Julian.

— Veneţia trebuie savurată lent, precum o mâncare excelentă. Trebuie s-o priveşti din orice unghi, să-i cunoşti străduţele şi piaţetele ascunse. Trebuie să treci cel puţin o dată peste toate podurile şi punţile sale.

— Dar nu de unul singur, a oftat fata. Vorbind pe un ton scăzut.

— Ai dreptate, a admis el. Ai putea să mergi să te schimbi acum? Te voi aştepta aici. Să nu uiţi să încui uşa! i-a recomandat el mai în glumă, mai în serios.

Dintr-odată a avut satisfacţia să îmbrace uniforma care îi conferea un rol precis şi demn în ochii lui Pietro Bassano. De fapt, când a coborât, el a

întâmpinat-o cu un zâmbet, ca şi cum ar fi preferat infirmiera în locul femeii.

— Despre ce este vorba astăzi? Nu mi-ai spus încă nimic despre acest caz, căuta să se informeze Theresa în timp ce mergeau spre barca cu motor.

— Nu va fi obositor ca ieri.

— O altă intervenţie pe inimă?

El a roşit puţin.

— De data asta nu, a zis.

— Vrei să spui că este o intervenţie de rutină? a întrebat Theresa puţin cam plictisită.

— Ar putea să fie şi unele complicaţii, a precizat Pietro bătând în retragere. Am nevoie de prezenţa ta în caz că va fi necesar să recurg la o intervenţie mai complexă.

Ea l-a privit fără prea multă convingere. Trebuia numai să execute o bronhoscopie şi nu avea, în mod sigur, nevoie să fie asistat de o infirmieră specializată în domeniu.

— Ce te gândeşti să găseşti? l-a întrebat.

— Este vorba de un băiat care a înghiţit un os de peşte care s-a înfipt la nivelul bronhiilor, fără să astupe complet trecerea aerului. El nici măcar nu şi-a dat seama până în momentul în care a început să tuşească şi să aibă dificultăţi de respiraţie. Apoi s-a agravat şi se pare că s-a format un abces. Vreau să încerc să mişc din loc corpul străin cu bronhoscopul, dar este o operaţiune delicată, pentru că radiografia prezintă diferite pete care ar putea să indice că osul s-a fărâmiţat.

Între timp au ajuns la clinică.

— Vino să-l saluţi pe băiat înainte de a fi dus în sala de operaţie, i-a spus, cu obişnuitul ton autoritar.

Theresa l-a urmat şi chirurgul i-a prezentat pacientul, un băiat cu faţă palidă şi suptă pe care se profilau doi ochi mari negri care o priveau atent. Avea mâna umedă şi respiraţia greoaie. Pietro i-a adresat câteva cuvinte pline de umor, în italiană, pe care ea nu le-a înţeles dar a intuit că erau de încurajare.

În sala de operaţii a fost primită ca o veche cunoştinţă. De această dată ştia unde să meargă, atât pentru a se spăla, cât şi pentru a se îmbrăca. Apoi a pregătit căruciorul cu tot ceea ce era necesar pentru bronhoscopie. Pietro i-a spus că băiatul şi-a exprimat dorinţa s-o revadă după operaţie.

— După cum vezi, chiar şi la vârsta de 17 ani şi cu o sănătate şubredă, un italian reuşeşte să aprecieze o fată frumoasă. Tu pari făcută de-a dreptul pentru această clinică, a adăugat.

— Dar eu am cursul de obstetrică de urmat.

— Da, dar până atunci mai sunt trei luni.

— Ai o memorie foarte bună, i-a zis. Voi nu aveţi nevoie de mine aici, infirmierele voastre sunt în mod sigur la înălţimea situaţiilor cerute.

— Fiecare chirurg are propriile lui manii. Unii vor un anumit fir de sutură pentru a coase o rană, alţii preferă tampoane speciale, eu te vreau pe tine. Sper că-ţi vei schimba ideea şi că te vei decide să rămâi. Ai putea să trăieşti şi să lucrezi aici şi-ţi voi da toate infirmierile care îţi sunt necesare pentru a-ţi uşura munca.

Theresa a fost surprinsă de tonul vibrant al propunerii lui.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc în Anglia. Dacă aş renunţa acum, nu voi mai avea nicio altă posibilitate să mă mai înscriu la acel curs. Vreau să mă specializez şi în alte domenii, nu numai în chirurgia toracică, i-a răspuns.

Băiatul a fost adus în sala de operaţii. Avea un aspect îngrijorător. Mai era pregătit şi un cărucior cu toate cele necesare pentru a se putea recurge la o traheotomie dar, **fără** complicaţii, nu ar fi necesar să fie practicată. Numai în cazul în care un acces de tuse ar împinge corpul străin să blocheze laringele, atunci s-ar impune incizia traheei.

Capul pacientului a fost poziţionat în aşa fel ca să formeze o linie directă între gură şi plămâni, pentru a permite introducerea tubului metalic. Theresa l-a ales pe cel cu dimensiuni adecvate. Extremitatea era bine rotunjită în aşa fel ca să nu afecteze ţesuturile delicate ale gâtului şi mucoasa bronhială prin care trebuia să fie introdus. I l-a întins doctorului Bassano care, după ce l-a uns cu un fel de gelatină, l-a introdus prin gura pacientului până în locul de investigat. Theresa ţinea un aspirator, gata să

intervină la un semn al chirurgului, care acum se aplecase să privească prin tub, care era iluminat la extremităţi, în aşa fel ca să facă vizibil locul intervenţiei. După o inspecţie atentă ar fi putut să localizeze fragmentele osului care trebuiau extrase servindu-se de pensete lungi şi subţiri.

Theresa a sesizat că Pietro nu avea niciun fel de dispozitiv de protecţie şi şi-a amintit de regulile ferme de la Saint Edmund unde, la folosirea bronfioscopului, era obligatorie protecţia văzului cu un paravan transparent special. Şocurile tusei pacientului puteau să disloce flegma, care ar putea să ajungă până în ochii chirurgului care stătea aplecat să observe la cealaltă extremitate a tubului. Pietro s-a lăsat să i se aplice viziera de protecţie transparentă, şi cu pensetele a extras cu delicateţe un cheag de sânge care conţinea o jumătate din oscior. Cavitatea a fost aspirată şi a continuat să caute alte fragmente. Theresa a pus materialul extras într-o eprubetă şi a sigilato pentru a o trimite la analiză la laborator. Exista prezumţia **că** pacientul era în faza unei complicaţii tuberculoase. Suspiciunea era atestată de paloarea feţei şi slăbiciunea băiatului.

Au mai fost extrase alte bucăţele şi încă o dată a fost curăţat locul cu aspiratorul. Pietro a cerut anestezistului să diminueze puţin narcoticul în aşa fel ca pacientul să poată tuşi, şi aşa s-a întâmplat. O a treia inspecţie a mai adus încă unele resturi de materiale, şi în acel moment chirurgul a decis că de acum intervenţia putea fi considerată ca încheiată. Mai mult decât atâta nu i se putea face pacientului, fără a admite riscul producerii unor leziuni.

Pietro a vrut să mai privească încă o dată şi a îndepărtat mâna Theresei care îi ţinea ecranul de protecţie, care între timp se înceţoşase. S-a aplecat asupra tubului şi băiatul, de acum aproape treaz, a tuşit violent, împroşcându-i faţa doctorului.

Theresa a intervenit imediat, îndepărtându-l pe Pietro de la masa de operaţie şi făcându-i semn unui asistent să preia şi să termine intervenţia.

L-a rugat să se aşeze şi să se rezeme cu capul de ea, şi cu o soluţie sărată i-a şters de mai multe ori ochii şi faţa chirurgului şi apoi a cerut colir antibiotic, sperând că produsul pe care ea îl cunoştea avea aceeaşi denumire şi în Italia. Era la fel. Şi i-a pus câteva picături în ochi. Numai în

acel moment şi-a dat seama că Pietro stătea cu capul rezemat de sânul ei şi s-a desprins de el întrebându-l cum se simte.

— Bine, acum când ai terminat să **mă** cureţi, i-a răspuns. Mulţumesc, oricum. Am fost un prost să-mi asum acel risc. Era pentru prima oară când îl auzea admiţând ca a greşit. În sfârşit, acum părea că este o fiinţă umană.

— Va trebui să pui colir de mai multe ori.

— Nu pot s-o fac singur, a răspuns cu viclenie. Am nevoie de o infirmieră.

Ea s-a înroşit: picăturile trebuiau puse cel puţin din patru în patru ore, pentru a înlătura orice pericol.

— Ai putea să rămâi aici. Pentru că ai toată asistenţa necesară. Şi mai mult, infirmierele tale ar face coadă la tine, fiind onorate să-ţi acorde primul ajutor.

— Tu ştii că în seara asta am o invitaţie, aşa că eşti nevoită să mă însoţeşti la hotel Cipriani, la cină.

— Vrei să zici că ar trebui să vin, în calitate de infirmieră, în uniformă?

În sfârşit, a părut puţin pus în încurcătură.

— Sigur că nu. Să te îmbraci drăguţ în seara asta, pentru că vor fi multe doamne frumoase.

— Mă întreb dacă mai este cazul să-ţi mai pun colir, a spus Theresa schimbând discuţia.

— Mai discutăm după ce fac vizita. Între timp pregăteşte-te. Privirea lui avea reflexe răutăcioase. Desigur că nu era din cauza colirului strălucirea aceea a ochilor.

„Poate că-i place să se simtă în centrul atenţiei şi să fie răsfăţat sub pretextul tratamentului”, s-a gândit Theresa. Pietro a mers să-l vadă pe pacientul operat în ziua precedentă, care se pare că-şi revenea. Theresa s-a schimbat şi a fost gata să înfrunte tot traseul până la hotel, pusă la punct aşa cum dorea el.

Înainte de a ieşi, s-a asigurat dacă a pus în geantă două flacoane cu colir în diferite doze, precum şi unele pipete sterile. El o privea distrat şi aprobator.

— Medicii vorbesc cu prestanţă faţă de pacienţi, dar când este vorba despre persoana lor se gândesc că sunt imuni, cu voia divinităţii, a sesizat Theresa.

— Este adevărat, a admis el. Dar nu ţi se pare că eşti puţin cam exagerată ca să porţi după tine la hotel toate aceste materiale de prim-ajutor?

— Mă simt mai liniştită aşa, pentru că mi-ar fi greu, în caz de urgenţă, să merg să caut medicamente la farmacie, s-a justificat ea.

— Mereu te gândeşti la toate, nu-i aşa? a întrebat-o. A intuit că în fond era mulţumit dar îi era dificil să-i mulţumească ca şi când i-ar fi o prietenă. Prefera s-o laude pentru merite profesionale.

— Ţi-am cerut să lucrezi aici lunile care le mai ai până la începerea cursului. Gândeşte-te bine înainte de a refuza, este o oferta bună. Am nevoie ca tu să mă ajuţi să instruiesc noile infirmiere şi caut pe cineva cu experienţa ta, care să-mi permită să mă concentrez asupra muncii mele, fără să mă mai preocup de modul în care funcţionează sala de operaţii.

Ea s-a înroşit. Era pentru prima oară când îi vorbea atât de mult şi precis.

— Acum să mergem. Avem nevoie de puţin repaos. Am putea să luăm ceaiul pe terasă, dacă îţi face plăcere. Ea s-a gândit că modul lui de comportare, mai galant decât de obicei, ar ascunde o preocupare pe care nu voia s-o demonstreze în mod deschis.

Aflaţi în barca cu motor care îi ducea la Danieli, Theresa se gândea cât de mult i-ar place să lucreze cu el, şi faptul că i-acerut-o, o umplea de satisfacţie. Ca femeie, însă, ştia că i-ar fi fost dificil. Ar fi fost frumos să poată sta alături de el şi să asculte explicaţii despre Veneţia, istoria şi tradiţiile sale. Dar apoi? Nu ar putea să-i ascundă mult timp dragostea ei. **S**-ar trăda şi ar face o figură mizerabilă.

— Eşti tristă**? Să** nu-mi spui că te gândeşti la băiatul de azi, a întrebat-o.

— Da, a minţit. Crezi că va scăpa? L-a privit, dar în realitate i-a examinat ochii cu interes profesional, pentru a se convinge că nu i s-au înroşit. Apropo, ai aflat când vor fi gata rezultatele patologice? l-a întrebat.

— Te temi că băiatul are tuberculoză?

Ea l-a privit prostită. A încercat să îndepărteze de la sine acel gând, dar dacă tânărului i-ar fi ieşit rezultatul pozitiv la test, ochii lui Pietro ar fi trădat pericolul.

— Da, m-am gândit, i-a răspuns şi a adăugat... Va trebui să faci o curăţire, nu?

— Mi-ai fi făcut-o tu?

— Chiar azi? Theresa a simţit că-i îngheaţă sângele.

— Am tot ceea ce este necesar în clinică. Nu voiam să le ţin la învălmăşeală. A zâmbit văzând că ea părea perplexă. Ca să spun adevărul, cred că nici măcar un bacil nu a avut posibilitatea să mai reziste la spălarea abundentă. Teama mea adevărată a fost cea de a mă sufoca, i-a spus batjocoritor.

În comportamentul său exista o căldură care până acum o văzuse la el numai în relaţiile cu Francesca.

— Cred că nu se pot obţine rezultatele aşteptate pe timpul tratamentului cu antibiotice. Nu crezi că este mai bine să aşteptăm rezultatul băiatului? Dacă vrei să faci o spălătură trebuie să suspendăm colirul şi mi se pare puţin riscant. Se întrebă dacă nu a vorbit prea mult**. Să** dai sugestii unui medic putea să pară ca ceva arogant din partea ei.

— Va trebui să schimbi medicamentele dacă testele vor fi pozitive la tuberculoză? l-a întrebat.

— Nu cred. Din fericire am început imediat cu medicamentul adecvat. Poate va trebui să fac un flacon de streptomicină dacă va rezulta vreo infecţie, dar acest lucru îl **lăsăm să-l** decidă specialistul.

Ea a oftat, puţin uşurată, iar el spuse:

— Nu-ţi face griji. Nu sunt un inconştient şi nu-mi place să fac experienţe pe propria mea piele. Până acum am avut mereu noroc. Mă bucur de o sănătate fizică şi mentală bună şi inima mea este puternică **ca** a unui leu din San **Marco.**

— Eu n-aş spune asta niciodată, a precizat Theresa cu un zâmbet.

— Şi inima ta, domnişoară, cum se prezintă? Bate puternic şi sincer pentru cineva?

— Şi eu am tahicardia mea, i-a răspuns, sperând că nu-şi va da seama

cât putea să-i bată de puternic chiar în acel moment.

— Ştiu aşa de puţin despre tine. Ştiu că eşti o infirmieră perfectă şi că toţi te apreciază... Ea ţinea capul puţin aplecat şi ochii ei păreau ca două perle verzi... Ştiu că nu stimezi bărbaţii italieni şi ai un aer de virgină de neatins pe care tipi ca Luigi îl găsesc irezistibil.

Ea s-a înroşit întrebându-se care era părerea lui despre ea.

Ajunşi la destinaţie, a sărit primul din barcă, amintindu-i că o aşteaptă la ceai, şi a luat-o spre hotel. Ea l-a urmat întrebându-se cum putea să fie aşa de schimbător ca dispoziţie. Pe parcurs se crease un fel de simpatie între ei şi deodată a lăsat-o acolo ca pe o oarecare. A urcat indispusă în apartamentul care îi găzduia pe amândoi fără să creeze nici cea mai mică brumă de intimitate.

Imediat după aceea a mers în camera lui Pietro pentru a-i îngriji ochii.

Era uşor să priveşti un om în ochi, stându-i în spate, pentru că privirea peste cap este cu totul impersonală. Din poziţia aceea ochii devin ciudaţi, simple obiecte de tratat. De data asta nu l-a mai rezemat cu capul de pieptul ei, dar îl aşezase cu capul aplecat pe spate şi uşor sprijinit de o pernă.

El privea tavanul cu supunere şi resemnare.

— Nicio irigaţie de data asta? a întrebat-o.

— Nu, trebuie să lăsăm col irul să acţioneze. Am să ţi-i spăl din nou în seara asta, înainte de a merge la culcare. Am împrumutat deja un irigator, care este sterilizat şi îl am la clinică. Mâine voi începe să introduc în colir o mică doză de antibiotice.

Ochii lui erau mărginiţi de gene lungi şi întoarse, ca cele ale copiilor. Theresa i-a pus picăturile şi el i-a închis automat. Tamponând lichidul care îi curgea de-a lungul obrajilor, i-a deranjat puţin pieptănătura părului şi a fost nevoită să-i refacă la loc o buclă. Mâna tinerei a tremurat şi el a simţit acest lucru.

— Mă gândeam că ai nervi de oţel, ce se întâmplă cu tine? a întrebat-o.

— Toţi avem unele momente de slăbiciune, a murmurat ea cu o voce nesigură.

— Şi la noapte? O lua peste picior. Picăturile trebuie puse la fiecare

patru ore. Mă trezeşti tu sau vin să te chem eu?

— Nu va fi necesar, i-a tăiat-o ea scurt.

În seara asta voi folosi concentraţie mai puternică şi astfel vei putea să dormi liniştit până mâine dimineaţă.

— Totul sub control, ca de obicei, infirmieră Callan. Chiar şi viaţa ta particulară este organizată aşa de bine? Ce se va întâmpla când vei obosi să tot porţi masca şi să manevrezi instrumentele chirurgicale?

— Voi aduce pe lume o armată de copii, i-a răspuns **fără** ezitare.

— Ah. Uitasem deja.

În acel moment a sosit camerista cu ceaiul, biscuiţi şi paste făinoase şi a depus tava pe măsuţa de pe terasă. Theresa a umplut ceştile.

— Până şi la turnatul ceaiului dovedeşti îndemânarea ta, a comentat el, cu un aer uşor ironic.

— Din cauza acestei uniforme, pe care tu insişti s-o îmbrac mereu, capăt un aer mai sobru şi eficient.

— Cred că ai dreptate. Astfel pari impersonală, o profesionistă.

— Şi în mentalitatea ta de italian nu accepţi ca femeia să lucreze, aşa-i? Cred că în secret tu gândeşti că locul unei femei este la cratiţă.

— Uneori da.

— Nu sunt de acord. O femeie nu-şi pierde feminitatea lucrând. Desigur, femei ca Francesca nu au nevoie să muncească, şi tu gândeşti că numai ele posedă cu adevărat harul feminităţii.

— Ce amestec are Francesca în toate astea? Şi apoi, ea lucrează, a replicat Pietro. L-a privit surprinsă şi şi-a dat seama că l-a iritat. Conduce o casă de modă cu filiale la Florenţa şi la Londra. A pus ceaşca pe masă şi a spus: A rămas văduvă acum doi ani şi de atunci nu a făcut altceva decât să lucreze tot timpul. Pot să-ţi spun că este una din puţinele femei pe care le cunosc şi care poate să ducă viaţa asta, menţinându-şi în acelaşi timp şi farmecul.

— Are copii? a întrebat Theresa.

— Nu, nu a avut timpul necesar. Şi totuşi Francesca este chiar tipul care ar fi trebuit să aibă copii, a adăugat el cu un aer gânditor.

— O femeie excepţională, a precizat ea.

— Şi când va termina perioada de doliu se va putea căsători din nou, a declarat Pietro ţanţoş ca un cocoş. Sărmana Francesca, a trebuit să aştepte cu răbdare atâta amar de vreme, a adăugat trist.

— Trebuie să merg să mă pregătesc.

Theresa a pus capăt conversaţiei, pentru că nu putea să-l suporte auzindu-l vorbind cu atâta tandreţe despre o altă femeie. A avut iar o strângere de inimă. Deci era în aşteptare **ca să** se sfârşească doliul pentru ca apoi să se căsătorească cu marele ei amor. Elogia, răbdarea acestei femei, fără să facă aluzie la propria frustrare. Când a atenţionat-o să ţină uşa încuiată la camera ei de dormit, şi să nu se încreadă nici măcar în el, pe Francesca o dorea în realitate. Ea putea să reprezinte o ieşire, un fel de a revărsa pasiunea reţinută timp îndelungat. Nu înţelegea altceva decât să-i dea un avertisment precum un vânător prăzii sale.

Bine, părea plină de sine la acel prânz, a gândit cu amărăciune Theresa. În virtutea lucrurilor, peste puţin va petrece seara cu marea lui dragoste. Aş putea să mă învârt în jurul lui goală, că nici nu şi-ar da seama de prezenţa mea.

CAPITOLUL V

— Într-adevăr nu-ţi displace, dacă vom avea alţi oaspeţi?

— Sigur că nu, Francesca. Este foarte bine, chiar că trebuie să-ţi mulţumesc pentru că m-ai inclus şi pe mine între invitaţi, a răspuns Theresa schimbându-şi în mod spontan tonul confidenţial de prietenă.

— Iniţial am gândit să fim numai noi la cină, cu tine şi Pietro, apoi m-am revăzut cu mulţi amici ai lui sir Julian şi m-am gândit să mai invit şi alte persoane în plus. Sunt şi doi americani, astfel că vei putea să vorbeşti englezeşte.

— Vom fi mulţi?

— Vreo zece la cină şi apoi vor mai veni şi alţii mai târziu, a răspuns Francesca.

— Şi tu cu ce te îmbraci? a întrebat Theresa cu o oarecare jenă.

— Nu-ţi face probleme de îmbrăcăminte. Drăguţă cum eşti, o să fii plăcută în orice situaţie. Şi apoi, numai părul tău este suficient să atragă atenţia.

— Am înţeles, înseamnă că toată lumea va fi elegantă.

Theresa a intuit descumpănită că cealaltă miza pe faptul că ea nu va fi la înălţimea situaţiei.

În acel moment doctorul Bassano a intrat în salon.

— Francesca, draga mea! a urmat o conversaţie în italiană, pe care Theresa nu a înţeles-o. A profitat de acest lucru şi a plecat. Ura intonaţia gentilă şi drăgăstoasă a vocii lui Pietro când discuta cu Francesca.

Se spălase deja pe cap şi aştepta să i se usuce părul, răsfirându-l din când în când cu peria. S-a machiat folosind farduri cu tentă aurie, care sporeau farmecul carnaţiei ei delicate, şi şi-a făcut unghiile cu o ojă de culoare roz.

Instinctiv a vrut să se îmbrace cu o rochie foarte simplă, pentru a rămâne anonimă şi neobservată. Dar tonul amicei o indispusese.

Este dificil şi dur pentru o fată să se lupte singură pentru a-şi câştiga

existenţa, se gândea Theresa. Pietro nu mă iubeşte; Francesca, cu tot stilul ei, mă consideră o provincială; Luigi nu aşteaptă decât să sară pe mine. Şi eu ce să fac în această situaţie? I-a venit să râdă. Putea să-şi permită şi ea să se distreze măcar în seara asta. Măcar să cocheteze cu unul dintre americani pentru a-i demonstra drăguţului doctor Bassano că nu este sclava lui. El se obişnuise s-oţină sub observaţie în mod constant, ca şi cum ar fi fost un obiect pe care era stăpân. Nu-l interesa că este şi ea o fiinţă umană care ar putea să aibă şi ea unele sentimente. Era îndrăgostit de Francesca şi aştepta să poată să-şi formeze cu ea o familie.

Rochia verde plisată, cumpărată cu câteva zile mai înainte, s-a păstrat bine în cutia în care era pusă şi, când a apropiat-o de corp în faţa oglinzii, parcă a înflorit ca petalele unei flori preţioase şi gingaşe.

A îmbrăcat-o peste lenjeria intimă din mătase de culoare roz deschisă. La gât a pus un şirag simplu de perle, pe care le avea, ca moştenire, de la o bunică. Cerceii, şi ei tot din perle, se întrevedeau printre buclele bogate ale părului de culoare arămie.

Pietro a ciocănit la uşă, spunându-i:

— Peste cinci minute va veni o gondolă să ne ia.

— Credeam că vom merge cu barca hotelului Cipriani, a spus Theresa.

— Va fi foarte aglomerată, mulţi oaspeţi se vor folosi de ea. Aşa că m-am îngrijit să avem la dispoziţie un mijloc autonom, i-a explicat.

O ţinea departe şi separată cât mai mult posibil de toţi, izolând-o parcă. În această seară o va lăsa în seama Francescăi, care pregătise deja doi bodyguarzi americani pentru a o împiedica să lege prietenie şi să cunoască alte persoane.

— Ia-ţi un pardesiu, ceva, pentru că s-ar putea să se lase frigul când ne vom întoarce, i-a sugerat Pietro.

Theresa a luat un şal de caşmir, pe care îl cumpărase întâmplător cu câteva ore mai înainte şi era gata să iasă din cameră.

Pietro stătea şi o aştepta, complet pus la punct, într-un costum bleu de o croială impecabilă şi o cămaşă de mătase de culoare albastru-pal. Părul negru, abia spălat, se încreţise pe ceafă, iar ochii lui păreau doi cărbuni aprinşi în momentul în care au zărit-o pe Theresa înaintând spre el.

— Sunt bine aşa? l-a întrebat.

— Depinde, i-a răspuns fără prea multe complimente. Ştii să prinzi butonii la manşete? A întins mâinile, ţinând între degete ceva de aur. Mereu uit şi, când sunt gata îmbrăcat, este dificil să-i mai pun, s-a justificat el.

Pentru a-i introduce butonii în butonierele manşetelor a fost nevoită să se aplece puţin şi un fior plăcut a cuprins-o când a simţit buzele lui Pietro atingându-i gâtul într-un sărut fulgerător.

— Mulţumesc, i-a spus Pietro cu voce joasă şi profundă, şi în acel moment a ştiut că, cu toate că o iubea pe Francesca, nu era chiar aşa de insensibil faţă de ea, ci dimpotrivă, o dorea cu pasiune. S-a prefăcut că nu a simţit nimic, a îndoit şi dat peste umăr un capăt al şalului şi l-a luat de braţ.

— Mi se pare că ochii tăi arată din ce în ce mai bine, i-a spus.

— Nu mi-am dat seama că m-ai privit.

— O infirmieră excelentă vede totul, chiar dacă nu iscodeşte prea mult cu privirea.

— Unde ai găsit îmbrăcămintea asta?

— Mi-am cumpărat-o pentru cazul în care sir Julian ar fi dorit să organizeze o ieşire mondenă. Îmi va servi şi la reîntoarcere. Profesorul Nuttall va organiza o petrecere luna viitoare, la care sunt şi eu invitată.

— Voi fi şi eu, astfel voi avea onoarea să te admir cu această faimoasă îmbrăcăminte.

— Ah, este inutil să-ţi recomand să te prefaci că este nouă, a glumit Theresa.

— Va fi o plăcere, pentru că dacă voi vedea rochia, va însemna că numai tu vei fi cea care a îmbrăcat-o. A privit-o cu ochi gânditori… Aminteşte-ţi că în seara asta va trebui să ne distrăm. Va fi sărbătoare pentru că Francesca se simte bine şi ochii mei, mulţumită ţie. Sunt în afara oricărui pericol. Te asigur că va fi o companie plăcută şi mâncarea delicată.

Părea fericit, dar Theresei nu i-a scăpat faptul că Pietro afişa o linişte prefăcută pe care nu o avea în realitate. Incidentul îl preocupa mai mult

decât ar fi vrut să admită.

În holul hotelului Danieli toţi îi priveau şi Theresa a observat că el avea un aer de bosumflat şi s-a întrebat dacă nu cumva îi displăcea să se facă văzut în compania ei. Acum nu putea desigur să mai fie luată drept o infirmieră. Ce altceva ar fi putut să gândească despre ea?

Bărbaţii italieni nu aveau nicio jenă să întoarcă privirea şi să fixeze o femeie, chiar dacă era însoţită. Apoi, în această situaţie, Pietro o devansase cu câţiva paşi şi ea se grăbea să se ţină după el, deoarece încălţase pantofi cu... tocul cui.

— Dar de ce alergi aşa? a bombănit supărată. El a încetinit puţin pasul. Dacă ţineai neapărat să nu te faci văzut cu mine, ai fi putut să mă ascunzi într-un sac, pentru că nu reuşesc să merg aşa repede, a protestat Theresa.

Gondola era lângă ponton şi-i aştepta, iar Pietro a sărit primul, după care i-a întins mâna pentru a o ajuta. Ambarcaţiunea avea scaune pluşate şi o lanternă la prora, care împrăştia reflexe argintii pe apă şi de-a lungul vâslei, manevrată cu multă abilitate de gondolier. Theresa nici nu mai respira parcă. Totul părea ceva de vis, ireal: i se părea că este o doamnă din anii şaptesute, purtată la plimbare pe lagună. Priveliştea panoramică şi rumoarea ar fi putut să fie asemănătoare.

Pietro privea departe în direcţia Giudecca, unde era hotelul Cipriani. Ea s-a întors într-o parte să admire Palazzo Ducale iluminat de ultimele raze de soare ale apusului şi a oftat:

— Nu am văzut aproape nimic din Veneţia şi în curând va trebui să plec.

— Deci ai decis să pleci. Nu vrei să accepţi oferta mea de a lucra la clinică?

— Nu pot. A observat cum i s-a crispat faţa din cauza refuzului ei. Poate că ar fi fost mai bine să nu fi spus nimic. Dacă el se va enerva, toată serata ar putea să eşueze. Este prea dificil pentru mine. Neştiind italiana devin neliniştită. Sunt dezavantajată şi urgenţele mă înspăimântă, a încercat să se explice.

— Azi te-ai descurcat în mod onorabil, nu ţi se pare? Şi apoi va fi totdeauna cineva care vorbeşte engleza, în afară de mine.

— Ştii ceva, să lăsăm toate problemele astea pentru altă dată, nu în

seara asta. A fost o zi obositoare şi acum mă simt puţin cam confuză. Buzele ei tremurau şi se simţea foarte vulnerabilă. Dar cum de nu înţelegea Pietro că nu limba era adevărata problemă? Ea nu suporta să-i stea alături numai pentru a desfăşura o activitate care îi apropia, nu ar putea să suporte ca înţelegerea dintre ei să înceteze odată cu ieşirea din sala de operaţii. Era furioasă pe ea însăşi pentru că s-a îndrăgostit de el, pentru că doctorul Bassano reprezenta exact opusul a ceea ce căuta ea la un bărbat. Era arogant, insensibil şi gata să exploateze oricând capacităţile ei profesionale, fără nicio consideraţie pentru sentimentele sale.

— O să mai discutăm problema asta. Există multe aspecte despre care va trebui să vorbim, Theresa.

— Da, altă dată. Acum vorbeşte-mi despre insula asta.

— Ceea ce vezi tu acolo este San Giorgio Maggiore. Într-o zi va trebui să urci în turnul său şi să priveşti piaţa San Marco de acolo. De acolo se poate admira cel mai bine panorama Veneţiei. Alături de biserică se afla mănăstirea cu două incinte foarte frumoase, pe care călugării permit să fie vizitate la cerere. Marea aici ia numele de la insula Giudecca, care este cea mai mare insulă veneţiană, desprinsă din corpul central al oraşului. Ea asculta fără prea multă participare, pentru că era tulburată de apropierea lui.

Dar fiind spaţiul restrâns al scaunelor gondolei, stăteau strânşi unul în altul şi câteodată picioarele lor se atingeau, urmând legănarea ritmică a bărcii.

Mâna lui a mângâiat uşor pe cea a Theresei, ea a încercat să ignore acest gest, dar Pietro i-a prins-o între ale lui cu un gest delicat. Acum a observat degetele ei prelungi şi fine şi unghiile sidefate, de o culoare aflată în armonie cu cea a machiajului ochilor.

— Ce armonie, totul este precis şi studiat în cele mai mici detalii, a remarcat, dar Theresa nu a înţeles dacă era vorba despre un compliment sau despre a nu ştiu câta constatare că ea este o perfectă organizată, care nu lasă absolut nimic la voia întâmplării.

Aş vrea să fiu puţin excentrică din fire, pentru a mă lua la pumni cu

ceilalţi, s-a gândit. Cel puţin aşa aş putea să demonstrez că sunt o fiinţă care greşeşte şi nu un robot care calculează totul.

Gondola a ajuns la ponton, în timp ce perdeaua colorată a serii se descompunea treptat, în tonuri tot mai sumbre. Pietro a spus ceva gondolierului şi amândoi au izbucnit în hohote de râs. Theresa se întreba dacă făceau cumva comentarii despre ea.

Odată ce au coborât, el a prins-o de braţ, tratând-o cu mare delicateţe, ceea ce nu se mai întâmplase până acuma. În timp ce se îndreptau spre hotel, s-au oprit sub o arcadă de glicine, care erau înflorite de puţin timp.

— Ce boltă! a exclamat Theresa.

— Demnă de tine şi de frumuseţea ta.

A fost nevoită să-şi plece privirile în aşa fel ca să nu descopere cât de mult o încântau complimentele lui şi cât era de îndrăgostită de el.

— Scirocco[1] este pe cale de a înceta, iar mâine va fi mai puţin cald, a precizat Pietro îngândurat.

— Bine, vom fi cu toţii mai dinamici şi mai puţin nervoşi, sper. A afirmat Theresa drept replică.

— Este probabil. Scirocco este un vânt care dă bătaie de cap. Iată de ce trebuie să fii atentă cu oamenii. Tu eşti gingaşă ca un trandafir şi îi provoci numai cu prezenţa ta.

Theresa privea gondola care îi adusese şi acum se îndepărta în linişte pe canalul Giudecca în timp ce mâna lui Pietro o cuprindea peste umeri.

— Este uşor să dai vina pe Scirocco pentru toate slăbiciunile omeneşti, a sesizat ea.

În acel moment el a cuprins-o în braţe, căutându-i buzele cu pasiune.

— Şi aceasta este poate o slăbiciune? O săruta cu furia năvalnică a dorinţei arzătoare venită din adâncul fiinţei sale şi al orgoliului rănit... tu nu ai măcar idee de ceea ce poate provoca răceala ta nordică asupra bărbatului latin?

Theresa a încercat să-l respingă şi să se elibereze din încleştarea aceea imperioasă şi sufocantă. Era înspăimântată de forţa lui şi mai ales... de propriile reacţii. Tot trupul ei răspundea cu o excitaţie vulcanică pe care nu

---

1 **Vântul uscat** şi **cald care suflă dinspre sud.**

mai putea s-o stăvilească, pentru a-şi masca starea ce-o avea. S-a aşezat pe o băncuţă şi el s-a oprit lângă ea, tremurând de pasiune, dar nu prea ameninţător. I-a cuprins cu delicateţe bărbia şi a obligat-o să-l privească în ochi.

— Tu care l-ai blamat pe Luigi pentru că şi-a pierdut controlul, spune-mi, cum poţi să-ţi justifici comportamentul ăsta al tău? l-a întrebat, descumpănită. Dacă cel puţin ar fi iubit-o aşa cum înţelegea ea, şi să nu fie vorba numai de atracţie fizică, ea s-ar fi lăsat pradă strânsorii braţelor sale, mărturisindu-i dragostea ei şi cât îi era de greu să-i mai reziste.

— Dar eşti chiar aşa de inocentă? Nu pot să cred că tu nu ai mai iubit pe nimeni altcineva înainte... a spus Pietro neîncrezător.

— Eu nu numesc asta dragoste, a replicat Theresa. Îşi recăpătase controlul asupra ei. Dar ce credeai? Că aş putea să fiu o fată pe care s-o ţii la distanţă de oameni pentru ca să nu se aventureze în combinaţii uşoare, cu riscul de a-ţi strica reputaţia, ştiind că a venit la Veneţia ca asistenta ta? Nu-ţi face probleme, nu am găsit bărbaţi italieni aşa de fermecători încât să-mi pierd capul şi să devin ridicolă, a adăugat pe un ton sfidător.

— Nu? O privea cu un zâmbet de şarlatan. Am avut o altă impresie până acuma, dar poate că era numai un semn ca, după toate astea, chiar şi tu eşti o fiinţă umană care ai nişte reacţii fiziologice fireşti.

— Eşti insuportabil, încerci în orice ocazie să mă umileşti. Nu ştiu cum voi putea uita tot ceea ce s-a petrecut acum aici, i-a răspuns cuprinsă de ură.

El nu s-a dat învins şi, cu toate cuvintele adresate de ea, a sărutat-o din nou, de data aceasta cu mai multă pasiune tinerească şi ea s-a simţit dezarmată.

„Oh, Dumnezeule, se ruga în sinea ei, fă-l să fie laş şi arogant, pentru că nu mă simt în stare să mă apăr de impulsurile tinereţii sale”.

— După cum vezi, sunt în toate minţile. Dacă mi-aş fi pierdut controlul cu adevărat, dragă Theresa, nu ai fi avut nicio posibilitate să-mi scapi. O mângâia cu un deget pe faţă, plecând de la frunte, atingându-i uşor nasul şi oprindu-se pe buze. Dacă mi-aş fi pierdut controlul cu adevărat, ai fi putut să închizi toate uşile, să pui toate barierele pe care le doreşti între

noi, să fugi cine ştie unde dar, dacă eu te voiam în mod serios, nu mai încape nicio îndoială că aş fi reuşit să te am.

Cuvintele acestea ale lui au înlemnit-o. Şi-a dat seama, deci, că ea nu putea să fie indiferentă şi se juca de-a şoarecele şi pisica. El o iubea pe Francesca, dar se distra seducând femeile care se roteau în jurul lui pentru a demonstra că era cel mai puternic.

— Am să plec mâine! Vreau să mă întorc printre oameni care mă respectă şi să continui să trăiesc în linişte! a găsit ea forţa să-i strige, disperată.

A fost nevoită să-i permită să o ţină de braţ, în timp ce se îndreptau spre hotel, pentru că risca să se împiedice pe caldarâmul denivelat din cauza tocurilor înalte ale pantofilor.

— Mai, relaxează-te. Nu cred că ţi-ar plăcea dacă oamenii nu te-ar privi, şi te asigur că în seara aceasta vei avea din belşug admiratori, i-a zis Pietro.

— Cred că ai face bine dacă ţi-ai şterge urmele acelea de roşu, i-a şoptit. Sau se vor gândi cu toţii că ai adus-o cu tine la cină pe amanta ta englezoaică. I-a întins un şerveţel de hârtie. După cum vezi, sub această îmbrăcăminte există întotdeauna infirmiera eficientă. Chiar aşa cum vrei tu, un fel de robot, deci să nu te aştepţi la comportament uman! Computerul meu nu are programul acela al tău. Şi acum să încheiem totul, sper să găsesc pe cineva mai distractiv cu care să-mi petrec această serată.

— Theresa, vino înapoi, ascultă-mă!

Dar ea ajunsese deja în cealaltă parte a hotelului şi tocmai o saluta pe Francesca, care între timp ieşise în întâmpinarea lor.

— Scumpa mea, eşti foarte frumoasă. Te-ai îmbrăcat minunat. Admiraţia autentică a elegantei doamne italiene i-a fost ca o gură de aer proaspăt.

— Va trebui să merg să-mi aranjez puţin părul, a afirmat Theresa, care se simţea ciufulită din cauza îmbrăţişării lui Pietro.

— Eu l-aş lăsa aşa. În celelalte ocazii când te-am mai văzut, erai aşa de perfect pieptănată încât părea ceva nenatural. În sfârşit, eşti puţin ciufulită, aşa cum îi stă bine unei tinere de vârsta ta.

Theresa era încântată pentru complimentul făcut, şi nu s-a lăsat până nu a apreciat eleganţa rafinată a Francescăi.

Femeia i-a zâmbit.

— Este aşa de plăcut când două prietene îşi fac complimente în mod sincer. Vino, să ne aşezăm puţin, pentru că vreau să mai stăm la taclale înainte de a sosi şi ceilalţi invitaţi.

Theresa a fost cucerită de modul plăcut al comportării Francescăi şi s-a simţit vinovată amintindu-şi de gândul că ar fi invitat-o numai pentru a se achita de o obligaţie. Un camerist a adus şampanie rece în cupe elegante din sticlă de Murano.

— Cine ştie unde s-a dus Pietro? Dar este mai bine aşa. Doream foarte mult să avem puţin timp ca să fim împreună numai noi amândouă.

Francesca era îmbrăcată foarte elegant, în mătase de culoare roz şi gri, ca bijuterii purta colier şi cercei de coral. De fiecare dată privea afară pe fereastră şi Theresa se întreba dacă nu cumva încerca să-l vadă pe Pietro. Nu se putea confrunta, la posibilităţile ei, cu o femeie bogată şi de clasă ca Francesca! Persoana ei emana fascinaţia subtilă a celei obişnuite cu luxul şi bunele maniere. Era cultă şi inteligentă, pentru asta orice bărbat ar fi fost fericit să se bucure de compania ei. I-a povestit despre căsătoria ei şi se părea că voia s-o pună în gardă cu riscurile unei alegeri greşite.

— Acum po**t să** vorbesc **fără** nicio emoţie, dar mult timp m-am simţit vinovată pentru **că** nu reuş**eam să** încerc nicio durere pentru moartea soţului meu. Nu te scandaliza, fapt este **că** nu simţeam nicio remuşcare, pentru el. O bună bucată de timp mi-a fost drag, dar apoi căsătoria a ruinat totul. Nu a existat nici măcar un sentiment de prietenie între noi.

— Atunci de ce v-aţi căsătorit? Nu cred că duceai lipsă de pretendenţi, a obiectat Theresa.

— A fost o căsătorie de convenienţă, dorită de familiile noastre, şi niciodată nu m-am gândit să mă opun dorinţei părinţilor mei. Părea o idee romantică şi eu nu m-am îndrăgostit mai înainte de nimeni altcineva. Ochii ei priveau departe, spre apa care se întrevedea numai la lumina confuză a lunii.

— Şi apoi ai cunoscut un alt bărbat, când erai deja căsătorită? a întrebat

Theresa.

— Da, m-am îndrăgostit, dar a trebuit să renunţ la el. Acum perioada de doliu a trecut, am respectat toate convenţiile şi pot să privesc spre viitor cu ochii limpezi şi senini.

Theresa îşi dădea seama tot mai mult cât preţ se punea în mod formal pe relaţiile dintre persoanele dintr-un anumit mediu, la Veneţia. Cine şi unde respecta mai mult aceste maniere, în alte ţări? Şi ce tensiune trebuia să se creeze între îndrăgostiţii constrânşi să aştepte un timp îndelungat! Acum înţelegea frustrările lui Pietro şi reuşea chiar să-şi dea seama că i-ar fi fost dificil să se comporte în mod corect cu o tânără ca ea, care se afla mereu lângă el, dar mai mult o apropiere din punct de vedere fizic.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? a întrebat-o doamna oftând. Este paradisul şi infernul în acelaşi timp. Şi nu mi se pare adevărat ca acest chin să fie pe sfârşite şi eu să pot să trăiesc cu omulpe care îl iubesc. A privit-o pe Theresa şi a sesizat privirea ei melancolică. Cred chiar că tu ai putea să înţelegi. Chiar şi tu trăieşti o dragoste nefericită, aşa-i?

— El nu ştie că eu sunt îndrăgostită de el, a admis Theresa cu simplitate.

— Chiar aşa? Dar atunci trebuie să i-o spui. Nu este posibil ca un bărbat să rămână indiferent la sentimentele unei tinere frumoasă ca tine.

Theresa a clătinat din cap.

— Să nu mai discutăm acest subiect. În seara aceasta vreau să mă distrez numai. Povesteşte-mi cine va mai veni la cină.

Cum putea să-i spună că era îndrăgostită chiar de Pietro? Şi cu atât mai puţin putea să-i povestească despre avansurile lui, chiar ei, femeia cu care urma să se căsătorească.

Francesca i-a zâmbit, înţelegătoare.

— Am să-ţi prezint câţiva membri ai Clubului pentru Salvarea Veneţiei. Îi cunosc de mulţi ani, de când am devenit membră a Clubului şi am iniţiat munca mea de a strânge fonduri pentru restaurarea monumentelor acestui oraş.

S-a înroşit uşor şi a spus:

— Iată că sosesc. Avea un aer foarte fericit.

Pietro Bassano s-a apropiat în compania altor domni.

— Putem să ne unim cu voi?

Theresa a privit surprinsă la omul care îi stătea în faţă. După aspect părea italian, dar vorbea ca un american. El îi zâmbea cordial.

— Ştiu totul despre tine, eu sunt George Clemente şi acesta este amicul meu Hugo Maltby.

Hugo i-a strâns mâna cu vigoare, privind-o cu admiraţie spontană şi sinceră, fără umbre de subînţelesuri.

— Ce plăcere să te cunosc, eşti un deliciu al privirilor, i-a spus.

De ce cuvintele şi contactul fizic cu americanul nu-i provocau indispoziţie? Dacă ar fi fost vorba de Pietro, s-ar fi crispat. Hugo era aşa de transparent şi natural în modul de a-şi exprima aprecierea, ca un american nevinovat care îşi manifesta entuziasmul. Era ca o adiere de vânt cu aer proaspăt, după greoaiele atenţii ale căror obiect a fost în ultimele zile.

A acceptat cu graţie şi bunădispoziţie complimentul lui.

— Sper ca tu să mă vezi aşa cum trebuie, i-a spus râzând.

La un semnal al lui Pietro, Francesca s-a ridicat dintr-odată asistată de George, care părea că este la dispoziţia ei complet.

— Cina este gata şi eu mor de foame. Să mergem. Hugo, însoţeşte-o pe Theresa iar eu voi rămâne puţin în compania acestor doi domni curajoşi.

Restul oaspeţilor îi aşteptau la celălalt capăt al sălii restaurantului, şi puţin după aceea erau cu toţii aşezaţi la mese. Localul, discret şi elegant, avea terestre ample prin care se oferea o vizibilitate minunata. Veneţia se lumina treptat şi mii de lumini reflectate în apă tremurau ca tot atâtea flăcări ale lumânărilor.

Theresa privea în jur, interesată de ceea ce se petrecea, şi a observat-o pe Francesca, aşezată între cei doi bărbaţi cu aspect de italieni, cu toate că nu erau nici italieni, nici americani. George, numai ce deschidea gura, părea american get-beget, nu numai după caracteristicile accentului, dar chiar şi după comportament şi mentalitate, care se intuiau din cuvintele lui.

Pietro nu o pierdea din ochi. Dar privirea lui nu trăda niciun sentiment. Părea să şi-o arunce în altă parte. Numai când Francesca îi spunea ceva,

atunci trăsăturile sale se modificau relevând o tandreţe pe care niciodată nu a arătat-o Theresei.

Mâncarea era delicioasă şi cea mai mare parte a oaspeţilor beau şi mâncau cu mare plăcere. Hugo încerca să menţină trează atenţia asupra lui şi se angajase într-un discurs interminabil pe probleme hidrologice ale lagunei şi scufundarea progresiva a Veneţiei.

Numai George, după entuziasmul iniţial, părea **că** nu doreşte nimic din ceea ce era servit. Întorcea mâncarea în farfurie şi bea vin cu apă cu înghiţituri mici. Cu trecerea timpului, devenea tot mai liniştit. Nici măcar Francesca părea că nu-l mai interesează şi, când s-au ridicat pentru a continua serata pe terasă, doamna era de acum preocupată în mod sincer de starea amicului său.

— Nu-ţi face probleme, dragă, cred că am mâncat ceva ce mi-a făcut rău ieri seară la Roma. Nu este nimic, încerca s-o liniştească.

— Ia o cafea, sau doreşti o limonadă caldă? l-a întrebat Francesca grijulie.

El s-a înfiorat la auzul denumirii băuturii pe care italienii se pare că o considerau un balsam pentru orice fel de rău la stomac.

Theresa şi-a dat seama că George ţinea o mână apăsată pe abdomen, ca şi cum ar fi avut crampe dureroase. Aşezându-se pe un fotoliu de pe terasa acoperită –, s-a aflat din întâmplare alături de american şi Francesca i-a aruncat o privire de înţelegere, tocmai pentru a-i comunica îngrijorarea ei.

— Cum te simţi? i-a şoptit.

— Bine. Bine, a răspuns George, încercând să zâmbească. Acum am înţeles, eşti prietena Francescăi, cea care i-ai îngrijit glezna. Eşti aşa de frumoasă, că nu te asociam cu medicina.

— Totuşi sunt o infirmieră şi tu, George, te simţi foarte rău. Hai. Recunoaşte şi relaxează-te.

— Ca să spun adevărul, mi-este rău de simt că mor. Dacă nu te superi, aş putea să ies puţin?

— Te însoţesc eu, încearcă să te ridici, îţi întind o mână, l-a încurajat Theresa.

S-a ridicat în picioare cu greu şi ea l-a condus afară, ca şi când ar fi plecat să facă o plimbare prin grădină. S-au îndreptat spre garderobă, care era situată lângă toaleta bărbaţilor.

Theresa a privit la ceas, intrase de mai mult de cinci minute şi ea se plimba pe hol, cu o oarecare nelinişte. După zece minute de aşteptare zadarnică a început să fie îngrijorată cu adevărat. Nu ştia ce să facă. Desigur că nu putea să intre în cabina bărbaţilor, şi nici nu ştia cum să procedeze să ceară ajutor ospătarilor care se perindau din când în când pe acolo. Ce situaţie absurdă! Părea că niciunul dintre invitaţii din acea seară nu avea nevoie la toaletă.

Au mai trecut încă alte câteva minute şi pe neaşteptate s-a deschis uşa de la terasă şi Pietro a ieşit furios.

A alergat spre el, dar el a apucat-o brusc de un braţ şi i-a strigat:

— Ce dracu’ îţi trece prin minte? Toţi au observat că te-ai retras cu George şi comentează acest fapt făcând spirite. Cum de îndrăzneşti să vii aici ca să strici petrecerea Francescăi, plecând cu unul din musafirii ei?

— Dar tu nu înţelegi? El este acolo înăuntru.

A privit în direcţia indicată de Theresa.

— Nu cred că a avut nevoie să stea atâta timp acolo. Să nu-mi spui mie poveşti! I-a lăsat braţul. Oricum, şi el este la fel de vinovat ca şi tine. Doar ţi-am spus că eşti îmbrăcată prea sexy, a adăugat cu o totală lipsă de logică.

— Dacă tu ai înceta să-mi spui prostii şi ai vrea să mă asculţi, poate că ai reuşi să mă înţelegi, a replicat Theresa, cu un calm glacial. George are o durere teribilă la abdomen şi l-am ajutat să vină până aici pentru a-l împiedica să i se facă rău faţă de toţi. Dacă vrei să înţelegi, cred că este probabil că tu va trebui să intervii ca medic?! Poate că este vorba de apendicită, intră tu acolo înăuntru ca să vezi ce face şi despre ce este vorba, în loc să stai aici să-mi spui vrute şi nevrute.

A alergat pe terasă şi s-a apropiat de Francesca, care părea confuză şi mânioasă.

— George se simte rău, i-a şoptit. L-am condus la toaletă şi acum Pietro se ocupă de el.

Spre surpriza ei Francesca a izbucnit în lacrimi şi i-a aruncat mâinile de gât.

— Într-adevăr? Numai asta s-a întâmplat? a întrebat-o sărutând-o pe frunte.

— Cum numai? Dar s-ar putea să fie o apendicită perforată, sau poate şi mai grav.

— George este puternic, o să depăşească cu bine criza asta, şi Francesca s-a aşezat din nou liniştită.

— Te credeam cuprinsă de nelinişte, a obiectat Theresa.

— Eram neliniştită din cauza ta, scumpa mea. V-am văzut îndepărtându-vă împreună, aşa apropiaţi, strânşi unul lângă altul, şi m-am gândit că l-am pierdut. M-a aşteptat atâţia ani şi poate ca acum chiar, tu ai reuşit să mi-l răpeşti. Aş fi vrut să te ucid.

Era nervoasă. Încă ieşită din fire. Apoi, pe neaşteptate, a început să-şi revină şi să fie lucidă dându-şi seama de semnificaţia cuvintelor Theresei.

— Dar acum îi este rău! Mi-a spus că-i este într-adevăr rău. Oh, sărmana mea dragoste, trebuie să mă duc la el. Şi, cu uşurinţă, s-a ridicat singură, alergând în viteză, fără urme de şchiopătat, ca şi cum glezna s-ar fi însănătoşit dintr-odată.

Theresa încerca să înţeleagă sensul cuvintelor abia auzite.

George şi Francesca? Oh, nu! Nu-i venea să creadă. Cine şi-ar fi putut imagina? Şi Pietro?

Cum ar fi putut să reacţioneze Pietro, omul pe care-l credea că este combinat şi pe care Francesca îl aştepta de ani mulţi?

CAPITOLUL VI

George Clemente a fost transportat cu o barcă cu motor-ambulanţă la clinica lui Pietro. În zadar a încercat Theresa să evite să asiste la intervenţie: Pietro voia prezenţa ei în mod absolut şi Francesca a implorat-o să-l asiste.

Tânărul chirurg era aşa de stăruitor în intervenţiile sale încât fata a înţeles că, dacă nu l-ar fi ascultat, între ei ar fi apărut neînţelegeri la nesfârşit, şi astfel a consimţit.

S-a gândit că era vorba de numai câteva ore şi **că** apoi va fi liberă să se întoarcă acasă şi să se sustragă jugului acelui italian viril. De ce nu reuşea să se gândească la el ca la unul pe jumătate englez? Poate că era din cauza felului în care o trata şi se comporta cu ea, cu nimic în stilul anglo-saxonilor, sau pentru că era influenţat în mod negativ de persoanele cu care se întâlnea în anturajul său.

— George, cum te simţi? l-a întrebat pe un ton gentil în timpul transportului.

— Am această durere teribilă, şi mă simt ca o femeie care se află cuprinsă de durerile naşterii.

— Mă îndoiesc, a zâmbit Theresa. Încearcă să respiri adânc, pentru că îţi trece greaţa şi te va ajuta să-ţi relaxezi musculatura. Spunându-i astfel, i-a pus o mână pe abdomen şi l-a ajutat să-şi regleze o respiraţie profundă, urmată de o expiraţie lentă. Din hotel a luat o pungă cu gheaţă pe care acum i-o ţinea la frunte pentru a-l readuce la temperatura normală.

Pietro privea imperturbabil prestaţiile ei de prim-ajutor şi, când ambulanţa a fost la jumătatea traseului, şi-a luat postul său încercând o diagnoză, palpându-i abdomenul întărit şi dureros.

Chipul lui era îngrijorat.

— Dă-mi punga aceea cu gheaţă, i-a cerut şi a pus-o pe abdomen, unde a constatat că este mai tare. George a simţit o uşurare datorită efectului anesteziant al gheţii.

— Ce am, Peter?

— Şi dacă mi-ai spune tu? i-a răspuns medicul. Simptomele astea le ai de mult timp?

George a întors capul într-o parte.

— Nu mi-am închipuit niciodată că voi ajunge aşa. Mi-au spus să mă operez de anul trecut dar, după vacanţă, cu odihnă şi nemaifăcând deloc eforturi, m-am simţit mult mai bine. Zâmbea cu amar. Ar fi trebuit să termin cu munca la şantier. Am ridicat o piatră la un capitel pe care trebuia să-l restaurăm şi am simţit că ceva se slăbea în mine. Speram că totul va trece...

— Nu se mai poate aştepta deloc, George. Pietro s-a adresat Theresei. Sper că tu ştii să pregăteşti cele necesare pentru o intervenţie de hernie strangulată.

— Da, cum să nu, dacă este necesar, i-a răspuns. Dar ai tot personalul complet şi apoi am crezut că tu eşti un cardiochirurg. Specialitatea ta nu limitează câmpul tău de acţiune la chirurgia toracică?

— Ei, voi doi. Terminaţi cu discuţiile! De mine este vorba?

George a schiţat un zâmbet, dar a strâns din dinţi de durere.

— Fii calm! Am făcut practică şi la chirurgie generală. Şi, mai mult, ceea ce ştiu, am învăţat în echipa profesorului Nuttall şi prezenţa celei mai bune infirmiere a lui îmi va fi de mare ajutor.

Această precizare a făcut-o să se înroşească puţin.

— Şi uite ce infirmieră! mai mult frumoasă decât pricepută. Eşti chiar norocos, a remarcat George.

— El apreciază numai abilitatea mea profesională, restul îl consideră un detaliu plictisitor, i-a şoptit Theresa.

George i-a făcut cu ochiul.

— Da, mi-a spus Francesca.

Ce i-a spus? Theresa nu ştia ce a înţeles, dar nu era momentul potrivit pentru a-l întreba şi astfel s-a limitat numai la a-i ţine mâna şi a-i face curaj, pentru că durerea îl chinuia din nou.

A fost transportat în interiorul clinicii fără prea multe dificultăţi şi Pietro a spus:

— Intervenţia trebuie s-o facem. Peste puţin mâncarea pe care a ingerat-o va părăsi stomacul şi riscăm să ne trezim cu o bucată de intestin în cangrenă. Sărmanul George. Trebuie să se căsătorească peste puţin timp şi nu aş dori să-l trimit în voiaj de nuntă cu un drenaj deschis.

Părea trist şi Theresa se întreba dacă era îngrijorat ca medic sau ca amic, sau dacă în persoana lui existao oarecare descurajare pentru că a descoperit că femeia pe care o iubea era pe punctul de a se căsători cu un alt bărbat.

— O să mă asişti, deci? Ea a făcut semn cu capul că da. Nu putea să se sustragă, fie din cauza promisiunii făcute Francescăi, fie pentru că şi George, înainte de a fi adus la clinică, îi ceruse acest lucru.

— Totul se va rezolva cu bine, ai să vezi, îi spuse lui Pietro.

— Nu sunt sigur, dar îţi mulţumesc pentru încurajarea ta. Oricum, sunt un chirurg destul de bun, ştii? A râs şi a continuat... Mai întâi să-ţi scoţi îmbrăcămintea aceea tulburătoare, şi va fi mai bine pentru noi toţi. Dar să nu o faci pierdută, pentru că vreau să te mai revăd astfel îmbrăcată.

Theresa a simţit cum bătăile inimii ei se accelerau. Pietro poate că începea s-o aprecieze ca femeie şi nu numai ca o pradă disponibilă?

— Nu ştiu dacă o să mă mai vezi, îţi amintesc că vreau să mă întorc acasă.

— Există întotdeauna ziua de aniversare a profesorului Nuttall. Ne vom putea întâlni din nou acolo.

— Da, printre alte sute de persoane, a murmurat ea, preocupându-se cu o altă infirmieră de pregătirea sălii de operaţie. Fata nu ştia engleza şi astfel au fost nevoite să se înţeleagă prin gesturi.

La puţin timp după aceea, a fost adus George în sala de operaţie, aflat deja în stare de semiconştienţă, din cauza medicamentelor administrate. Apoi a fost anesteziat şi drenat cu tuburi în scopul de a extrage conţinutul de mâncăruri din stomac. În timp ce se executa această operaţiune preliminară, chirurgul şi asistenta lui executau ritualul spălatului mâinilor şi braţelor, care se făceau în mod obligatoriu înaintea fiecărei operaţii.

Încă o dată, privirea lui Pietro s-a oprit asupra Theresei acum îmbrăcată în halat alb, dar a cărei imagine de mai înainte, când era impecabilă în

rochia aceea lungă şi pe corp, cu părul frumos de culoare arămie, care cădea în bucle graţioase şi-i acopereau ceafa şi umerii, îi mai stăruia încă în minte.

Theresa a privit în jur şi şi-a dat seama cât era de necesară prezenţa ei. De obicei intervenţiile la clinică trebuiau să fie planificate din timp, în aşa fel ca echipa de chirurgi să poată să-şi asigure asistenţa cea mai bună pentru fiecare caz în parte. În noaptea aceea personalul era redus la minimum necesar şi capacitatea ei de a se descurca în sala de operaţii, chiar şi în condiţii de urgenţă, ar putea să fie de un ajutor enorm.

Privind-o, Pietro i-a spus:

— Ţi-ai dat seama cât îmi eşti de necesară?

— Dacă nu aş fi fost eu, ai fi găsit tu modul de a ieşi din încurcătură. Oricum, George a fost norocos că i s-a făcut rău în timp ce se afla în compania noastră.

— Dacă nu aş fi putut să contez pe ajutorul tău, ar fi trebuit să-l ducem la spital.

pentru că aici nu avem serviciu de urgenţă şi prim-ajutor pe timpul nopţii.

Theresa s-a îndreptat spre căruciorul cu instrumentele chirurgicale simţindu-se fermecată, chiar dacă îşi dădea seama că acele complimente erau determinate de situaţia de urgenţă în care se aflau.

— O să fie cineva care să ţină despărţitorul? a întrebat Theresa, conştientă fiind de faptul că, la un moment dat al intervenţiei, ea singură nu ar putea să desfăşoare toate manipulările şi operaţiunile ajutătoare prevăzute.

— Sper ca în zece minute să sosească medicul de gardă, care în acest moment îşi încheie vizita medicală în saloane, a răspuns Pietro.

Chirurgul a executat incizia pielii, a legat venele micuţe şi a aplicat despărţitorul, delimitând câmpul operaţional prin intermediul fixajului cu fâşii din pânză sterilă. Abia începuse să facă incizia stratului muscular, în momentul în care a sosit asistentul. Theresa se prezenta mereu la înălţimea situaţiei, întinzând cu rapiditate şi precizie instrumentele care, de la un moment la altul, erau necesare. Treptat a fost pus în evidenţă

peretele lucios peritoneal, prin care se întrevedea o porţiune intestinală sugrumată între două fascicole musculare.

— Ce ziceţi? a întrebat Pietro. Theresa şi celălalt medic au privit atenţi cavitatea abdominală.

— Dar există pulsaţii? s-a hazardat Theresa, ştiind bine că, dacă circulaţia sanguină ar fi fost obstrucţionată complet, traiectul intestinal ar fi riscat să intre în cangrenă. Ceea ce ar fi necesitat o intervenţie mult mai complexă, întrucât ar fi trebuit înlăturată porţiunea aceea de intestin, care nu mai funcţiona.

I-a întins lui Pietro herniotomul cu care el a slăbit cu delicateţe strangularea musculară. Imediat după aceea porţiunea intestinală în cauză şi-a reluat culoarea şi sângele a început să pulseze.

— Am acţionat la timp, a exclamat Pietro. Putem să ne limităm să reparăm peretele abdominal.

Atmosfera a devenit dintr-odată mai destinsă şi toţi au subliniat norocul lui George, care reuşise să fie scos în afara oricărui pericol, fără a mai fi necesar să suporte o intervenţie mai dificilă.

Theresa, cu inima plină de bucurie, continua să-i dea instrumentele, tampoane, fire şi ace, mirându-se mereu de liniştea doctorului Bassano. De obicei, în situaţia aceea, când tensiunea s-a diminuat, chirurgii ar fi trebuit să devină vorbăreţi, arătând astfel uşurarea lor, dar Pietro continua să lucreze în linişte, cu precizie.

Nu îndrăznea nici măcar să se gândească că ar fi putut să fie supărat din cauza norocului lui George. Ar fi fost o monstruozitate să-ţi imaginezi că Pietro ar fi putut să dorească, chiar şi în subconştient, ca rivalul său în dragoste să nu scape teafăr.

— Termocoagulatorul, a cerut chirurgul cu voce autoritară. Theresa îşi imagina în ce stare de tensiune putea să se afle Francesca. Parcă îi vedea faţa palidă şi trasă, chipul unei femei preocupate pentru omul iubit.

Şi dacă Pietro ar fi aflat chiar în seara aceea că Francesca aştepta să se căsătorească cu George? în mod sigur acum ar fi trebuit să sufere în mod teribil, dându-şi seama că a contribuit la încununarea visului ei de dragoste cu un alt om.

— Bine, greul a trecut, a spus Pietro cu siguranţa profesională. A mulţumit anestezistului şi ajutorului de chirurg. Şi-a scos masca, a zâmbit infirmierei şi, privind-o pe Theresa cu ochii obosiţi, i-a mulţumit într-un mod politicos şi formal. În timp ce chirurgul se îndrepta spre camera de dezbrăcare, a fost politicos cu asistenţii care completau medicaţia.

Theresa a părăsit lent sala de operaţii. Se simţea toropită de căldură şi de o oboseală Neaşteptată. A ajuns în camera de dezbrăcare, şi-a scos îmbrăcămintea şi s-a băgat sud duş, bucurându-se de plăcerea de a simţi curând apa pe pielea ei. S-a şters şi s-a îmbrăcat cu lenjeria intimă. Era de acum ziuă şi apa lagunei părea colorată în roz şi în albastru. A căscat plictisită la gândul că trebuia să-şi îmbrace din nou rochia de seară. Absolut nimeni, văzând-o îmbrăcată astfel la acea oră, nu putea să-şi imagineze cum şi-a petrecut noaptea. Altceva decât petrecerea sau întâlniri romantice amoroase! Şi-a periat părul şi şi-a dat cu ruj pe buze. Pe neaşteptate şi-a amintit sărutul stăruitor al lui Pietro şi s-a simţit din nou cuprinsă de fiori şi tremurând de ură şi de pasiune. O tânără infirmieră a bătut la uşa ei şi i-a dat un bilet.

„Poţi să fii gata peste zece minute? Francesca vrea să audă din gura ta că intervenţia a decurs în bune condiţiuni, din care cauză, dragă domnişoară Callan, nu vei putea să pleci cu avionul înainte de prânz”.

— Am chemat o barcă cu motor, a spus Pietro. Era să uit că eşti îmbrăcată în acest fel: a privit-o critic.

— Nu aveam altceva. Am putea să trecem pe la hotel Danieli? Este încă prea devreme şi astfel voi trece neobservată.

El a încruntat din sprâncene.

— Desigur, nu este modul cel mai oportun să te întorci la hotel după o serată.

— Aş fi putut să dansez toată noaptea. Se mai întâmplă, nu ţi se pare? De fiecare dată când o fată vine târziu acasă, nu înseamnă **ca** a petrecut noaptea privind înăuntru la peritoneul cuiva! a încercat să glumească, dar în zadar pentru că el nu părea să aibă nici cel mai mic simţ al umorului.

Neprimind niciun răspuns, a continuat:

— Ascultă, eu mă duc singură la hotel Danieli, mă schimb şi apoi vin

acolo. L-a văzut că el îşi îmbracă pantalonii şi un maiou. Pentru tine este uşor, ai un apartament aici. Ţi-ar place să soseşti la hotel Cipriani, la prânz, îmbrăcat în smoking?

— Sigur că nu, dar nu vreau ca tu să mergi singură la hotel, a spus cu fermitate.

— Ştiu să-mi port singură de grijă, cum am făcut mereu, a protestat ea imediat.

— Dar nu în acest oraş. Vino cu mine, a adăugat Pietro pe un ton glacial.

Au urcat în holul unei clădiri aflate pe partea clinicii. El a deschis uşa şi Theresa se găsi într-o încăpere frumoasă, cu vederea spre un pod micuţ peste un canal.

— Este foarte frumos, a spus ea cu spontaneitate. Ăsta este apartamentul tău? Şi imediat s-a simţit foarte emoţionată pentru că se afla în casa lui Pietro.

El a confirmat şi a invitat-o să intre într-o cameră mobilată cu câteva piese antice. Podeaua era acoperită cu o mochetă albă şi lângă un perete se afla un pat minunat acoperit cu o husă mare din mătase.

Pietro a deschis dulapul-garderobă care se afla alături de camera de dormit, dând la iveală, de o parte, o mulţime de haine bărbăteşti, şi de cealaltă parte, multe bluze şi pantaloni de damă. Theresa privea neîncrezătoare la îmbrăcămintea aceea. Apoi a privit chipul nepăsător al lui Pietro şi a înţeles că trebuia să se aştepte la acest lucru. Care om bogat, italian, putea să posede un apartament aşa de frumos şi de elegant, fără să aibă o soţie sau o amantă cu care să trăiască?

El a ales o îmbrăcăminte din mătase turcoaz, un fel de chemisier, simplă şi elegantă, potrivită pentru orice ocazie, şi i-a dăruit-o.

— Probează asta, i-a spus fără menajamente şi a lăsat-o singură să se schimbe.

Ţesătura moale i-a alunecat pe trup mulându-se perfect pe corpul ei. Talia era potrivită şi i se părea că se află într-un magazin rafinat. Dar ce doamnă, cât ar fi de capricioasă şi iubitoare de îmbrăcăminte putea să aibă un număr aşa de mare de rochii noi? A împachetat rochia ei de seară şi a aşezat-o într-o pungă care se afla în şifonier.

— Am apreciat corespunzător, îţi vine bine, i-a spus Pietro la reapariţia ei în salon. Se adaptează cu celelalte accesorii ale tale. A râs ironic. Spune-mi, unde ai mai putea găsi în Anglia sau în America un bărbat care să se preocupe de asemenea detalii?

Ea a zâmbit. Era pe punctul de a protesta, pentru că nu-i plăcea să îmbrace îmbrăcămintea altei femei necunoscute, ale cărei lucruri erau împrumutate cu indiferenţă, dar a fost surprinsă de privirea lui Pietro. Mai mult ca sigur că el suferea pentru că trebuia s-o revadă pe Francesca şi să întreţină relaţii prieteneşti, cu toate că ştia că ea urma să se căsătorească cu alt bărbat.

— Îmi vine foarte bine? Eşti sigur că nu o să-i displacă stăpânei? **Mă** simt puţin jenată, şi chiar **că** aş fi prefera**t să** umblu îmbrăcată în rochia mea lungă, la ora asta. Îi **venea să** râdă. Se simţea ca un personaj din filmele acelea americane în care femeile sunt îmbrăcate în ţinuta de seară la orice oră. Ar fi trebui**t să** intonez orice motiv muzical pentru a completa atmosfera.

El o privea fără să spună nimic.

— Acum hai să mergem, suntem în întârziere deja. A închis uşa apartamentului şi Theresa se întreba dacă cealaltă femeie avea o legătură cu chei. Cine putea să fie norocoasa proprietară a atâtor splendide articole de îmbrăcăminte? O femeie cu o talie apropiată de-a ei, dacă îmbrăcămintea era un indiciu. O tânără care iubea culorile vesele. Francesca? Imposibil. Nu, este de statură mai mică şi pare să aibă un stil personal în a se îmbrăca.

Pietro a sustras-o de la gândurile ei ajutând-o cu mult zel să urce în barcă, cu toate că Theresa credea că el era mai preocupat de îmbrăcăminte decât de persoana ei. Se gândea ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi întâlnit, din întâmplare, cu amanta lui. Rochia pe care o îmbrăcase era clar un unicat şi nu se putea să nu-şi dea seama că o străină, aflată în compania lui Pietro, îmbrăcase una din rochiile sale!

Dimineaţa era proaspătă şi luminoasă şi Theresa avea starea ciudată a celei care a petrecut o noapte albă, dar simte răcoarea zilei următoare şi este în mod iremediabil trează. Îi era tare foame şi a privit la ceas

gândindu-se dacă Francesca va putea să pregătească masa aşa de repede.

Şi Pietro s-a uitat la ceas şi apoi, zâmbind cu un aer de complicitate, a exclamat râzând:

— Ştii la ce mă gândesc? Să mâncăm înainte de a o anunţa că am sosit.

— Dar ea nu ne aşteaptă cu masa?

— Atunci o să mâncăm de două ori. Eu nu-mi fac probleme şi cred că nici tu.

A condus-o în sala alăturată a restaurantului, unde au mai cinat înainte cu câteva ore şi ospătarul nu a arătat nicio surprindere la solicitarea lor, cu toate că nu era decât ora şase şi jumătate dimineaţa.

— Cred că s-a obişnuit cu clienţii care pleacă şi vin la orice oră din zi şi din noapte, s-a gândit Theresa.

Zgomotul unui avion în faza de aterizare i-a reamintit de plecarea ei şi s-a întrebat când va reuşi să plece. Ziua aceea prevestea ceva care o mai reţinea în acest oraş. Pietro găsea orice pretext pentru a o face să mai rămână, cu toate că în prima zi îi spusese că trebuia să-şi pregătească imediat valiza pentru a se întoarce în ţara ei. O voia aici, cu toate că părea să nu dorească prezenţa ei şi că o considera o sursă de ameninţări la propria lui reputaţie.

Cafeaua era tare şi caldă, însoţită de un pahar cu lapte şi altul mai mic cu smântână. Pe masă se aflau pâine caldă de la cuptor, diferite tipuri de gemuri şi unt întinse pe bucăţele de pâine. Theresa a refuzat ouăle, dar îl privea pe Pietro cum mânca totul cu entuziasmul unui adolescent. Se simţea plină de dragoste şi de tinereţe faţă de el, cu toate că trebuia să sufoce orice iluzie şi să nu-şi facă proiecte. El era îndrăgostit de Francesca, cu toate că ascundea acest lucru foarte bine. Pe de altă parte, un bărbat obişnuit să mascheze perfect propriile emoţii cu pacienţii, trebuie să fi învăţat să se controleze cu uşurinţă.

Theresa s-a posomorât. Mentalitatea italiana a lui Pietro poate că făcea ca totul să fie facil. Experimentase personal modul de reacţie la frustrările amoroase. Prefera să uite cum a putut să încerce s-o folosească pentru a alunga simţămintele ei sexuale. Acel om, faţă de care avea oroare, era cu

totul diferit de tânărul atrăgător şi relaxat care întindea untul şi gemul pe bucăţele de pâine şi-o servea. Şi apoi, exista încăperea de deasupra clinicii şi dulapul plin cu îmbrăcăminte de femeie, care indicau prezenţa, nu întâmplătoare, a unei femei.

Şi-a muşcat buzele. Dar ce combinaţie putea să aibă cu o tânără? în mod sigur nu era îndrăgostit de alta, pentru că o iubea pe Francesca. Atunci ce sens mai avea atitudinea dispreţuitoare faţă de Luigi, când el se comporta exact în acelaşi fel? Şi toate pretextele acelea de a-şi salva propria reputaţie, ca şi cum ar fi fost o persoană cu o conduită de neînţeles? Era doar un mare ipocrit. Theresa a găsit oribilă întreaga afacere şi s-a convins tot mai mult că nu accepta amestecuri în felul lui de viaţă.

„Dacă nu l-aş iubi aşa de mult şi nu m-aş simţi rău numai la gândul să nu-l mai văd deloc, mi-ar fi foarte uşor să mă urc în primul avion şi să dispar din acest loc vrăjit”, se gândea ea.

— Aşa o să fie mai bine, a spus el zâmbind într-un mod răutăcios, încât o făcea să se îndoiască de sinceritatea lui.

— Da, chiar şi eu mă simt binedispusă. Zâmbesc după ce mănânc, a glumit Theresa.

— Fii atentă să nu râzi prea mult. Însă, Luigi s-a întors şi eu va trebui să rămân în clinică toată ziua.

— Nu mă interesează, a răspuns Theresa.

— El va lucra în apartament şi cred că ar fi mai bine ca tu să stai departe de el.

— Dar trebuie să dorm. Am multe ore de somn de recuperat. Ochii tăi se prezintă bine, dar ai mei stau deschişi printr-un miracol. Pietro a vrut să-i dea replica, darea a fost mai rapidă şi a continuat: Apropo de ochi, se pare că ai tăi nu au probleme. Nu prezintă semne de infecţie. Oricum, am să-ţi pun încă câteva picături de colir, înainte de a sosi Francesca.

Ascultător, el s-a aşezat pe scaun cu capul pe spate şi Theresa a scos din geantă sticluţa folosită şi în seara precedentă.

— Mulţumesc, a fost răspunsul scurt şi formal. Ascultă, ştiu că mai înainte voiai să-mi spui să-mi văd de treburile mele. Ea s-a înroşit. Îl

cunosc pe Luigi şi tu nu te afli în lumea ta, poţi într-adevăr să fii în pericol. Sunt atâţia oameni gata să profite de tine, de frumuseţea ta, de nevinovăţia ta.

— Nu sunt chiar aşa de lipsită de apărare după cum arată aparenţele, a replicat ea.

— Ştiu şi cred chiar că tu trebuie să fii foarte îndrăgostită de cineva şi foarte fidelă, sau...

— Pietro! Francesca înainta spre ei cu paşi precauţi, ca şi cum s-ar fi temut să primească veşti proaste. Theresei i se părea că femeia se temea de această întâlnire, dat fiind că s-a folosit de amicul său ca paravan pentru a putea să continue povestea de dragoste cu George.

Cei doi s-au îmbrăţişat în timp ce el îi spunea în italiană cuvinte de încurajare.

— Nu-ţi face probleme, peste câteva zile va fi bine.

Theresa s-a simţit încă o dată în plus, singură şi nefericită. A cerut cameristului altă cafea şi prânzul pentru doamna Vidali.

— Îţi mulţumesc şi ţie că ai venit. Ai fost foarte amabilă. Mă temeam că Pietro nu are să-mi spună tot adevărul. Ştii, are o inimă tânără şi încearcă de fiecare dată să mascheze ştirile rele.

— George va fi foarte bine în câteva zile. Ne-am făcut griji, dar Pietro a reuşit să intervină în timp util. Chiar şi o oră contează în astfel de cazuri.

— Însă tu ai fost cea care ţi-ai dat seama că îi este rău şi ai acţionat. Am să-ţi fiu recunoscătoare toată viaţa. Chiar şi peste mulţi ani, când vom fi căsătoriţi şi din grijile de azi nu va mai rămâne decât o palidă amintire, eu am să-ţi fiu recunoscătoare.

— O să poţi să-l vezi azi la prânz, dar pentru puţin timp, pentru că George nu va avea poftă de vorbă. Am să vin să te iau pe la patru, i-a promis Pietro.

— Şi Theresa? Ai să vii cu mine, da? a întrebat femeia.

— Nu, trebuie să mă odihnesc. I-a spus-o ca şi cum i-ar fi prescris el să doarmă. Ce l-o fi făcut să-şi schimbe opinia, în afara celei de a-l ţine sub observaţie pe Luigi?

— Dacă la întoarcere te opreşti la Danieli, am putea să luăm masa cu

toţii împreună. Este şi Luigi, a continuat Pietro.

— Ah. Canalia aia simpatică! a exclamat râzând Francesca.

Theresa a zâmbit. Deci, chiar şi rafinata şi graţioasa Francesca se gândea că frumosul italian ar poseda un anumit farmec. Poate că îl cunoaşte mai mult decât îşi putea imagina Theresa.

„Toţi ăştia par să considere dragostea ca un joc de seducţie”, s-a gândit tânăra.

Pietro turnă altă cafea în ceşcuţe şi nu lăsă să-i scape absolut nimic privind decepţia şi gelozia pe care trebuia să le încerce în aceste condiţii.

A văzut-o pe Francesca privind perplexă îmbrăcămintea Theresei şi a întrebat-o:

— O recunoşti?

Ea a zâmbit puţin cam forţat şi s-a adresat lui Pietro:

— Foarte drăguţă, îi stă bine, şi celelalte?

El a zâmbit.

— Sunt toate acolo, aşezate în ordine, în dulap. Mi-am dat seama după privirile tale că ai recunoscut această rochie.

— Selima ştie? a întrebat doamna.

— Nu încă. A ridicat din umeri. Sper să nu-şi dea seama mai înainte de a-i spune eu. Cred că se va reîntoarce în seara asta, a precizat Pietro.

Dacă ar fi vorbit în italiană, Theresa ar fi putut să se detaşeze privind spectacolul oferit de soarele abia răsărit, pe apă, sau să asculte rumoarea făcută de ambarcaţiunile care clătinau laguna, chiar sub zidurile terasei. Dar cei doi îşi spuneau cuvinte pe care ea le înţelegea şi care întrucâtva o priveau. Se simţea ca o fantasmă despre care se vorbeşte, dar pe care nimeni nu o vede.

„Sunt aici, ar fi vrut să strige. Va amintiţi de mine? Sunt fata de care vă folosiţi când este necesar, dar care apoi este lăsată să stea pe un fotoliu în aşteptarea următoarei intervenţii”.

— Dacă Francesca nu mai are nevoie de mine, mă gândesc să mă întorc la hotel Danieli, a spus ea şi cei doi o priviră uimiţi. Am atâtea lucruri de făcut, pentru că mă gândesc că munca mea aici s-a terminat. Trebuie să-mi pregătesc valizele şi să văd ce curse am spre patrie. Apoi a continuat

cu o voce calmă: Ce să fac cu rochia asta? S-o trimit la curăţat?

— Păstreaz-o, i-a sugerat Pietro. Sunt atâtea în dulapul acela.

Theresa a zâmbit cu indiferenţă.

— Mulţumesc, va fi ca o amintire din această experienţă.

— Promite-mi că o să ne revedem în seara asta, înainte ca tu să stabileşti plecarea definitivă.

Francesca îi vorbea aruncând o privire rapidă lui Pietro care avea o expresie distanta şi indiferentă.

— Bine, Francesca, ne vedem în seara asta, astfel ai să-mi dai ultimele ştiri despre George.

A şters-o, conştientă de faptul că doi ochi negri urmăreau, observa fuga ei. Dar era chiar o fugă?

S-a aşezat ghemuită pe una din băncile aflate în staţia vaporaşului pentru San Marco. Scăpa de înjosire, dar situaţia era prea dificilă. În dulapul acela mai existau multe alte toalete în aşteptarea fetelor care erau gata să se vândă pentru câteva obiecte de îmbrăcăminte. Dar ea nu era una dintre acelea. Era furioasă pe Pietro, Francesca, Se lima şi pe toţi ceilalţi care i-au provocat dureri de cap şi palpitaţii de **inimă** în aceste zile. A privit cu duşmănie o femeie care cobora din vaporaş, care îi ceruse scuze crezând că a atins-o cu piciorul.

CAPITOLUL VII

În timp ce răsucea cheia în broască, Theresa a auzit voci care veneau din interiorul apartamentului şi a încercat o oarecare uşurare. Una era să proclami în faţa lui Pietro că eşti în stare să ai grijă de tine însăţi, şi alta era să înfrunţi în realitate asalturile lui Luigi. Însă, dacă stătea de vorbă cu cineva, ar putea să intre şi să umble prin camera ei, fără să se teamă că va fi blocată de acel donjuan incorigibil.

— Hugo! Cu o plăcere sinceră l-a revăzut pe americanul care a stat lângă ea la masa de cină în seara precedentă.

— Salut, frumuseţe! Ce face George? L-aţi aranjat de sărbătoare? Mâna lui mare a făcut-o să dispară pe cea a Theresei în strânsoarea de salut.

— Este bine. Nu-i convine acum că este drenat cu furtunuri şi furtunaşe pe lângă el, dar peste câteva zile va fi din nou în formă.

— Bine! Ştiţi, mi se pare incredibil, privindu-te, că tu ai luat parte la intervenţie. Eşti o păpuşică pe care nimeni nu ar putea să şi-o imagineze la lucru în astfel de situaţii.

— S-au dus timpurile când femeia era un fleac pe care să-l scoţi la plimbare. Păpuşile lucrează în ziua de azi. I-a spus ea râzând.

— Pari puţin cam plictisită. Eşti obosită? a întrebat-o Luigi grijuliu. Hugo a fost gata să-i ofere imediat o tărie de băut, s-o reconforteze.

— Nu, mulţumesc. Sunt epuizată, aş vrea să dorm. Luigi părea să aprecieze intenţia ei. Ce putea să aibă în minte să facă, după ce vor rămâne singuri?

— Te întorci pe aici, mai târziu, Hugo? Vor veni şi Pietro cu Francesca. Astfel vom putea să luăm cina cu toţii, i-a propus tânăra.

— Fantastic!

— Bine, comandă ceaiul pentru ora şase şi întoarce-te aici. Astfel îl vom lua împreună. La acea oră sper să fiu şi eu trează. Apropo, nu eşti obligat să bei ceaiul, poţi să iei ceea ce preferi tu.

Luigi părea contrariat.

— Dacă tu dormi, eu nu mai pot să lucrez.

— Sigur că poţi. Nu ai un birou în camera ta? i-a zâmbit serafic. Chiar şi tu eşti invitat în seara asta. Mi-a spus Francesca. Acum scuzaţi**-mă.** A continuat tânăra. Sunt frântă cu adevărat. Hugo, dă-i tu un telefon lui Pietro şi spune-i că vei fi cu noi.

— Dau imediat. Astfel îi voi spune să aducă o tânără şi pentru Luigi şi vom fi toţi cu perechi, a răspuns Hugo.

Theresa a intrat în camera ei şi s-a închis cu cheia pe dinăuntru, râzând la gândul că va fi adusă o tânără şi pentru Luigi. Ce insultă pentru un cocoşel ca el!

S-a dezbrăcat, a aşezat rochiţa frumoasă în şifonier şi s-a aruncat în pat lăsându-se legănată de triluri catifelate care ajungeau până la ea din afară.

Pe timpul stării între somn şi veghe a auzit şi şuieratul prelung al sirenei navelor care părăseau portul. În penumbra camerei întrevedea de fiecare dată-chipul lui Pietro, atât de plăcut şi deschis: exprima dragoste de viaţă şi cinste. Cum putea un chip asemănător să se împace cu ceea ce ştia despre el? Un monstru al insensibilităţii, gata să folosească orice femeie pentru plăcerile sale, fără scrupule şi reţineri.

Îl auzea pe Luigi plimbându-se înainte şi înapoi, ca un leu în cuşcă, dar ea se afla în siguranţă şi pleoapele îi deveneau tot mai grele.

S-a trezit cu un gând fix în minte. Ce i-a spus Pietro de dimineaţă la masă, înainte de a sosi Francesca? Că ea era sau prea îndrăgostită de cineva, sau... Nu a putut să termine. **O** acuza cumva că este frigidă? Îi imputa **că** virtuţile ei se datorau faptului că nu are reacţii sexuale normale?

Theresa şi-a amintit perioada când era elevă infirmieră. S-a aflat în situaţia de a înfrunta acel tip de şantaj moral când un medic tânăr cu ochi mari albaştri, care părea chitesenţa inocenţei, a încercat să o facă să creadă că numai o fată frigidă putea să refuze să se culce cu el. Din fericire nu a cedat la acea logică perversă. Mai târziu a trebuit să-şi dea seama că orice fată frumoasă era supusă acelui tip de provocare.

Chiar şi Pietro, deci, recurgea la mijloace asemănătoare? A auzit nişte

voci şi a înţeles că Hugo s-a întors. Acum putea să descuie uşa şi să se aventureze în baie făcând un duş.

În timp ce trecea, înfăşurată bine în halat, l-a văzut pe Hugo făcându-i cu ochiul din spatele lui Luigi, într-un semn de înţelegere, şi pe neaşteptate i-a venit ideea că americanul nu se afla acolo întâmplător, şi că Pietro ar putea fi cel care i-a cerut să treacă şi să stea mai toată ziua pe acolo pentru a exercita o protecţie sigură. Nu ştia ce să mai gândească despre această ipoteză. Sigur, prezenţa lui Hugo, un bărbat aşa de prietenos şi spontan, o făcea să se simtă în largul său; a respirat adânc, simţindu-se refăcută şi odihnită.

A îmbrăcat rochia de in de culoare maro şi a asortat-o cu un fular de şifon verde legat la gât. Îmbrăcămintea turcoaz în schimb stătea în şifonier şi acolo va rămâne până în momentul în care trebuia s-o pună în valiză. Dacă ar putea, ar duce-o în Anglia ca amintire şi probă a faptului că bărbaţii italieni sunt frumoşi şi atrăgători, dar în mod absolut fără inimă.

Când a sosit ceaiul, Theresa l-a servit pe fiecare, ca o adevărată stăpână a casei. Hugo, care părea că iubeşte mult băuturile fine, a spus că a vorbit cu Pietro şi că se vor întâlni la opt la barul hotelului.

— O cunoşti cumva pe Selima? l-a întrebat Hugo pe Luigi.

Theresei i-a tremurat mâna şi a vărsat puţin ceai. Rostirea acelui nume a indispus-o, ca şi cum proprietara rochiei turcoaz putea să apară în carne şi oase în orice moment şi să-i facă o scenă în faţa tuturor.

— Selima? Este la Veneţia? Luigi părea foarte interesat de această persoană.

— Da. Pietro spune că se află în trecere pe aici, astfel că am fi bucuroşi să o putem invita să iasă cu noi în seara asta. Ţi-am găsit o fată, o să fii mulţumit, cred, a zis Hugo.

Bucuroşi să o putem avea alături de noi pentru o seară? Dar cine era femeia aceea aşa de căutată şi plină de angajamente? Poate că era o profesionistă, o damă de mare clasă, foarte căutată de bogătaşii veneţieni atunci când se oprea în oraş.

Theresa se simţea în mod ciudat curioasă.

„Am să pot observa cum se comportă lumea de acest fel, s-a gândit

aproape distrată. Era ca şi cum aş pune o mască dintre cele pe care le-am văzut într-o vitrină. Sub mască voi putea să plâng de durere, dar la suprafaţă voi putea să fiu veselă, frivolă şi dezinvoltă cu această lume stranie”.

A sunat telefonul. Era Pietro care întreba dacă pot să coboare zece minute ca s-o primească pe Francesca şi Selima care trebuiau să sosească. El o să mai întârzie puţin.

— Vom coborî imediat, a spus Hugo, care a răspuns la telefon.

Theresa şi-a dat seama distrată că Luigi a alergat în baie pentru a se aranja frumos. Se auzea cântând cu pasiune o arie din Puccini, aceeaşi pasiune pe care o rezervase pentru Selima, s-a gândit răutăcioasă.

— Selima a sosit la momentul potrivit, a spus Hugo cu un aer complice. Ai văzut că Luigi te-a măsurat din cap până în picioare?

— Ce minune! Tu nu ştiii cât de mult am dorit azi prezenţa ta, i-a spus Theresa pe un ton plin de afecţiune.

— Este o plăcere să pot fi de folos unei fete frumoase ca tine. Şi ceea ce a spus este adevărat, a zis Hugo.

— Cine a spus şi la ce te referi? a întrebat ea curioasă.

— Eşti gata? Atunci să mergem sau vom fi şi noi îmbătaţi de mirosul apei de colonie pe care Luigi şi-o toarnă pe el acum, a spus Hugo râzând şi împingând-o afară din apartament, spre lift.

Theresa se întreba cum ar putea să fie viaţa lângă un om ca Hugo: fără mofturi, plăcută, liniştită, dar în mod iremediabil plictisitoare. Se mai întreba ce a vrut să spună cu fraza aceea misterioasă şi şi-a propus să-l întrebe.

Inima ei a început să bată nebuneşte când s-a aflat în faţa lui Pietro, care ieşea din lift. În orice caz o afecţiune comodă era mult mai bună decât acea pasiune devastatoare, decât acea nesiguranţă care ameninţa să o sufoce.

„Nu am orgoliu deloc, îşi reproşa, ştiu că-l doresc cu orice preţ, în orice condiţii”. A fi lângă el însemna chin şi extaz, numai o simplă atingere a lui îi făcea rău şi dăruirea, dacă o accepta, trebuia să fie în acelaşi timp chin şi bucurie supremă.

Pietro urca în cameră să se schimbe şi se grăbea. S-a scuzat şi în trecere i-a atins în mod involuntar braţul. Acel simplu contact a fost suficient pentru a o excita şi a o face să retrăiască din nou cu intensitate majoră emoţia sărutului neprevăzut din lift. De atunci a urcat numai pe picioare, sau folosea liftul de la capătul coridorului. Cu Hugo a intrat însă în acea cabină şi a fost asaltată de amintirea clipelor pline de pasiune suportate şi dorite în acelaşi timp.

Francesca tocmai traversa holul în compania unei tinere blonde şi elegante, care avea nişte ochi mari albaştri şi veseli şi o gură frumoasă, care zâmbea tot timpul. Theresa a trebuit să admită că noua cunoştinţă avea un aspect mai mult simpatic decât foarte plăcut. Era îmbrăcată cu pantaloni albaştri şi decolteul mare de la o bluză ar fi monopolizat atenţia lui Luigi pentru toată seara, s-a gândit Theresa.

— L-am văzut pe George, are un aspect teribil. Trebuie să ne căsătorim cât mai repede posibil pentru ca să mă pot îngriji de el, a anunţat Francesca triumfătoare.

— Atunci, cam pe când va fi nunta?

— Pietro zice că trebuie să mai aşteptăm puţin, dar nu prea mult, sper. Theresa avea senzaţia că Francesca a luat decizia cum şi când a vrut, neţinând cont de recomandări.

— La să-l cel puţin să se pună pe picioare!

— George se va reface foarte repede. A cerut să te vadă, Theresa. Mergi să-l vezi mâine?

— Da, vreau să-i fac o vizită înainte de a pleca spre Anglia.

— Rămâi aici. Nu ai motive ca să pleci. Ai o cameră şi o vacanţă plătită şi suficient timp liber până la începerea viitoarei tale munci. Eu vreau să rămâi şi apoi, Pietro are nevoie de tine, a rugat-o Francesca.

— Nu cred. Theresa refuza să se lase convinsă. Trebuie să plec. Trebuie să văd nişte persoane înainte de a începe cursul la Queen Charlotte Hospital.

— Dar eu credeam că ai venit aici pentru a-l ajuta pe Pietro.

— Am fost angajată pentru a-l îngriji pe sir Julian şi eu am rămas pentru că Pietro mi-a cerut să-l ajut la câteva intervenţii. Am făcut ceea ce am

putut şi acum trebuie să plec.

— Dar de ce, draga mea? Doresc atât de mult ca tu să nu fii îndrăgostită de cineva din spitalul acela unde se nasc copii, Queen Charlotte, vreau să spun, a insinuat Francesca, mai mult curioasă decât amabilă.

— Nici în ruptul capului! Nici măcar nu am pus piciorul acolo, aşa că nu puteam să am vreun iubit acolo.

Pentru prima oară, sosirea lui Luigi i-a fost agreabilă pentru că a scos-o din încurcătură, trebuind să nege că este îndrăgostită. Luigi era bărbierit proaspăt şi îmbrăcat într-un compleu de gabardină deschisă, călcat ireproşabil. S-a apropiat de ei, aruncând ochii asupra, Selimei care îl privea distrată.

— Nu poţ**i să mă** îmbrăţişezi, dragă, eşti prea frumos în seara asta. Costumul tău se va mototoli.

El a sărutat-o uşor pe buze, ca între vechi amici, şi luând-o de mână i-a şoptit că costumul putea să-l dezbrace imediat ce va dori acest lucru.

Francesca a zâmbit.

— Selima se află aici în trecere, are alte obligaţii, din această cauză trebuie să ne bucurăm cu toţii de puţinul timp cât va sta cu noi. Luigi, va trebui să ai răbdare, nu poţi s-o acaparezi total numai pentru tine.

— Dar sunt nebun? Sigur Francesca ştia că Selima era fata care locuia în acea cameră elegantă. Şi mai mult, îşi amintea că chiar ea a rostit numele ei, când discuta cu Pietro.

„Nu voi înţelege niciodată ce le trece prin minte acestor aristocraţi veneţieni” a oftat Theresa. Cu atât mai mult merită să se relaxeze şi să încerce să se distreze în această seară.

„Dacă aş rămâne mai mult timp în acest oraş, unde totul pare ambiguu şi inevitabil, mi-aş asuma riscul de a fi contaminată şi de a mă comporta la fel ca ei. Dar nu vreau absolut deloc să se întâmple acest lucru”.

Când a sosit Pietro, a trecut neobservat pentru că toţi erau cufundaţi într-o atmosferă de glume şi râsete. Numai ea era în aşteptare ca să vadă chipul lui, să audă din nou vocea lui. Să fie dominată de prezenţa lui, pentru a da un sens acestei serate.

A observat imediat, cu un gol în inimă, că era îmbrăcat într-o cămaşă de

culoarea rochiei pe care o alesese ea şi era foarte frumos, de o eleganţă sobră şi masculină.

Alegerea culorii aceleia era o pură coincidenţă sau se cuibărise în el o dorinţă inconştientă s-o imite, să acţioneze la unison pentru a sublinia o legătură înfiripată între ei?

S-a comandat şi s-a băut Martini, şi s-au constituit pe perechi.

Luigi şi Selima se aşezaseră unul lângă altul şi Theresa îl căuta cu privirile pe Hugo, dar l-a văzut vorbind în tête-a-tête cu Francesca. Nu-i rămânea decât să stea aşezată unde era, şi imediat Pietro a fost lângă ea.

S-a gândit la cât putea să fie el de plictisit. Francesca, femeia pe care o iubea, era prinsă cu proiectele sale matrimoniale şi stătea la taifas cu prietenul viitorului soţ şi Selima, amanta lui, se distra cochetând cu Luigi care o curta. Lui Pietro nu-i rămânea decât să-i ţină companie unei tinere obişnuite, îmbrăcată modest, care nu ştia să cocheteze şi nici măcar să exploreze artele secrete ale seducţiei, cu care el era în mod sigur obişnuit.

— George şi-a revenit într-adevăr? l-a întrebat în timp ce el se aşeza în fotoliu, întinzându-şi picioarele lungi pe covorul persan. Cu părul puţin ciufulit, avea un aer de băieţel.

— Dar este puternic ca un cal şi dacă i-am permite, cine ştie ce ar mânca.

— Bărbaţii se comportă ca nişte copii când este vorba să fie îngrijiţi. Cu cât sunt mai în vârstă, cu atât e mai dificil. Şi apoi, dacă au o personalitate puternică, nu acceptă niciun sfat şi vor să facă totul după capul lor, i-a spus ea în mod aluziv.

— Eu am fost ascultător. M-am lăsat să-mi fie inundaţi ochii cu dezinfectant.

— Numai pentru că cunoşteai pericolul la care te puteai aştepta. L-a fixat. Acum mi se pare perfect sănătoşi ochii tăi, i-a spus după ce l-a studiat cu o atenţie deosebită.

— Aceasta este unica ocazie în care găseşti că este interesant să priveşti un om în ochi? Ştiu că trebuie să-ţi fiu recunoscătoare pentru solicitudinea ta, dar aş prefera să nu ştiu cu atâta siguranţă la ce te gândeşti de fiecare dată când mă priveşti. Crede-mă, ar fi puţintel mai

electrizant.

Ea a privit în altă parte, confuză din cauza ironiei sale.

— Este o deformaţie profesională. La început priveam la toate persoanele ca la pacienţi potenţiali, diagnosticând o mulţime de suferinţe. Cine ştie ce teamă le-ar fi dacă ar şti!

El a râs.

— Chiar şi tu făceai asta? închipuie-ţi că eu, de cele mai multe ori, am sfătuit prietenii şi cunoştinţele să meargă să se consulte la medic. Nu puteam să suport să nu intervin. Acum când am o experienţă majoră, sunt mult mai puţin convins de ceea ce spun. Cu cât înveţi mai multe, cu atât eşti mai nesigur în stabilirea unor diagnostice corecte. Şi apoi, intervine aspectul logic, pe care noi medicii îl ignorăm. Cine ştie câte boli nu sunt numai psihosomatice?

— Nu în chirurgie, gândesc, a replicat Theresa.

— Şi cine ştie? Dacă lumea nu-şi manifestă propriile emoţii, toată energia aceea se revarsă spre interior şi se localizează asupra unui organ mai slab, pe care-l loveşte. Că stress-ul constituie cauza multor infarcturi, o ştie de acum toată lumea, dar ce se face în scopul învăţăturii pacienţilor ca să domine stress-ul? îngrijim şi tratăm inima ca pe o simplă pompă musculară, dar o inimă plină de angoase nu se poate asemăna cu o pompă pe care o repari şi o pui în funcţiune din nou. O inimă frământată merită o diagnoză specială.

— Şi atunci care este cura, doctore? a întrebat Theresa încercând să pară veselă şi lipsită de gânduri. O vedea pe Francesca râzând distrată ca o fetiţă. Cum putea să se comporte aşa în prezenţa omului pe care l-a determinat să-şi facă iluzii şi acum l-a abandonat pentru altul?

— Este un proces foarte lung şi greoi, nu este adevărat, Theresa?

Era aşa de preocupată încât nu mai putea să-şi stăpânească sentimentele care, din cauza tensiunii, păreau să-i spargă paharul cu picior pe care îl ţinea între degete.

— Şi tu cum de ştii? a murmurat. Chiar atunci când s-a convins că nu are nicio idee despre sentimentele sale o făcea să înţeleagă că era îndrăgostită. Încă o dată şi-a dat seama de puterea farmecului lui şi intuia

deja că ar fi fost suficient un mic gest pentru a o face să-i cadă în braţe, fără nici cea mai mică rezistenţă.

— Cum de ştiu? O privea curios. Ai văzut şi tu aceste cazuri. Nu-şi vor reveni fizic până când nu vor găsi un alt partener şi se vor îndrăgosti din nou, uitând pe acea **fiinţă** care, pentru o bună perioadă din viaţa lor, părea să fie unica persoană pe lume demnă de dragoste. S-a aplecat puţin în faţă spre ea. Ştim atât de puţin despre ceea ce gândesc alţii. Ochii negri încercau să se fixeze cu căldură în cei verzi ai Theresei. Când lucrăm împreună se creează un raport de mare înţelegere dar apoi, în afara sălii de operaţie, simt cum se lasă o barieră între noi. Dacă te-ai ofensat din cauza acelui sărut pe care ţi l-am dat, te rog să mă scuzi. Nu ştiam **că** tu ai fi putut să fii îndrăgostită de altcineva.

— Şi acum ce ştii?

— Ştiu că există un om în viaţa ta, care înseamnă totul pentru tine şi deci îţi promit că niciodată nu-ţi voi mai face avansuri. Dacă vei mai dori să lucrezi cu mine la clinică nu voi interfera sub nicio formă meseria cu viaţa ta particulară şi sentimentele tale. **A** zâmbit. Nu că-mi este uşor. Dar apreciez foarte mult capacităţile tale în momentele în care ştii să-mi impui un comportament ireproşabil.

Ea se simţea rău. Deci, devenise corect şi înţelegător numai pentru a o convinge să rămână la Veneţia ca să lucreze cu el.

În spatele tuturor acelor zâmbete nu exista decât preocuparea de a coopera în munca în sala de operaţii. Voia să o asigure din nou că nu vor mai fi iniţiative sexuale în confruntările dintre ei, astfel încât să obţină deplină încredere.

— Să mergem mai departe. Scufiţa Roşie, a spus lupul travestit. Dar din fericire nu a uitat de numeroasele articole de îmbrăcăminte din şifonierul aflat în apartamentul lui.

— Trebuie să **mă** întorc acasă, i-a spus încercând o plăcere obscură, observând că chipul lui Pietro se încrunta şi ochii nu ştiau să-şi mascheze deziluzia.

— Trebuie să-ţi cuceresc mai mult inima, a replicat el.

— Astfel ai decis că sunt capabilă să iubesc. La hotel Cipriani, azi de

dimineaţă, aveai o altă părere, dar nu ai avut timp să ţi-o expui în întregime.

A privit-o îndelung şi Theresei i s-a părut că este dezbrăcată încet de privirea lui, atât de intensă şi penetrantă. Se simţea încă foarte fragilă în prezenţa lui. Se temea **că** nu va reuşi să ascundă ceea ce simţea pentru el şi a fost recunoscătoare Francescăi care, c**hiar** în acel moment, a venit să-i cheme **la cină.**

— Hai, veniţi la masă. Pot să pariez pe orice că staţi şi discutaţi despre bolnavi şi bolile lor. Nici nu vreau să mai aud de aşa ceva. George, ca pacient, îmi ajunge şi îmi dă speranţe.

Luigi şi Selima se aşezaseră deja şi se amuzau copios pe seama unor glume. Francesca părea că vrea să-l monopolizeze pe Hugo pentru tot restul serii şi astfel ea ar fi putut să-l aibă alături pe Pietro în permanenţă.

Încă o dată, părea destins, au fost întrerupţi chiar în momentul în care el ar fi putut să-i spună ceva neplăcut. Theresa se întreba de ce oare ar fi dorit să ştie lucruri neplăcute. Era un joc care îi aducea numai durere. Mai bine să nu mai aducă deloc în discuţie acest argument şi a sperat că Pietro va uita discuţia lor.

Candelabrele aveau abajururile de culoare roz şi difuzau o lumină delicată şi confuză, conferind chipurilor invitaţilor o fascinaţie discretă. Mâna lui Pietro era rezemată de masă, alături de a ei, şi ea nu a rezistat tentaţiei de a i-o atinge, prefăcându-se că acel gest a survenit din întâmplare. S-a simţit tremurând de emoţie, dar el şi-a retras-o imediat, rămânând nepăsător.

Mâncarea era delicioasă, o bucătărie delicată de înalt nivel, şi vinul uşor şi proaspăt te ducea la a bea mai mult decât voiai.

Luigi avea deja ochii lucioşi şi Selima era tot mai uşor predispusă râsului. Pietro o ignora în total şi Theresa se întreba dacă nu cumva voia să-i demonstreze că ştie să-şi păstreze tactul şi pasiunile la distanţă. Mai mult, nici măcar Luigi nu mai prezenta o problemă în acea seară şi Pietro putea să evite să mai stea la pândă.

Când au ieşit pe verandă pentru cafea, Theresa s-a apropiat de Hugo pentru a se distra şi să vorbească cel puţin câteva momente cu el.

Americanul însă voia să facă doi paşi şi a spus cu voce tare:

— Dar ce să facem aici înăuntru? Este foarte frumos afară şi oraşul ne aşteaptă.

Francesca a acceptat imediat invitaţia, glezna ei nu-i mai făcea nicio problemă.

— Hai, să mergem în piaţa San Marco, vom lua cafeaua acolo.

— Eu va trebui să-mi fac bagajele. Poimâine plec şi am o mulţime de lucruri de rezolvat, a intervenit Selima.

— Te însoţesc. Luigi s-a grăbit să facă pe cavalerul şi nimeni nu a fost surprins... Să aşteptăm numai o clipă. S-a aruncat în camera lui şi Theresa a remarcat cu o oarecare răutate că a alergat în viteză, semn evident că se gândea să petreacă noaptea cu Selima.

— Tu unde locuieşti la Veneţia? a întrebat-o Hugo.

Selima a ridicat din umeri.

— Locuiesc pe unde apuc. Acum am o locuinţă frumoasă chiar în spatele Academiei, aproape de clinica lui Pietro. Mai înainte locuiam într-un apartament, dar eu sunt plecată cea mai mare parte a anului şi nu se cuvenea să-l păstreze tot timpul la dispoziţia mea.

„Ştiu eu despre ce apartament este vorba”, s-a gândit Theresa. Şi hainele noi trebuia să le ia de acolo, sau rămâneau acolo gata pentru viitoarea chiriaşă? Sau poate că şi-a luat ceea ce i-a plăcut mai mult şi a lăsat restul pentru viitoarea prietenă a lui Pietro? Avea în imagine patul acoperit cu o husă de mătase bleu, desigur prea mare pentru o singură persoană. Poate că imediat cineva îl va ocupa, pentru că Pietro nu era un tip să rămână mult timp fără companie. Selima se pare că nu avea regrete şi nici resentimente. Poate că era un fel de filosofie a vieţii ei acea combinare şi debarasare, fără prea multe complicaţii sentimentale.

Selima a dat un bobârnac pe obrazul lui Hugo şi apoi, întorcându-se spre Pietro, l-a salutat aruncându-i mâinile de gât şi vorbindu-i în italiană. Francesca i-a spus că este mereu pe drumuri cu treburi de serviciu în diferite oraşe europene. Se ocupă cu problema de modă, poate ca manechin, sau, s-a gândit Theresa răutăcioasă, munca de manechin este numai o acoperire pentru alte afaceri mai de soi.

Francesca s-a îndreptat spre ieşire şi Hugo, galant, i-a oferit cu promptitudine braţul. Theresa i-a urmat alături de Pietro, liniştiţi şi tăcuţi.

Veneţia ar fi putut să pară minunată în compania unui îndrăgostit. Faţada bazilicei strălucea la lumina crepusculară, dar silueta uriaşă a clădirii Palazzo Ducale se ridica spre cer ca o mărturie a timpurilor trecute de glorie, când Veneţia guverna peste mări graţie puterii şi înţelepciunii dogilor săi.

Porumbeii se întorseseră de mult la cuiburile lor, făcute printre crenelurile acoperişului şi piaţa era luminată iluzoriu de **la** luminile cafenelelor şi ale vitrinelor luxoase.

„Voi fi unica turistă engleză care se întoarce în patrie **fără să fi** văzut măcar interiorul vreunei biserici. Nu am fost să văd turnul San Giorgio, nu am traversat, nici podul Rialto şi nici Ponte dei Sospiri. Ce vacanţă **fără** sens!” Cu stupoare şi-a dat seama că era de o săptămână la Veneţia, dar că trecutul i se părea foarte îndepărtat, ca şi cum acele puţine zile ar fi avut capacitatea să o ia înaintea întregii sale vieţi anterioare. „Cum aş putea să-mi reiau obişnuitul mod de viaţă cotidian întorcându-mă acasă?” se întrebă.

A văzut o vitrină cu nişte obiecte din sticlă şi s-a gândit să cumpere ceva pentru infirmiera şefă.

— Ai nevoie de suveniruri ca să-ţi aminteşti de acest oraş? a întrebat-o Pietro.

Au mers la îmbarcare pentru că Francesca era obosită şi voia să se întoarcă la hotel. În timp ce barca cu motor se îndepărta, Theresa a simţit că a ajuns într-adevăr la sfârşitul vacanţei sale. Viaţa în acel oraş îi era de acum încheiată. Mai bine să termine odată şi să încerce să-şi reia viaţa ei normală.

Au intrat în holul hotelului Danieli şi la biroul de recepţie Theresa a găsit un plic adresat ei care provenea de la agenţia de voiaj.

— Sunt biletele mele, a încercat să-i explice însoţitorului ei, dar Pietro dispăruse. L-a văzut puţin mai în faţă, vorbind la un telefon şi, pentru că nu-l vedea la faţă, a intuit că s-a întâmplat Ceva. S-a apropiat de el şi a observat paloarea feţei lui.

— Ce este? l-a întrebat.

— Băiatul cu osul de peşte se simte rău. Colaps pulmonar. Trebuie să mergem imediat la clinică.

CAPITOLUL VIII

Avea un destin ciudat că era obligat să alterneze seratele în compania unor persoane importante cu nopţi petrecute pentru a executa intervenţii de urgenţă. Se părea că pentru el în acele momente nu existau posibilităţi să ducă o viaţă normală.

Theresa şi-a legat părul şi şi-a tras boneta sterilă pe cap.

— Asta ar fi ora la care trebuia să ne întâlnim în alte condiţii, a murmurat tânărul ajutor de chirurg care a fost prezent şi la celelalte intervenţii. Ea a zâmbit dând din cap cu resemnare. I-a fost de ajuns o privire aruncată spre pătuţul în care zăcea sărmanul băiat care respira cu greu şi avea buzele şi nasul deja învineţite. Nu era cazul să se mai stea pe gânduri dacă ar fi să se adopte o soluţie sau alta, unicul lucru care conta era băiatul şi bătălia lui înverşunată pentru viaţă.

— Mă gândesc că bucăţica de os pe care nu am reuşit s-o localizăm a penetrat şi s-a format un fel de tumoră. Trauma colapsului constă în a pune la mare încercare plămânii.

Va trebui în mod absolut să mişcăm acel corp străin din locul unde s-a oprit. Aici avem numai o maşină inimă-plămâni, care este deja folosită pentru un alt pacient, aşa că va trebui să decid cine are cel mai mult nevoie de ea, dar înainte să vedem dacă se poate interveni chirurgical. Pietro a aruncat o privire spre cărucioarele cu instrumente medicale şi a întrebat-o: Eşti gata să începem?

Băiatul a fost anesteziat şi drenat cu tuburi şi Theresa şi-a amintit că părinţii pacientului erau de condiţie modestă şi nu şi-ar fi putut permite să plătească o intervenţie aşa de delicată într-o clinică particulară. A înţeles din câteva fragmente de fraze că Pietro îl opera în mod gratuit, pentru că mama băiatului a fost cândva în serviciul lui. Iată încă o altă latură a acelui om care nu sfârşea s-o uimească, sub toate aspectele.

Paloarea pacientului continua să se accentueze. Pleura era rigidă şi Pietro a făcut incizia cu multă prudenţă, drenând şi aspirând partea care

cauza toate necazurile.

Nu exista nicio posibilitate de a executa investigaţii mai îngrijite şi nicio radiografie. **Trebuia să** se acţioneze rapid, **fără** a se putea recurge la tehnici şi intervenţii mai sofisticate.

— Este ca şi cum am fi într-un spital de campanie, nu se poate face mai mult de atât, a zis Pietro oftând. Este un fel de prim-ajutor şi trebuie să ne dorim numai ca totul să evolueze mai bine şi ca plămânul să găsească modul de a-şi reveni la starea normală.

— Merge totul la laborator? a întrebat Theresa.

— Da, a răspuns el cu o oarecare întârziere, ca şi cum ar fi preferat să nu audă vorbindu-se despre analize.

În timp ce voia să se schimbe, Theresa a trecut prin faţa mesei de scris folosită de el şi a văzut plicul galben de la laborator, adresat doctorului Bassano, care trebuia să conţină neapărat rezultatele de la patologie.

Poate că este vorba despre investigaţiile făcute cu două zile în urmă, şi-a spus.

El completă un formular de însoţire pentru noile probe recoltate pentru a fi trimise la analiză.

— Spălaţi-vă bine, la auzit ordonând personalului, şi mai înainte să vă dezinfectaţi cu sublimat. Infirmiera, controlaţi să vedeţi dacă tampoanele folosite au fost trimise la crematoriu.

Theresa nu înţelegea exact cuvintele spuse de Pietro, dar a văzut infirmiera strângând instrumentele folosite la intervenţie şi introducându-le într-o baie dezinfectantă apoi a văzut o altă infirmieră întinzându-i o tăviţă cu lichid bleu, pentru ca să poată să-şi dezinfecteze mâinile. Toate aceste precauţii nu erau normale, din care cauza a fost cuprinsă de o teribilă suspiciune.

— Ai primit rezultatele analizei. Are tuberculoză? a întrebat-o.

Pietro s-a prefăcut că nu o aude.

— Ochii tăi! Ai făcut o dungă?

El a privit-o. Era frământată şi privirea ei exprima neliniştea care o cuprinsese.

— Trebuie neapărat să fie un pacient pentru a o vedea pe infirmiera

noastră frumoasă şi rece înfuriindu-se puţin, i-a spus ironic.

— Spune-mi, te rog. Are tuberculoză?

— Ah, mi se pare ciudată această îngrijorare privitor la mine. S-a aplecat s-o sărute pe obraz.

— Mulţumesc pentru interesul dovedit în confruntările cu un pacient al meu. Da, chiar şi testul este pozitiv şi din această cauză a trebuit să intervin de urgenţă.

A închis plicul pe care îl pregătise şi i l-a dat unei infirmiere.

— Hai să ieşim de aici. Să mergem să bem ceva.

Theresa s-a schimbat şi l-a ajuns din urmă. S-a întors să salute personalul rămas.

— Este un adevărat adio? a întrebat-o Pietro, iar ea şi-a dat seama că se apropiau de liftul care ducea spre apartamentul lui.

— Mă gândesc că da. Chiar dacă i-am salutat astfel de mai multe ori.

Pietro a aprins luminile elegantului salon şi s-a îndreptat spre bucătărie. Theresa nu ştia ce să facă. Nu se simţea în largul ei în acel apartament, singură cu el. Zgomotul ceştilor de cafea îi părea însă aşa de familiar şi de plăcut că s-a relaxat puţin şi s-a aşezat pe un scaun, moale şi comod ca un cuib protector. Era epuizată. Şi-a aplecat capul şi a desfăcut nodul eşarfei cu care îşi legase părul la spate. Aproape fără să-şi dea seama s-a ghemuit pe fotoliu ca o copilă şi dormita.

— Theresa? Era vocea pe care deseori visa s-o audă. Şi asta era un vis? A auzit alte cuvinte pronunţate cu o intonaţie delicioasă, dar nu le-a înţeles, Pentru că erau spuse în italiană.

S-a trezit şi a deschis ochii. Pietro se afla în faţa ei cu cafetiera, ceşti le şi câteva crochete cu brânză.

— Vrei să dormi, i-a spus distrat.

— Nu am dormit, a protestat ea negând un fapt evident, ca un copil.

— Numai o jumătate de oră, a precizat Pietro şi fata surprinsă s-a ridicat dintr-odată încercând să-şi aranjeze părul.

— Scuză-mă, nu mi-am dat seama. Sunt, să spun aşa, mai puţin prezentabilă.

— Eşti foarte frumoasă, ca de obicei. Bea cafeaua înainte de a se răci şi

mâncăm ceva, pentru că eu mor de foame, a spus Pietro. Nu ai auzit telefonul? Era numărul de interior de la clinică. Mi-au spus că băiatul reacţionează bine, şi-a recăpătat cunoştinţa şi respiră normal. În următoarele zile vom începe cu antituberculoase şi, dacă starea lui va continua să se îmbunătăţească mă gândesc că va fi salvat.

Theresa s-a simţit fericită cu adevărat, ca şi cum tânărul pacient ar fi constituit o legătură între ei.

— Sunt într-adevăr bucuroasă. Imediat ce voi ajunge în Anglia vreau să-i trimit o felicitare spirituală, care să-i ridice moralul.

— Chiar te-ai decis să pleci? Este prea târziu ca să te mai pot face să-ţi ’schimbi ideea? A privit în jur. Vezi acest apartament? Este comod şi spaţios. Ar putea să devină casa ta, dacă tu ai vrea să continui să lucrezi aici. Nu ştiu ce m-aş fi făcut în noaptea asta fără ajutorul tău.

— Asta este o glumă. Ai reuşit tu în multe alte situaţii şi înainte să vin eu. Personalul tău este de prima clasă. Nu te mai înţeleg, ştii, în hotel mă constrângi să trăiesc ca o încarcerată dar, dacă eu m-aş muta aici, te-ai pierde în amănunte şi nimicuri.

— Hai să-ţi prezint restul casei.

I-a arătat bucătăria, modernă şi bine mobilată, băile şi apoi a deschis uşa de la camera lui. Patul era pregătit pentru culcare. Cearşafurile erau curate şi brodate cu bleu şi albastru. La ferestre se vedeau perdele de tul, foarte bogate şi vaporoase. O uşă semideschisă lăsa să se întrevadă vestiarul alăturat cu şifoniere mari pentru garderobă. Theresa a tresărit. Există deci o singură cameră de dormit de tip matrimonial?

Toată acea înscenare era deci un mesaj implicit pentru a o face să înţeleagă că locuind aici ar fi însemnat să împartă acelaşi pat cu el. Se simţea tulburată de un sentiment de dispreţ dar, în acelaşi timp, de dorinţă. Exista permanent acea bivalenţă în ea care îi dădea multă bătaie de cap.

Pietro, însă, întors în anticameră, o chemă ca să-i arate o altă încăpere. Era vorba de o cameră de dormit foarte feminină şi mobilată cu gust şi rafinament. Numai în unele reviste a mai văzut aşa ceva armonios şi elegant. Era incoerentă, darşi-a dat seama că existenţa celei de a doua

camere de dormit o lasă surprinsă şi dezamăgită în acelaşi timp.

— Francesca şi Selima m-au ajutat s-o mobilez, sunt femei pline de talent.

— Am observat, a fost răspunsul scurt al Theresei. Acum că m-am refăcut, mă gândesc că ar fi cazul să mă întorc la hotel. Ar fi posibil să chem o barcă cu motor, sau crezi ca aş putea să merg pe jos? Nu este prea departe, nu-i aşa?

— Pare mai aproape pe calea apei, dar te asigur că pe jos, noaptea şi fără să cunoşti străzile, te-ai rătăci imediat într-un labirint de străduţe.

— Aş putea să mă aranjez şi eu puţin?

El i-a întins un prosop roşu de in şi i-a spus că o aşteaptă în camera de zi.

Theresa şi-a spălat faţa, aproape cu intenţia de a şterge orice urmă de iluzie. Astfel Selima şi Francesca erau, ambele, prietenele sale intime, cu dezinvoltura stăpânei casei. Ieşind din baie a observat că în cameră există o valiză. Perplexă, s-a întrebat pentru ce era acolo. Nu i-a semnalat niciun fel de plecare a lui. Apoi s-a convins că trăind puţin acasă şi puţin la hotel Danieli ar fi fost necesar să transfere unele articole de îmbrăcăminte dintr-un loc în altul. A constatat că o parte din şifonier, unde a văzut toată îmbrăcămintea aceea feminină, era goală. Părea că a dispărut complet. Selima, a conchis ea, trebuia deci să elibereze locuinţa pentru a lăsa cale liberă următoarei cuceriri.

— Trebuie să plec, a spus cu fermitate re intrând în camera de zi.

— Te însoţesc, acordă-mi numai cinci minute pentru a da un telefon.

S-a întors imediat cu valiza.

— Trebuie să lipsesc o zi sau două şi am dat dispoziţii privitor la pacienţii mei. I-a zâmbit dar nu era căldură în privirile lui.

— Trebuie să-ţi cer două lucruri înainte ca tu să pleci, i-a spusdintr-odată. Să-mi laşi adresa ta de la Londra; m-a rugat acest lucru Francesca şi o vreau şi eu, pentru ca să pot să-ţi mai dau veşti despre George şi băieţel, i-a întins o agendă şi un pix pe care Theresa şi-a scris adresa şi numărul de telefon. Apoi i-a dat un plic închis. Este pentru profesorul Nuttall. Mă gândesc că vei avea ocazia să-l vezi înaintea mea. Nu este

nicio grabă, numai să o primească până la sfârşitul lunii.

— O va avea neapărat. Este probabil să mă întorc la Saint Edmund pentru câteva săptămâni, înainte de a începe cursul pentru obstetrică.

I-a pus mâinile pe umeri şi a privit-o îndelung în ochi.

— De ce nu rămâi aici, Theresa? Am atâta nevoie de tine.

— Dar asta este numai o idee a ta. În realitate, nu mi-ar fi la îndemână şi nici posibil să-ţi fiu de un real folos pentru a instrui personalul tău, din cauza limbii. **Mă** simt mai în largul meu în ambianţa mea, printre...

— ... oamenii tăi, departe de aceşti italieni laşi şi indisponibili?

— În sfârşit, n-ai să mi ierţi niciodată pentru acea frază nefericită?

— Nu mi-ai dat posibilitatea. Ai avut tot timpul în minte un dispreţ pentru noi toţi.

A sărutat-o dulce pe obraji şi apoi i-a atins puţin gura.

— Să luăm barca aceea cu motor înainte de a-mi aminti că sunt şi pe jumătate italian. A mai sărutat-o încă, de data aceasta cu mai multă pasiune, dar **fără** să-şi piardă controlul de sine.

Când au sosit în piaţa San Marco, care mai era încă învăluită în liniştea zorilor, apa clipocea lovindu-se de maluri. Marea era calmă, statuetele maurilor din vârful turnului dominau toată piaţa neinvadată încă de mareea turiştilor. Aici, la anumite ore, grupuri de persoane vor ocupa fiecare colţişor şi porumbeii vor coborî din zbor sărind din loc în loc, în mijlocul lor, în căutarea hranei.

— Mi-ar plăcea să revin aici ca turistă, s-a lăsat purtată de gânduri şi a văzut că fraza spusă de ea l-a plictisit pe Pietro.

— Dacă ai mai fi rămas, ţi-aş fi arătat eu Veneţia, aceea autentică, nu copia urâtă pentru turişti. Vrei să mergem la Torcello, înainte ca tu să pleci? Este o insulă fermecătoare, chiar mai antică decât oraşul Veneţia.

— Nu, nu mai am deloc timp. Murea de dorinţa de a sta cu el în vreun fel: ca o companie ocazională sau infirmieră, sau amantă şi dacă ar fi acceptat ospitalitatea lui, nu ar fi ştiut cum să-i reziste.

— Am luat deja biletul, a fost răspunsul, după care a încercat un oarecare refugiu.

El şi-a frecat colţul interior al ochiului pentru că îl mânca.

— Te deranjează? Ai continuat să pui colir? Nu s-a mai lăsat deloc îngrijit de Theresa, spunând că se ocupă singur.

— Nu, este foarte bine. Mi-a intrat praf, tot aici. Un ochi se înroşise, dar Pietro nu-şi făcea probleme.

— Ascultă, să facem câte un duş, apoi mâncăm ceva împreună şi ne odihnim câteva ore. De acord?

Ea a făcut semn că este de acord.

— Atunci ne vedem în sala de mese peste o jumătate de oră. Theresa a urcat în cameră, dar el a rămas la recepţie şi numai după vreo zece minute ea l-a auzit intrând în apartament.

A ales ceva de îmbrăcat pentru această ultimă zi şi mâine pentru călătorie, iar restul le-a aruncat în valiză, grăbită. Dacă ar reuşi să se odihnească puţin ar fi putut să petreacă tot restul zilei colindând prin oraş.

„Peste câţiva ani poate că mă voi întoarce. Voi fi căsătorită cu un om liniştit şi de nădejde, care nu va avea ochi decât pentru mine. Vom veni aici în vacanţă şi vom merge în excursie la Mura n-o şi va fi foarte frumos...” se gândea ea visătoare.

Lacrimile care şiroiau fără oprire din ochi ei au confirmat că niciodată nu va mai avea curajul să revină în aceste locuri, pline de amintiri şi regrete pentru ceea ce ar fi putut să fie şi nu a fost. Stilul de viaţă uşoară şi fără probleme al Selimei, de exemplu, era poate de invidiat, dar ea nu era capabilă să-l adopte. A închis din nou valiza, încercând în mod inutil să-şi stăpânească emoţiile, apoi a coborât să-l întâlnească pe Pietro pentru ultima oară.

El era îmbrăcat într-un costum gri obişnuit şi avea cu el valijoara şi impermeabilul.

— Eşti gata de plecare? l-a întrebat.

— Am primit un telefon şi trebuie să plec cât mai repede posibil. A zâmbit ironic. Chiar dacă tu ai acceptat, nu am fi putut să mergem la Torcello. Asta este destinul meu. Te rog, sună la hotel Cipriani mai târziu, când crezi că Francesca s-a sculat, şi spune-i că voi fi plecat pentru câteva zile. Recomandă-i să nu-i ducă nimic de mâncare lui George, pentru că nu poate să facă încă tot ceea ce ar vrea ea. Se arăta spiritual, dar se

înţelegea că despărţirea îl afecta.

— Îi voi spune. Când vor fi căsătoriţi nu vei mai putea să fii grijuliu şi protector cu el, îi va reveni lui George răspunderea pentru el însuşi. Te gândeşti că-ţi va fi greu să renunţi la prerogativele tale?

El a privit-o surprins, după care i-a spus:

— Cred că în Anglia legăturile familiale se fac mai puţin auzite decât în Italia. Nu voi înceta niciodată să mă interesez de ceea ce se petrece cu verişoara mea. Am crescut împreună, am ajutato de mai multe ori în situaţii delicate şi poate că am răsfăţat-o puţin dar şi ea îmi sare în ajutor şi aş zice că este o doamnă adorabilă.

— Verişoara ta? Imaginea Francescăi, femeia fatală, îi scapă printre degete.

— De ce? Te-ai gândit că ar fi putut să fie amanta mea? Pietro a râs puternic, s-a ridicat şi s-a apropiat de Theresa pentru a-i da o ultimă sărutare de rămas bun.

— La revedere, draga mea. Văzându-i expresia feţei, însufleţită, a adĂugat: Cred că ai să-mi simţi lipsa.

A plecat fără să mai privească înapoi, lăsând-o singură într-un vârtej de gânduri.

Dacă Francesca era verişoara lui, comportamentul lui Pietro era mai mult decât natural.

„Ce stupidă! Cum de am putut să fiu aşa de idioată?” Desigur că nu mai putea să alerge acum după el pentru a-i cere scuze că la judecat rău. Mai rămânea oricum Selima şi nimeni n-o putea convinge că chiar şi aceasta ar putea să fie o rudă de a lui.

A ieşit să se plimbe puţin pentru a ieşi din starea de agitaţie în care se afla şi a parcurs Riva degli Schiavoni până la Muzeul Naval.

A telefonat Francescăi, care s-a arătat foarte curioasă sa afle proiectele ei de viitor. Fără jumătăţi de măsură, a întrebat-o dacă se întoarce de la vreun iubit şi dacă este în perspectivă de căsătorie.

— Sunt sigură că este aşa. A proclamat satisfăcută de propria ei isteţime. Luigi a spus că trebuie să ai un iubit, că altfel ai fi fost mai gentilă cu el. Pietro s-a supărat şi i-a răspuns că respingându-l ai demonstrat că ai

un caracter deosebit. Puţin le mai lipsea să se ia de păr discutând despre amorurile tale, i-a povestit Francesca.

— Va trebui să plec, dacă nu, acest loc mă va face să fiu vrăjită definitiv, a încercat Theresa să glumească. Sper să te revăd în Anglia.

— Şi Pietro?

— Poate că o să ne mai întâlnim. Avem unele cunoştinţe comune.

Revenind în cameră, s-a aruncat în pat obosită şi deprimată. Un somn bun până mâine poate că-i va reda liniştea. Veneţia era un loc încântător, făcut de-a dreptul pentru dragoste, dar nu era adecvat pentru o femeie singură, trebuia să oprească lacrimi şi suspine şi să fugă din acel oraş fabulos şi crunt.

A doua zi s-a trezit la timp ca să poată să-şi facă bagajele şi să se încredinţeze că nu a uitat nimic în sertare şi în şifoniere. Când era gata să iasă din hotel şi-a amintit de rochia ei de seară, pe care a uitat-o în apartamentul lui Pietro. Dar acum era prea târziu, destinul era cel care îi rezervase faptul să nu o mai poată îmbrăca deloc.

La aeroport era obişnuitul dute-vino de turişti şi la difuzoare se comunicau sosirile şi plecările de avioane.

Într-un grup de pasageri care aşteptau la rând la control i s-a părut că recunoaşte un cap blond şi, apropiindu-se puţin, a recunoscut-o pe Selima, care avea două valize enorme, disproporţionate faţă de o doamnă elegantă ca ea.

„Pentru ce mă torturez singură cu regrete? s-a întrebat Theresa aflându-se la bordul avionului. Stătea pe un loc lângă ferestruică şi răsfoia revista companiei aeriene, încercând să-şi fixeze atenţia pe imaginile tipărite pe hârtie lucioasă, **fără** a reuşi să se elibereze nici măcar pentru o clipă de gândurile care se învălmăşeau în mintea ei, ca într-un cerc închis.

Dacă a luat o dată plasă privitor la Francesca, desigur că nu mai comitea erori de judecată în ceea ce o priveşte pe Selima. Era clar că valizele acelea indicau că tânăra îşi luase cu ea totul. De ce s-o blameze? Garderoba şi-o făcuse poate ca urmare a câştigurilor realizate din tot felul de prestaţii.

A aruncat o privire afară, dar ceaţa uşoară o împiedica să dea un ultim

salut oraşului, de la înălţime. Acum nu se mai putea zări în jur decât albeaţa norilor, care se întindea ca un ocean.

Theresa a folosit tot restul ce-l mai avea în monedă italiană pentru a plăti un gin şi apă tonică, sperând că băutura alcoolizată **o** va ajuta să se relaxeze puţin.

CAPITOLUL IX

— Eşti sigură că vrei să te întorci aici? Infirmiera şefă, doamna Pomery, o privea pe Theresa cu o oarecare îngrijorare. Dumnezeu ştie câtă nevoie avem de personal calificat, dar cred că tu trebuie să te odihneşti vreo câteva săptămâni, înainte de a începe cursul de obstetrică. Ai idee ce volum mare de muncă te aşteaptă?

— Am fost la Veneţia pentru a asista un chirurg cardiolog şi am stat în sala de operaţii noapte după noapte. Totul mi se părea o bagatelă faţă de ce facem aici.

— Fizic arăţi bine. Eşti foarte frumoasă. Nu cumva eşti îndrăgostită? Este ceva în expresia feţei tale care mă face să mă gândesc la dragoste. O dragoste nefericită, însă...

Nimic nu-i scăpa ochiului atent al doamnei Pomery.

— Cum de eşti decepţionat? Să nu-mi spui că nici latinii nu sunt capabili să iubească!

— Nu vorbim, însă, de dragostea latinilor. A fost o uşurare să poată să-i povestească de Luigi şi despre manevrele lui curtenitoare, reproşându-i lipsa de entuziasm faţă de italieni.

Infirmiera şefă a râs distrată.

— Şi dacă profesorul Nuttall ar trebui să ceară ceva date despre şederea mea la Veneţia, te rog să nu spui nimic împotriva italienilor. Ultima dată când am lucrat aici am făcut o gafă chiar faţă de un medic care asista la intervenţie şi care mi-a luat-o în nume de rău. Şi mai mult, nu a încetat niciodată să-mi reproşeze.

— Cine, frumosul Pietro Bassano? A, da, uitasem că el este din Veneţia. Sper că nu v-aţi certat când v-aţi revăzut.

— Nu chiar, dar a fost suficient ca să-i dau posibilitatea să-şi formeze o impresie foarte proastă despre mine ca femeie. Mă stimează numai ca infirmieră, ba chiar mi-a oferit de-a dreptul un post la el în clinică la Veneţia.

— Ce noroc pe tine, draga mea. Dar atunci de ce te-ai întors aici?

— În muncă era cuprinsă şi ospitalitatea în casa lui şi acest lucru ar fi creat în mod sigur complicaţii.

— Frumoase complicaţii, aş zice. Nu ai idee cât de înnebunite erau fetele aici, la Saint Edmund, ca să-l vadă, a comentat doamna infirmieră şefă.

— Da, este foarte îndrăgit şi iubit de femei. Dar mie nu-mi place să fiu una dintre acelea.

— Ce ciudat, nu l-am considerat niciodată un Casanova. Aici s-a comportat mereu foarte corect.

— În Anglia este altceva, dar în Italia prinde aripi cealaltă jumătate a naturii lui, cea de seducător, a oftat Theresa.

— Dacă într-adevăr vrei să mai lucrezi aici încă o perioadă de timp, poţi să începi de mâine. Nu este nimic complicat în ceea ce te priveşte, numai intervenţii de rutină.

Theresa s-a întors în camera ei din aripa clădirii destinată infirmierelor şi a început să desfacă bagajele. Şi-a adus numai câteva lucruri, restul le-a lăsat în apartamentul din Londra.

Era plăcut să se afle încă acolo. La Saint Edmund a fost casa ei pentru mult timp şi familiaritatea cu ambianţa şi persoanele cunoscute îi insuflau siguranţă.

A dat peste şirul de elefanţi micuţi din sticlă de Murano şi a zâmbit cu nostalgie. Aici totul i se părea ireal, până şi faptul că faimosul chirurg Pietro Bassano ar fi în căutarea unei noi amante, ireală ca şi micuţele animale pe care le avea în faţă.

S-a decis să iasă să facă o plimbare, atrasă fiind de iarba de un verde intens, şi a cerut permisiunea să ia cu ea câinele şefului cantinei.

Încetase de puţin timp să mai plouă, iar soarele se ivea printre nori, făcând strălucitoare toate culorile din jur. După ce şi-a încălţat cizmele şi îmbrăcat fâşul, a luat-o pe cărăruia care urca de-a lungul colinei ce se ridica în spatele spitalului, urmată de câinele care hoinărea fericit, urmărind câte o pradă imaginară.

Respira bucuroasă aerul proaspăt şi parfumat de primăvară, atât de

diferit de cel de la Veneţia. Acolo atmosfera electrizantă aproape că o zăpăcise şi niciodată nu se simţise în comuniune cu oraşul. Acum însă îi lipseau zgomotul şi coloritul mulţimii şi frumuseţea încântătoare a clădirilor încărcate de ani, de istorie şi de farmec.

Şi-a introdus mâinile în buzunare şi a început să-şi imagineze ce ar fi putut să facă în acel moment persoanele pe care le cunoştea: Francesca trebuia să fie cu George şi să facă proiecte pentru căsătorie, iar băieţelul operat de curând îşi revenea poate şi urma să se întoarcă, peste câteva zile, să lucreze cu tatăl său. Atunci ce era nostalgia aceea ciudată care o cuprinsese? se întrebă.

La Veneţia a trăit ruptă de realitate. Ceea ce o aştepta în prezent era o listă lungă de intervenţii care urmau să fie făcute în ziua următoare. Putea să telefoneze la nişte prieteni şi să meargă seara la teatru, sau să petreacă câteva ore la piscină. Ce lucru plăcut! Aici, peste câteva zile va fi sărbătorirea profesorului Nuttall şi Theresa a început să se gândească cu ce se va îmbrăca, dat fiind **că** rochia verde nu o mai avea. Poate că a luat-o Selima în schimbul celei pe care Pietro a sustras-o pentru a i-o da ei.

Nu reuşea să se gândească cine ar putea să fie în compania ei. Nu-şi amintea pe nimeni cu care să fi petrecut bucuroasă o seară, cu toate că se gândea şi în afara anturajului de la Saint Edmund, pentru că profesorul îi permitea să vină cu cine doreşte la sărbătoarea lui anuală.

Privind înapoi, observa spitalul cu silueta lui masivă, şi o serie de pavilioane mai mici, adăugate în epoci succesive. Existau atâţia arbori în parc şi o grămadă foarte frumoasă, care era îngrijită de voluntari dintre pacienţi.

La o extremitate exista un pavilion rezervat pentru pediatrie şi copiii aveau la dispoziţie şi un parc frumos cu terenuri de joacă. Existau nişte copii prin parc care, văzuţi de departe, păreau păpuşi aşezate pe iarbă.

„Ar trebui să fiu fericită aici – s-a gândit Theresa – în schimb totul mi se pare străin, ca şi cum nu m-ar mai interesa deloc de acum”.

Protejându-şi ochii de soare, a privit spre parcare, unde staţionau maşinile personalului. A recunoscut pe chirurgul ortoped care se urca în maşină, şi mai încolo a fost sigură că l-a zărit pe medicul primar oculist.

Acesta putea să fie recunoscut de la distanţă, pentru că avea un fel particular de mers, absolut de neconfundat.

Cu el mai era un om, pe care Theresa nu reuşea să-l identifice deloc. Mergea alături de medicul primar cu un pas elastic şi sigur pe sine. S-a dojenit şi s-a făcut nebună, pentru că nu era posibil ca ea să aibă tot timpul în faţa ochilor ei numai imaginea lui Pietro, încât ajunsese să creadă că este în fiecare persoană înaltă şi cu părul închis pe care o vedea. Ce putea să facă Pietro la Saint Edmund cu un specialist în boli de ochi?

S-a oprit ca lovită de trăsnet la un gând care i-a trecut prin minte. Ochiul înroşit pe care Pietro îl freca chiar în momentul în care îşi lua la revedere! Poate că a venit să consulte oculistul, pentru că rămăsese cu el infectat după intervenţia de aspiraţie a accesului, când băieţelul i-a tuşit în faţă prin bronhoscop.

A chemat câinele şi s-a întors pentru a se îndrepta spre spital. Mergea grăbită, întrebându-se ce ar putea să i se întâmple la un ochi infectat de barilul tuberculozei. Parcarea a dispărut din raza ei vizuală, ascunsă de gardul înalt din boscheţi care străjuiau strada, şi când a ajuns acolo nu mai era nicio urmă de cei pe care i-a văzut de pe deal.

S-a hotărât să meargă la informaţii pentru a întreba funcţionarul dacă în ziua aceea a fost spitalizat un medic.

— Din documentele mele nu rezultă şi, chiar dacă ar fi fost, nici nu mai vreau să ştiu nimic la ora asta. Pentru astăzi mi-am terminat programul şi acum mă grăbesc să ajung acasă.

Theresa s-a simţit întristată: dacă nimeni nu a fost spitalizat, atunci poate că nici nu a fost el omul pe care l-a văzut din depărtare. Ar fi trebuit să telefoneze Francescăi şi să-i ceară ştiri, dar ar fi fost puţin cam jenant să arate atâta solicitudine în relaţiile cu un om pe care l-a refuzat în mod hotărât.

Serata i se părea plictisitoare şi interminabilă. S-a întors în sala de aşteptare pentru a face câteva glume cu cineva cunoscut. A găsit o mulţime de ziare ilustrate, aproape noi, şi a început să le răsfoiască. O pagină centrală i-a atras atenţia. O figură cunoscută îi zâmbea dintr-o

ilustraţie. Era fără îndoială Selima, şi ca fundal a recunoscut piaţa San Marco.

Rochia în care era îmbrăcată era una dintre cele văzute aşezate pe umeraş în şifonier în apartamentul lui Pietro. A întors grăbită pagina şi peste tot era Selima în diferite rochii, bluze, jachete, întreaga garderobă care era valorificată de splendidul chenar al fundalului veneţian.

— Ce frumoasă este fata asta! a spus o infirmieră care se afla în spatele ei. Şi ce viaţă frumoasă să colinzi lumea în atâtea toalete de clasă! Săptămâna viitoare vor veni să prezinte toate modelele într-o paradă la Savoy, la Londra.

— Atunci este un manechin, este chiar un manechin, a exclamat Theresa.

Infirmiera a privit-o curioasă.

— Este un top-model şi chiar o stilistă. Nu întotdeauna se asociază frumuseţea şi simţul afacerilor ca la fata asta.

— Am cunoscut-o la Veneţia, a mărturisit Theresa pentru a-şi justifica emoţia.

— Într-adevăr? Ce formidabil!

— Ar fi putut să fie dacă aş fi ştiut numai că era un manechin. Ştii, chiar am văzut unde ţinea toate acele modele înainte de a le îmbrăca.

Tânăra infirmieră nu părea atât de surprinsă de ştirea aflată, dar Theresa vorbea liber pentru a nu da curs la o disperare sumbră care se cuibărise în sufletul ei.

I-au trecut prin minte sute de amănunte şi atâtea incidente, pe care le interpretase în lumina prejudecăţilor sale. Numai comportamentul lui Luigi rămânea plauzibil, restul fiind o enormă greşeală de evaluare. Pietro Bassano avea tot dreptul s-o considere o micuţă moralistă.

Selima îi zâmbea din fotografia lucioasă cu nişte ochi răutăcioşi, care oglindeau o personalitate generoasă şi fără falsă pudoare. Dar de-acum era prea târziu ca să mai remedieze ceva. Cu ce curaj putea să ceară ştiri despre sănătatea lui Pietro. După ce l-a tratat cu atâta duritate?

A aruncat revista pe masă şi s-a întors în camera ei. Dacă ar fi fost să-l vadă oculistul, infirmierele de acolo ar fi trebuit să ştie. Nu-i mai păsa

deloc şi nu mai masca propriul ei interes, chiar dacă observau că ea se interesează şi aleargă după un bărbat.

A mers la masă, a luat o salată mixtă şi s-a aşezat lângă o colegă. A întrebat-o dacă medicul primar oculist a acordat azi consultaţii la laborator.

Infirmiera a spus că da.

— Am văzut un tip fantastic, frumos de-ţi venea să nu crezi.

— Ce ai, te simţi rău? a întrebat văzând-o pe Theresa pălind.

— Nu, închipuie-ţi! Ascultă, nu cumva era un oarecare doctor Bassano? Eram la Veneţia şi lucram cu el când i s-a întâmplat să fie infectat.

— Ah, erai şi tu? Tânăra zâmbea ca şi cum informaţia primită ar fi distrat-o mult. Te-ai distrat bine la Veneţia?

— Nu prea. El cum se simte? a întrebat Theresa.

— Sper să nu fi fost tu cea care i-a scos resturile din ochi, pentru că cine a făcut-o, i-a zgândărit corneea.

Theresa era emoţionată, dar a găsit modalitatea de a se apăra spunând că ea nu a ştiut nimic de scoaterea resturilor.

— Mai bine, pentru că întorcându-te să lucrezi aici, te-ar fi blamat cu toţii pentru o eroare comisă. Gândeşte-te ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ochii i-ar fi fost infectaţi cu bacilul Koch.

— Tu spui dacă... Vrei poate să spui că examenele efectuate au dat rezultatul negativ?

— Absolut, a răspuns infirmiera.

Theresa i-a mulţumit şi a plecat, fără să fi terminat cina. Ce importanţă mai avea că între ei nu a fost absolut nimic, ochii lui Pietro erau salvaţi şi acesta era unicul lucru care avea importanţă. Chiar dacă nu i-a putut spune niciodată că îl iubea, era fericită pentru el, pentru că a fost înlăturat pericolul, cu toate că inima ei era făcută ţăndări.

În zilele care au urmat a fost foarte ocupată. Se redeschisese o secţie, care fusese închisă de mai multă vreme pentru a fi refăcută şi astfel pacienţii sporiseră în număr considerabil. În fiecare zi erau mii de probleme de înfruntat, chiar şi în virtutea inerţiei, dată fiind experienţa pe care o avea. Întârzieri, indispoziţii ale personalului, proasta funcţionare a

aparaturii, contrat impuri mici şi mari. În plus, a plouat toată săptămâna şi Theresa avea nostalgia primăverii italiene. Seara era atât de obosită încât cădea frântă în pat la culcare, **fără să** aibă timp să se mai gândească la ceva.

— Îţi aminteşti că în seara asta este festivitatea, nu? a întrebat-o profesorul, când a băgat capul pe uşă în sala de operaţii, după câteva zile de absenţă. A privit în jur şi trecând pe lângă Theresa a salutat-o. Sărbătorirea va începe la opt, dar aş vrea ca tu să vii la ora şapte şi jumătate. Vreau să-ţi vorbesc, i-a spus şi a plecat mai departe, chemat fiind de alte intervenţii.

— Pariez că ar vrea să-ţi ceară să renunţi la ziua liberă pentru a-l ajuta la vreun pacient particular, a comentat un asistent.

A terminat să aranjeze totul la loc, după ultima intervenţie, şi văzând-o pe doamna Pomery, i-a spus:

— Sunt aşa de obosită că acum nu mai văd altceva decât patul. Mă gândesc că nu voi veni la sărbătoare.

— Nu fi proastă. Ai muncit ca o nebună în ultimele zile. Distrează-te puţin. Ştii bine că aniversările organizate de profesor se bucură mereu de mare succes.

— Cine ştie ce distracţie! Mi-a cerut să fiu acolo prima, ar vrea să-mi ceară să lucrez şi ore suplimentare. Se pare să fie singurul lucru pe care oamenii îl vor de la mine.

— Eu chiar nu cred lucrul ăsta. Infirmiera şefă a dat din cap zâmbind. Du-te şi fă o baie caldă, machiază-te şi îmbracă-te frumos şi ai să vezi că o să te simţi mai bine. Profesorul a spus că va trimite o maşină să te ia.

— Dar tu ştii despre ce este vorba? Este un lucru serios?

— A spus că este de importanţă vitală, dar tu îl cunoşti. Tot ceea ce îl priveşte este ceva special, după părerea lui.

— Atunci este mai bine să merg.

Theresa se întreba dacă şi Pietro va fi prezent. În mod sigur, dacă ar fi venit, ar fi căutat compania unei tinere mai puţin reţinută şi mai maleabilă decât ea.

A făcut baie şi s-a spălat pe cap, ştergându-şi părul în grabă, astfel

părând mai voluminos decât îi plăcea ei.

„Parcă aş fi chiar ca o păpuşă. S-a gândit, amintindu-şi cuvintele lui Hugo, americanul, prietenul lui George.

Ieşind din baie a văzut o infirmieră care i-a lăsat un pachet în faţa uşii. Înăuntru era rochia ei de seară, cea verde plisată, cu un bilet al Selimei care se scuza ca a pus-o din greşeală împreună cu ale sale în valiza ei.

„Am numărat bucăţile şi ieşeau bine la socoteală, apoi am primit mesajul lui Pietro care mi-a spus că a cumpărat rochia turcoaz, scoţând-o din colecţie. Numai atunci am controlat şi am descoperit eroarea. Sper că nu te superi. Rochia ta mi-a plăcut mult şi poate că o vom copia ca model pentru casa de modă a Francescăi”.

Nu existau nici timbre, nici sigilii pe pachet, ceea ce însemna că a fost înmânată personal. Deci, Selima s-ar putea să fie în Anglia, a venit cu treburi aici.

Theresa nu ştia dacă să mai îmbrace acea rochie care îi provoca atâtea amintiri: cina la Danieli, cursa la clinică... A aşezat-o pe pat şi a început să se fardeze. A auzit bătăi în uşă şi s-a alarmat ca atunci când trebuia să se ferească de Luigi.

Coridorul era gol şi s-a gândit că a greşit, dar apoi şi-a dat seama că era o cutie lăsată jos. Avea un perete transparent din celofan, prin care se vedea o orhidee de aceeaşi nuanţă de verde cu rochia care abia îi fusese adusă din nou. Nu existau bilete, dar inima ei a început să bată nebuneşte, pentru că era sigură că Pietro era autorul.

Mai erau doar cinci minute până în momentul în care trebuia să sosească maşina profesorului Nuttall, şi Theresa trebuia să se îmbrace în grabă, fără să mai viseze şi să improvizeze nimic la adresa lui Pietro. A luat un pardesiu şi s-a apropiat de uşă. Maşina era deja afară şi o aştepta.

Pietro Bassano i-a zâmbit.

— Deci, am reuşit până la urmă. Mă gândeam că s-a pierdut de acum rochia asta, dar iată că ai putut s-o îmbraci din nou, aşa cum ţi-am promis. O privea fascinat, ca şi cum între ei nu ar fi intervenit nicio neînţelegere.

— Profesorul Nuttall te-a trimis să mă iei?

— Da, l-am rugat eu, pentru că doream să am posibilitatea să vorbim cu

calm.

Pietro a condus în viteză, îndreptându-se spre ieşirea din oraş, luând-o apoi spre locuinţa medicului primar. Theresa şi-a dat seama că au trecut de casa profesorului şi i-a precizat acest lucru.

— Ne vom întoarce înapoi, dar mai întâi trebuie să discutăm, tu şi eu. A oprit într-un loc sub nişte copaci.

— Cred că este mai bine să mergem, a încercat ea să se opună, cu o voce pătimaşă. Nu ştiu cum am să-ţi rezist, acum când eşti aşa de drăguţ şi gentil, se gândea Theresa. El i-a luat mâinile şi ia cerut să-l privească în ochi.

— Spune-mi, ce crezi despre mine? I-a văzut chipul palid şi încordat, ca şi cum totul ar fi depins de răspunsul ei. Te-ai gândit că Francesca, verişoara mea supărăcioasă, este amanta mea?

Ea a confirmat.

— Şi apoi te-ai gândit ca aş respecta prea puţin pe viitoarea mea soţie, culcându-mă cu Selima, chiar cu ea dintre atâtea femei!

A fost aproape o uşurare auzind resentimentele din tonul vocii lui, văzându-l că se simţea ofensat şi deci confirma sinceritatea protestelor sale.

Ea a schiţat un zâmbet.

— Totul părea să indice că eu aveam dreptate şi Luigi nu contribuia desigur la a mă face să-mi schimb ideea despre italieni.

— La dracu’ cu Luigi! Este un nebun.

Theresa a izbucnit în râs.

— Acuma da, se pare c-ai devenit englez. La Veneţia nu ai fi putut să foloseşti un termen asemănător referitor la el.

A sărutat-o pe obraz şi i-a şoptit:

— Ştii că te doresc la nebunie? A simţit-o ghemuindu-se, ca şi când s-ar fi temut de mărturisirea lui. Te iubesc, Theresa, dar nu-mi dai niciodată răgazul să pot să-ţi spun. Te superi mereu mai înainte de a-ţi face eu mărturisiri.

— Şi de ce nu începi să-mi spui chiar acest lucru? i-a răspuns cu dulceaţă, ştiind **că** dacă o iubea va fi a lui în orice condiţie.

— Micuţă nebunatică. Pentru că te gândeşti că am fost atât de neliniştit ca să-ţi protejez reputaţia? Pentru că te urmăream peste tot pentru a mă asigura că nu te expun la niciun risc? Theresa a văzut în ochii lui semnul unei emoţii profunde. Aceste lucruri au valoare, chiar dacă de acum puţini par să se mai gândească la acest lucru. Eu te doresc numai pentru mine.

A sărutat-o, în timp ce inima ei tresălta de bucurie. I-a cuprins capul cu mâinile şi şi-a afundat faţa în părul ei mătăsos, îi şoptea cuvinte de dragoste în italiană şi în engleză, iar Theresa era convinsă că i-a câştigat ambele laturi ale personalităţii.

Acum a fost Pietro cel care i-a amintit cu drăgălăşenie că trebuiau să plece.

— S-a făcut târziu, suntem aşteptaţi la festivitate, astfel vom avea prilejul să-i anunţăm că ne căsătorim.

— Aşa de repede?

— Ai fi în stare să mai aştepţi?

Ea s-a înroşit.

— Constat cu plăcere că nici nu mai poţi. Ne vom căsători aici şi apoi vei spune adio acestui loc, prietenilor, rudelor şi mamelor în dulcea lor devenire.

— Şi cursul meu de obstetrică?

— Nu cred că vor avea dificultăţi să găsească o altă candidată. Ce zici?

— Ai dreptate. Îl privea neîncrezătoare. Dar era totul adevărat? Şi apoi, unde intenţionezi să mă duci?

Mângâierile lui o făceau să freamăte de dorinţă, **încă** o dată Pietro i-a capturat buzele într-un sărut năvalnic.

— Vom merge la Veneţia. Acolo eu sunt italian şi am să te învăţ cu câtă pasiune se poate iubi o femeie ca tine.

Ea şi-a desfăcut orhideea de la rochiţă. Nici măcar acea floare minunată nu trebuia să se interpună între ei amândoi.

A închis ochii şi îşi imagina cu o plăcere nemărginită patul acoperit în mătase bleu.

„Iaia, acela va fi cuibul dragostei noastre” şi a oftat.

— SFÂRŞIT –